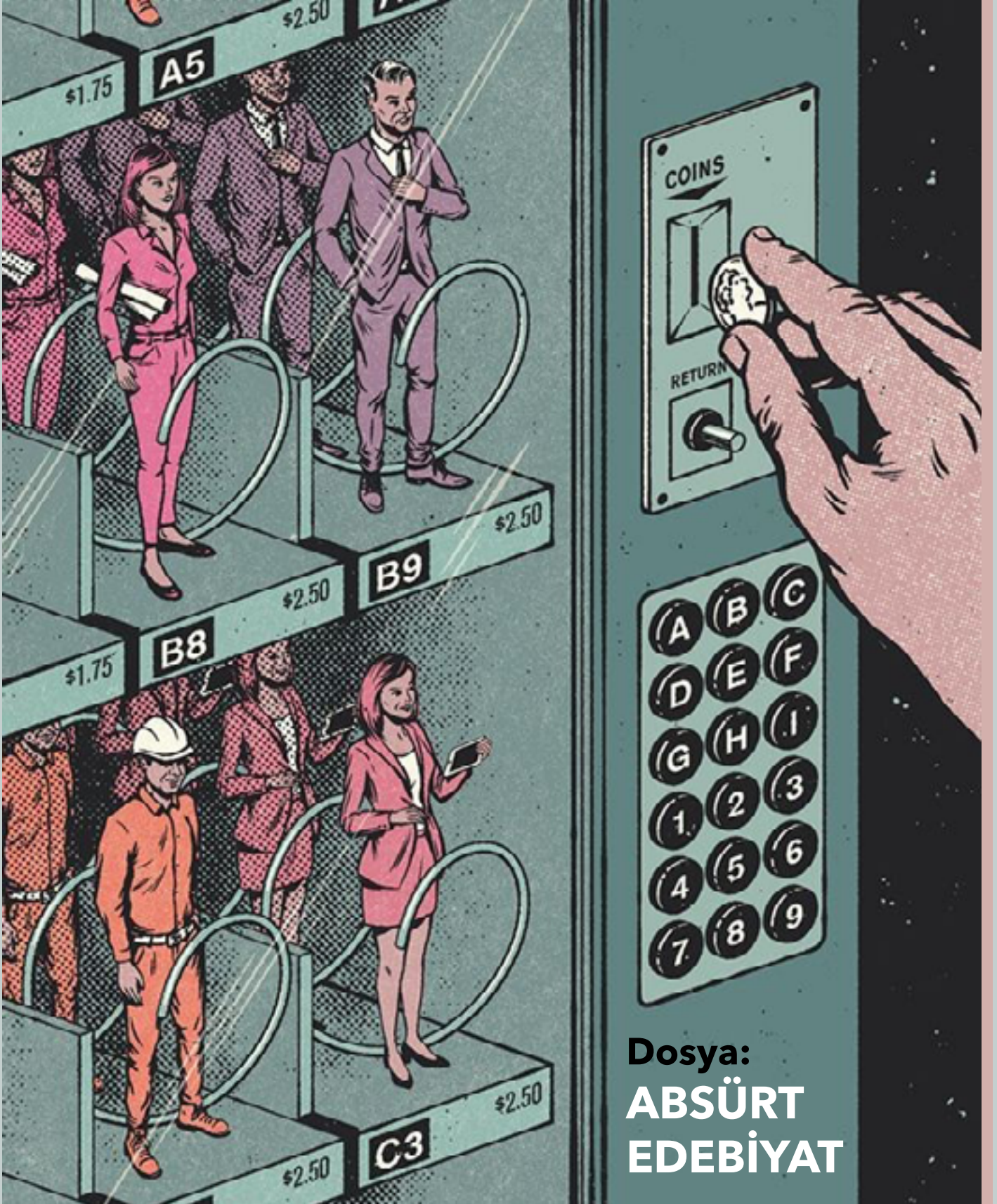

SIRA *D* İŞİ

Haziran 2022
Sayı: 15

Dosya:
**ABSÜRT
EDEBİYAT**

SIRA DIŞI**Yıl 2022 Sayı 15**

Irmak Lisesi Yayınıdır.
Her eğitim-öğretim döneminde
bir kez yayımlanır.

İmtiyaz Sahibi

Irmak Okulları adına
Metin YOLERİ
Genel Müdür

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Arkin DUMAN
Lise Müdürü

Editör

Yasemin AYDIN ŞEN
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Yazı Kurulu

Ela BÜLBÜL 10 C
Begüm ASLIBAY 10 B
Cansın Meylin TEMEL 10 A

Dergi ve Kapak Tasarımı

Özge TATARİ
Görsel Tasarım Sorumlusu

İletişim Adresi

Irmak Okulları
Cemil Topuzlu Caddesi No:100
Caddebostan Kadıköy İstanbul
0216 411 39 23

İÇİNDEKİLER

Absürt'ü Yaşamak Ela Bülbül 10/C.....	1
Albert Camus Ela Bülbül 10/C.....	3
Afilli Filintalar Cansın Meylin Temel 10/A.....	8
Korkma Ben Varım Begüm Aslibay 10/B.....	10
Edebiyatta Absürdizm Kerem Moğol 9/A	15
Nerede Bu Burun? Ela Bülbül 10/C.....	17
Dönüşüm	23
Dönüşüm'ün Nesi Absürt? Melek Nilsu Gül 9/A.....	25
Onu Bir Böceğe Dönüşmüş	
Olarak Gördüm Iraz Kocaman 10/B.....	28
Dönüşüm Öğrenci Çalışmaları	
Adem'in Elmaları Kerem Çiçekler 9 C.....	31
Godot'yu Beklerken	34
Canlı Maymun Lokantası	36
Kitap Önerileri	38
Pandemide Absürdizm /IRMAK LİSESİ	50
Bilinmeyen Adanın Öyküsü	52
Öğrenci Yazıları/Şiirleri	54

"Absürt"ü Yaşamak

İnsanın hayatta öğrendiği ilk şeylerden biri her şeyin bir amacı ve mantığı olduğudur. Ama biz size bu yazımızda hayatın absürtlüklerinden bahsedeceğiz.

Küçükken parmağımızı kalemtraşın içine sokmamamız gerektiğini çünkü parmağımızın kesilip canımızın acıyacağını, oyuncakları ağzımıza sokarsak boğazımızda kalabileceğini, denizde boğulmamak için yüzme bilmemiz gerektiğini, kitap okuyabilmek için okumayı öğrenmemiz ya da yolumuzu bulabilmek için pusula kullanabilmemiz gerektiğini öğrenmiştik fakat yıllar geçtikçe insanoğlu, elini kalemtraşa koymasa da hayatta tutunmak için tuttuğu dikenli tellerin elini kestiğini, ağzına sokmadığı oyuncaklar yerine söylenmemiş sözlerin boğazında kalırken

yüzme bilen insanların hayatın dalgalarında boğulduğunu, dünyadaki her türlü bilgiyi onlara sunan kitaplardan yüzlercesini okuyan insanların kendilerini tanımaktan aciz olduğunu ve o, pusulayı kullanabilenlerin kayıp bir hâlde yollarını aramasının mantık dışı ve saçma olduğunu anlamıştır ve insan hayatındaki bu saçmalıkları ve belirli bir amaca hizmet etmeyen, anlamsız olan şeyleri "absürt" olarak tanımlamıştır. Fakat burada bahsedilen absürtlük, absürt komedi filmlerinde izlediğimiz, bizi kahkahalarla güldüren ve hayatımızdaki sıkıntıları unutmamızı sağlayan saçma olaylar değildir. Absürdizm, aslında bize çok sıradan ve olağan gözükten olayların hiçbir mantığa sığmadığını ve insanın daha bu dünyaya geliş amacını bilmezken tüm o sıradanlık içinde kendi amacını aramasının

saçmalığıdır.

Tanrı; her insanı biricik, tek olarak yaratmış ve onlara kendi iradelerini ve akıllarını vermiştir. Bizler bu tanrı denen yaratıcıyla hiç tanışmamış ve varlığından emin olmasak da ona inanır, kötü anlarımızda ona sığınırız fakat bu yaratıcı bizi bu kadar özenerek yarattıysa insanlığın tarih boyunca çektiği bu acıların sebebi nedir ve eğer hayat ölüme doğru giden, dikenlerle çevrili bir yolsa tanrı bizleri neden yaratmıştır? Belki tanrı çok sıkıldı ve hayatında bir hareket olsun diye yarattı insanı ya da belki de bir önceki hayatımızda çok büyük günahlar işledik ve asıl cehennem dünya dediğimiz bu yer. Bu soruların cevabını kimse bilmiyor ancak üzerinde çokça düşünüldüğünü ve bu sorulardan yola çıkarak bir felsefi akım ortaya atıldığını söyleyebilirim: Absürdizm.

Absürdizm, insanların ortaçağdan II. Dünya Savaşı'na kadar çektiği acıların bir dışa vurumudur. Bu acılar sonucunda insanlar, bir yaratıcının onları bu kadar özenerek yarattıktan sonra onları böyle acılara terk etmesine anlam verememiş ve dünyada hangi amaç ile bulunduklarını sorgulamaya başlamışlardır. Bu yüzden kimi kişiler aslında tanrı diye bir yaratıcının var olmadığını, evren ve insanlığın bir tesadüf sonucu ortaya çıktığından dolayı bir amaç ve anlam arayışının da sonuçsuz, "saçma" bir çaba olacağını savunmuştur. Eğer bir amaç yoksa başlangıcın da sonun da bir önemi yoktur, başı ve sonu anlamlandıran

süreçtir. Absürdizm felsefesi de insanın tarih boyunca süren anlam arayışını ele alır. Tanrının insanlara çektiği acıların ardında belirli bir neden vardır ve insan bu arayışın içindedir fakat aynı zamanda bu arayışın saçma ve sonuçsuz bir çaba olduğunu ama tanrının da bu absürtlüğün bir parçası olduğunu söyler. Bir karakter hayal edin; amacını bilmeyen, garip ve düzensiz bir olay örgüsü etrafında şekillenen mantıksız eylemler ve tutarsız düşünceleriyle en az bizlerinki kadar saçma bir dünyada kendi amacını ve hayatın anlamını arayan. Karakterin her bir mantıksız konuşması, girdiği sonuçsuz diyaloglar, akıl almaz benzetmelerin hepsi yazarın özgürce kullandığı dilin bir parçasıdır. Yazarın okuyucuya her şeyi direkt olarak söylemesini ya da söyleyeceklerinin bir anlama gelmesine gerek yoktur. Anlamsız bu dünyada pek çok anlamlı şey yaşanabileceği gibi absürt edebiyatta da ilk bakışta düşünülmeden yazılmış gibi gelen bu sözcük yığınının içinde kendimizden çok şey buluruz. Absürt edebiyat, hayatın anlamsız, saçma, abartı gelen yanlarının bir yansımasıdır. Hayat da en az absürt edebiyat kadar saçmadır. Evet, belki gerçek hayatta İstiklal Harbi'nin son gazisi, 100 yaşında millî bir kahraman ve aynı zamanda dünya starı olan bir Ruhi Mücerret yoktur fakat güneşe ateş açan ya da doğal gaz kaçağını çakmakla kontrol edildiği bir ülkede hayatın saçmalığı gayet kolay anlaşılabilir.

Ela BÜLBÜL 10/C

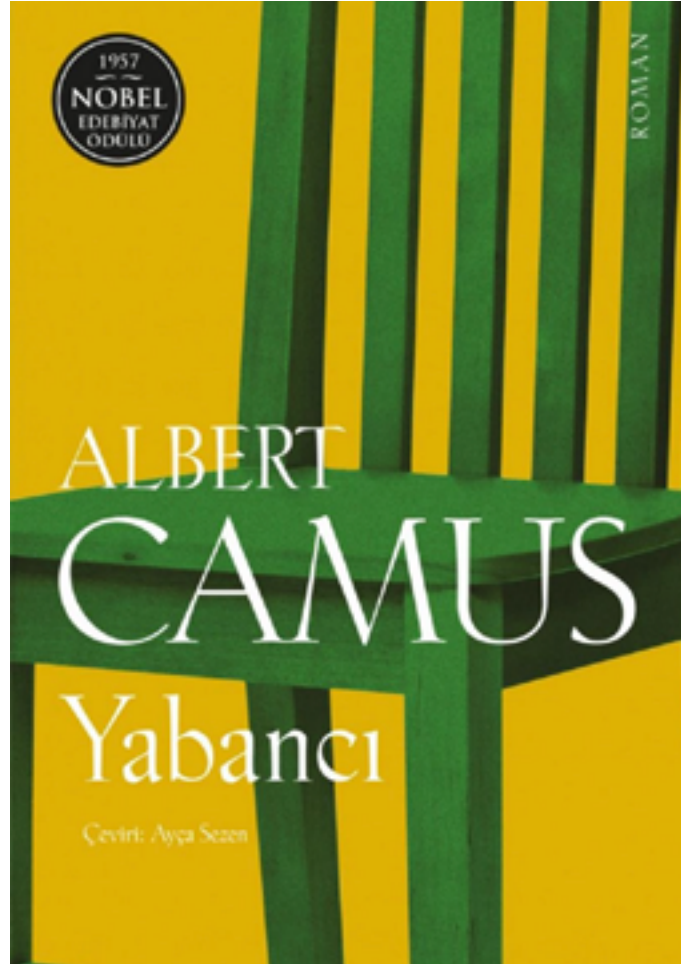
Absürdizmin “Yabancı”sı

*“Bir ara gülünç bir hisse kapıldım,
buraya beni yargılamaya gelmişlerdi sanki.”*

“Bugün anne öldü.” diye başlıyor Albert Camus “Yabancı” kitabına. İlk cümlesiyle tüylerimiz ürperiyor. Bizi doğduğunuz ilk andan itibaren kendinden fazla seven, aldığı her nefesi bize adanmış bir kadını, annemizi kaybetmek belki de hayatımızda tatmak durumunda kalacağımız en büyük acılardandır. Yatmadan önce “annem hiç ölmesin” diye geçirir içinden her küçük çocuk. Erkek çocukların ilk âşık oldukları, kızlarınsa olmak istedikleri kadındır anneleri fakat karakterimiz Meursault’ın böylesine bir acıya kayıtsız davranması okuyucuyu ilk andan huzursuz etmeyi başarır. Kitap boyunca Meursault’ın kayıtsızlığı ve okuyucunun huzursuzluğu el ele yürür.

Anne, hayatı boyunca dine kafa yormadan yaşamış fakat sona yaklaştıkça dine sığınmıştır, Tanrı’nın söylendiği kadar yüce bir varlık olma ihtimaline karşı. Yaşamını bir günahkâr olarak geçiren bir kadının dindar olarak ölmek istemesi aslında anlamsızca geçirdiği hayatına bir anlam verme arayışıdır.

Meursault, annesinin cenazesi için bakımevine gider ve gittiği andan itibaren çevresindeki

insanlar Meursault’ın yüzünde annesini kaybetmiş bir adamın üzgün ve çaresiz çizgilerini ararlar. Fakat Meursault onlara bekledikleri tepkileri vermez. Kahvesini ve sigarasını içer ve sanki tanımadığı bir insanın cenazesiymişçesine cenaze işleriyle ilgilenir. Sayfaları çevirdikçe olması gereken keder ve üzüntüyü hissetmektense güneşin ışığı cildimizi yakar ve alnımızda terler

birikir. Bunaltıcı sıcak âdeta kitabın içinden bizlere ulaşır ve aynı Meursault gibi o anın bitmesini isteriz. Meursault cenaze arabasının arkasında yürürken kendini yatağına atıp 12 saat uyuyabilecek olmanın sevinci içindedir. Doğurup büyüttüğünüz çocuğun gün gelip de cesetinizin arkasında yürürken uykunun sevinciyle dolu olması hayatın şakalarından sadece bir tanesidir.

“Anne şimdi toprağın altında yatıyor, ben işime döneceğim, sonuç olarak değişen hiçbir şey yok.” diye düşünmüştü Meursault. Hayatını alışkanlıkları çevresinde yaşamış ve bulunduğu kısır döngünün dışına çıkma gereksinimi duymamıştı fakat annenin ölümüyle birlikte bu döngü kırılmış ve hayat Meursault’ı beklemediği yerlere sürüklemişti. Her gün yemek yemeğe gittiği Celestine restoranına daha az gitmeye başlamış, arada sırada konuştuğu Raymond ile ahbap olmuştu. Komşunun her gün dışarı çıkarıp sevdiği, sövdüğü, dövdüğü köpeği kaybolmuş ve eski sekreteri Marie ile yolları kesişmişti. Hayat kısacık ömrünün her gününü aynı geçirmesinin absürtlüğünü Meursault’ın yüzüne vurmuştu. Annesinin ölümünden sonraki günleri hiçbir şey olmamış gibi geçirmiş; arkadaşlarının, komşularının, meslektaşlarının ondan beklediği tepkileri sergilememişti. Meursault hayatındaki birçok olaya “fark etmez”, “bilmem”, “hiç düşünmedim”, “umrumda değil”, “benim için bir anlam ifade etmiyor” gibi tepkiler vermişti. Paris’teki bir iş teklifi, evlilik, aşk gibi olaylar onun hiç değişmeyen

hayatındaki ufak pürüzler olmuştu. Meursault’a göre hayatta hiçbir şey söylendiği kadar “ciddi” değildi çünkü hayatın onun için görünen bir anlamı yoktur. Meursault olan olayları olduğundan büyük hâle getirmemiş ve oldukları gibi kabul etmişti. Hayatın saçmalıklarını kabullenmiş ve çevresinin aksine hayatı sorgulamadan sadece yaşamıştı. Meursault’ın hayata karşı tepkisizliği biz okuyucuya hayata karşı olan tepkilerimizi sorgulatmıştır. Elimizde değiştirme gücüne sahip olmadığımız bu hayat uğruna akıttığımız gözyaşları, attığımız kahkahalar, girdiğimiz kavgalar hangi amaç uğrunadır? Belki de sadece Tanrı’nın izleyip keyif aldığı bir tiyatro oyununun karakterleriyizdir.

Meursault komşusu Raymond’ın bir arkadaşı, Masson, tarafından Cezayir yakınlarındaki bir kulübeye davet edilmişti. Sevgilisi Marie ve Raymond ile kulübeye giderlerken

komşusunun kapıştığı Araplar tarafından takip edilmişlerdi. Üç erkek Araplarla kavga etmiş ve Raymond yaralanmıştı, Meursault ise kayıtsız kalmıştı. Raymond sonrasında Araplara silah çekince Meursault silahı kendisine vermesini istemişti. Meursault cebinde tabancayla sahilde yürürken “güneş, tıpkı anneyi toprağa verdiğim günkü güneş” diye düşünmüştü âdeta cenaze gününü tekrar yaşıyordu. Sıcaktı, çok sıcaktı. Meursault sıcaktan yakındıkça, okuyucu huzursuzlaşıyordu. Meursault, Araplarla tekrar karşılaştığında tetiği çekmişti. Sıcaktan, o bunaltıcı duygudan kurtulmak istemişti. Sonrasında “felaketin kapısını kısa kısa dört kez” daha tıklatmıştı Meursault. Bir tepkiydi bu annesinin ölümüne, bir başkaldırıydı hayatın absürtlüğüne. Kitabın ikinci bölümünde Meursault, insan adaletinin karşısına çıkartılmak üzere tutuklanmıştı. Ona yaşananlar “bir oyun gibi” görünmekteydi. Meursault için yaşananlar hayatın binbir absürtlüklerinden biriydi. Bir adam öldürmüş olmasına rağmen kayıtsız davranışlarından hiçbir şey eksilmemişti hatta kimi zaman bir adam öldürmüş olduğu gerçeğini unutmaktaydı. Bu yaşananlar onun alıştığı hayat düzenini bozmuş fakat çok geçmeden zamanının çoğunu hücrelerinde geçirdiği, kimi zaman avukatıyla, kimi zamansa yargıçla konuştuğu yeni hayatına alışmıştı, annesinin bakımevine alıştığı gibi.

Meursault’ın sorgu yargı dindar bir adamdı. Tanrı’ya inanırdı. Tanrısız hayatının anlamsız olacağını söylemiş ve hiddetle “Hayatımın

anlamının kalmamasını ister misiniz?” diye sormuştu. Meursault’tansa bunun kendisini hiç ilgilendirmedeği cevabını almıştı. Meursault’a göre zaten hayat anlamsızdı. Hayatta aldığı kararların, yaşadığı anların bir anlamı yoktu. Yaşıyordu sadece hayatın saçmalığına rağmen. Yargıç Meursault için “Sizinki kadar katılmış bir kalbe daha önce hiç rastlamadım.” sözlerini sarfetmişti. Meursault’un hayata karşı kayıtsızlığı onun kalbini taşlaştırmış ve anlamsız olarak gördüğü hayatta kalbinin buzlarını eritebilecek bir anlam bulamamıştır.

Hayatının bu döneminde Meursault’u en çok sigarasızlık zorlamıştı. Sevgilisine duyduğu özlem, bir adamı öldürmekten duyduğu pişmanlık ki pişman değildi, özgürlüğünün elinden alınması değil de onu her geçen gün ölüme yaklaştıran maddeyi özlemesi Meursault’un hayatının gülünçlüğüydü. Başka bir gülünçlük ise anlamsız olarak gördüğü normal hayatında geçirdiği dakikaların,

hapisanede saatlerini hatta günlerini geçirmesini sağlamasıydı. Onun için artık sadece dün ve yarın sözcükleri vardı, anlamsız gördüğü geçmişi ve umursamadığı geleceği. Meursault’ın duruşma günü gelip çatmıştı. Geleceği için endişeli olmaksızın bir duruşma izleyeceği için keyifliydi, hayatının geri kalanını tayin edecek duruşmayı izlemek için. Meursault duruşma salonuna girdiğinde kendini bir katilden çok “tramvaydaki banketin önünde”, tramvaya yeni binmiş bir yolcu gibi hissediyordu. Hayatı boyunca hiçbir şey umrunda olmamış olan Meursault’ın halkın büyük ilgisini çekmesi yine hayatın absürtlüğüydü. Dava Meursault için karmaşılaştıkça hava ısınıyor ve bunaltıcı hava okuyucunun etrafını sarıyordu. Annesi, Meursault’ın yargılanma sürecinde büyük bir yer kaplıyordu ve annesinin üzerinden insanlığı, vicdanı sorgulanmaktaydı. Dava bir cinayet davası olmaktan çıkmış, avukata “Müvekkilim annesini gömmüş olmaktan mı yoksa adam öldürmüş olmaktan mı yargılanıyor?” sorusunu sorduracak raddeye gelmişti.

Meursault; “Mezarın başında durmuş muydu?”, “Ağlamış mıydı?”, “Sütlü kahve içmiş miydi?”, “Anneyi son kez görmek istemiş miydi?”, “Annenin ölümünden sonraki gün bir komedi filmine gitmiş, eve bir kadınla dönmüş müydü?” Davayla alakasız görünen bu sorular savcıya “bir anneyi bir katilin merhametsiz kalbiyle gömmüş olmakla suçluyorum.” cümlesini söyletmişti.

Duruşma savcının iddiaları ve avukatın savunmalarıyla geçmekteydi. Meursault kendi geleceğinin belirlendiği bu duruşmada söz hakkı sahibi olamamıştı. Deta kaderi kendi fikri alınmadan yazılıyordu. Savcı, Meursault’ın suçluluğunu kanıtlamakta kararlıydı. Bunu “önce gün gibi ortadaki olguların göz kamaştıran ışığında, sonra da bu canı ruhun psikolojisinin karanlığında” yapacağını söylüyordu.

Meursault, biz okuyucuya “Sayın jüri üyeleri!” diye hitap etmektedir, savcının en saldırganlaştığı anda. Bizlere dönerek vicdanlarımızı yoklaması, vicdansızlıkla suçlanan bir adamın absürtlüğünü gözümüzün önüne serer. Savcı Meursault’ın duygusuzluğu “karşısında duyduğu dehşetin, öbür suçun kendisinde uyandırdığı dehşeti neredeyse gölgede bıraktığını” söyler. Savcı, bu sözleriyle okuyucuyu yansıtır. Fakat savcının Meursault’ı “annesini manen öldürmüş bir adam” şeklinde tanımlamasıyla okuyucu nedenini bilmediği huzursuzluğunun sebebini anlar. Meursault’ın hayatına girmiş olan her insan zaten tanışıkları andan itibaren onun için toprağın altındadır.

Meursault için ölüm kaçınılmazdır. “Ha bugün olmuş ha yirmi yıl sonra, neticede ölen yine” o olacaktı ve yaşadığı her an yok olacaktı. Sadece kısa bir anda, ölüm anında, anlam kazanacak sonrasında anlamsızlıklarına devam edeceklerdi. “İlginç olan tek şey” ölümdü onun için.

Duruşmanın sonucunda Fransız milleti adına, bir meydanda, başının kesileceğini öğrenmişti Meursault. Bunca zamandır Meursault’a eşlik eden kalp atışı kesilecekti. “Başkalarından daha erken ölecektim orası aşikardı. Ama herkesin bildiği gibi hayat yaşamaya değmez.” sözüyle ölüm gerçeğini dahi kayıtsızlıkla karşılıyor. “Nihayetinde madem ölüyoruz, nasıl ve ne zaman olduğunun ne önemi var.”, “Hiç, hiçbir şeyin önemi yoktu.”.

Meursault, tam sona geldiği anda “her şeyi yeni baştan yaşamaya” hazır hissediyordu kendini. Hayatın onun ölümüne olan kayıtsızlığını farkettiğinde kendi kayıtsızlığını bir kenara bırakmıştı. Hayatı boyunca başkaldırdığı absürtlüğü kabullenmişti. Bu dünyaya ayak basmış her insanoğlu bir anlam arayışı içine girmiştir. Meursault’ın bu anlam arayışına girmemesi kendi benliğini reddettiği kadar da absürttür. *Meursault, absürtlüğe bir başkaldırı değil, absürtlüğün absürtlüğünün sembolüdür aslında.*

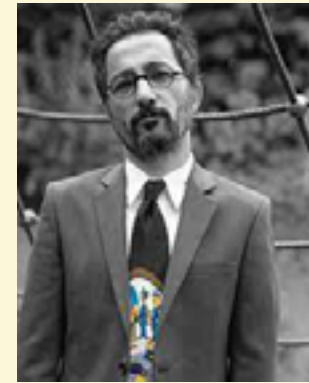
Eda BÜLBÜL 10/B

Afilli Filintalar

Afilli Filintalar, ilk gönderisini 2010 yılında paylaşan bir grup yazar, şair, yönetmen ve senaristin bir araya geldiği bir internet mecrası. Ortak bir anlayışla toplanan

ekibin içinde Murat Menteş, Ah Muhsin Ünlü (Onur Ünlü), Alper Canıgüz, Emrah Serbes, Afşin Kum, Sinem Sal, Tuna Kiremitçi gibi isimler var. Topluluğun bir süredir aktif olmadığını ve internet sitesindeki yazarların büyük kısmının Afilli Filintalar bahsini kapattıkları da bilinen bir gerçek. Zamanında yolu bu topluluktan geçmiş ya da gönül bağıni sürdüren pek çok yazarın, yeni eserleriyle gündeme geldiğinde çoksatar raflarını uzun süre kapladıkları da başka bir gerçek. Hâliyle ekibin etkilerinin çağdaş edebiyatımızda hâlâ hissedildiği rahatlıkla söylenebilir.

MURAT MENTEŞ

21 Eylül 1974 tarihinde İstanbul’da dünyaya gelmiştir. Bisiklet tamiriyle uğraşmıştır. Ufak tefek sihirbazlık numaraları öğrendi.

Amatör olarak boksla ilgilenmiştir. Yediği yumruklar dayanılmaz bir raddeye gelince ringlere veda edip şiir yazmaya koyuldu. Dergi, gazete, yayınevi, televizyon gibi yayın kuruluşlarında çalışmıştır.

İlk romanı “Dublörün Dilemması” [2005, İletişim Yay.] yaygın bir ilgi ve etki uyandırdı. “Korkma Ben Varım” [2008, İletişim Yay.] adlı romanı Türkiye Yazarlar Birliği tarafından “Yılın Romanı Ödülü”ne layık görüldü. Şiirleri, “Garanti Karantina” başlığıyla yayımlandı. [2009, Sel Yay.] 2009’dan itibaren, Alper Canıgüz, Onur Ünlü, Murat Uyrakulak, Emrah Serbes gibi yazarlarla birlikte Afilli Filintalar adlı edebî hareket içinde yer aldı. “Ruhi Mücerret” [2013, April Yay.], Menteş’in

romancı olarak Türk edebiyatında açtığı özgün alanı genişleten bir eser olarak kabul gördü. Dördüncü romanı “Antika Titanik” [2018, April Yay.] ise yazarın evrensel sorunları edebiyatımıza taşıma çabasının bir ürünüdür. 2019’da çizer Hakan Karataş ile Derde Deva Randevu [April Yay.] adlı, müteveffa yazarlarla söyleşilerden oluşan bir kitap dizisi hazırlamaya başladı...

Akıcı, mizah yüklü ve veciz anlatımıyla dikkat çeken bir yazar Murat Menteş. İlginç konuların işlendiği, kurgu bakımından yetkin romanlarında, edebî sanatları ustalıkla uygular. 21. yüzyıl Türk edebiyatının öncü ve yenilikçi yazarlarından.

ALPER CANIGÖZ

Alper Canigöz, 13 Şubat 1969 yılında İstanbul’da doğmuştur. Boğaziçi Üniversitesi Psikoloji Bölümü mezunudur. Lise

döneminden itibaren öykülerini dergilerde yayınladı. Yayınevlerinde çevirmenlik yaptıktan sonra üniversitede öğretim görevlisi olarak çalıştı. Bir dönem reklam ve metin yazarlığı yaptı.

Yazar, 5 yaşında büyümüş de küçükmüş bir dahi olan Alper Kamu karakteri ile hayatımıza girmiştir. Alper Canigöz okuyucuları tarafından uçuk ve absürt romancı olarak tanımlanır. Farklı anlatım tarzı ve samimi dili ile edebiyatımızda kendine has bir yer edinmiştir.

Eğlenceli kitaplarının yanı sıra zekânın her boyutunun da işlendiği kitaplarında kahkaha atarken gözlerden yaş akıtan kitaplara imza atmış çok okunan yazarlardandır. Hayal gücüyle harmanlanan eserleri büyüklere çocuk masalları olarak nitelenebilir. Farklı üslubu ve konuları işleme şekliyle edebiyat

çevrelerince beğenilmektedir. Bu nedenle kitapları genellikle çok satanlar listelerinde yer almaktadır.

Kendi okuyucu kitlesini yaratmış olan Alper Canigöz, Almanya’da 3 ayda bir yayımlanan dünya edebiyatının en iyileri listesine giren ilk Türk yazardır.

Kitaplarında kara mizah esintileri bulunan Alper Canigöz bu tarz mizah öğelerini hikâyelerinde kullanmayı sevdiğini dile getirmektedir.

Cansın Meylin Temel 10/A

Korkma Ben Varım

Yorgun bir günden sonra gece derin bir uyku çekmek kadar güzeli yoktur. Yatağınıza girersiniz ve bacaklarınızı sıcak yorgan altında mayışmaya bırakırsınız. Kaslarınız gevşer, gözleriniz yavaşça kapanır ve o rahatlatıcı karanlığın keyfini çıkarırsınız ama her zaman o karanlık olmaz uykular. Bazen renkli rüyalar karşılar bizi. Bazen ıslak rüyalar, bazen ise adını tam olarak koyamadığımız absürt rüyalar.

Gönül İşleri Bakanlığında basın müşaviri, usta dövüş ustası Fuat Atıf Tufa, namı değer Fu'nun da başına gelenler de işte tam da saçma bir rüyayla başlıyor.

Murat Menteş'in kaleminden çıkmış olan bu kitap ilk 2009 yılında İletişim Yayınevi tarafından yayımlanıyor. Toplam 424 sayfa olan bu kitapta bir hikâyeyi temelde dört kişinin bakış açısından dinliyoruz ve bu ana olayı daha iyi anlamamızı sağlıyor. Bütün absürtlüğüne rağmen kitap, çoğu okuyucu tarafından konusu sıra dışı bulunuyor.

Başta bahsettiğim rüyayı anlatmadan önce muhtemelen kafa karıştıracak bir konuyu aydınlatmak istiyorum: Gönül İşleri Bakanlığı. Menteş'in bu kitabında daha olaylar olmadan önce seçimler ile yeni bir parti meclisin başına geçer. Bu partinin yaptığı yeniliklerden biri ve en büyüğü ise yeni bir bakanlık kurmak olmuştur. Gönül İşleri Bakanlığı, adı üstünde, insanların duyguları ile ilgilidir. Kısaca anlatmak gerekirse eğer siz bu bakanlıktan yararlanmak istiyorsanız ilk önce aşkınızı onaylatmanız gerekiyor. Eğer bakanlık sizin aşkınızı onaylarsa size bir AŞKartı veriyor. Bu kart ile de müze, sinema vb. yerlere ücretsiz bir şekilde girebilir, otobüs gibi toplu taşımalarından da indirimli bir şekilde yararlanabiliyorsunuz. Menteş, işi nasıl daha da saçmalaştırabiliriz diye düşünürken aklına bu heyetin başına 22 tane yaşlı din adamı koymak gelmiş olmalı ki gerçekten de sizin "aşkınızın"

varlığını onaylayan ve bu derecede "önemli ve hassas" konuda tespitler yapan bakanlığın başında 22 tane yaşlı din adamı bulunmaktadır. Size de bir yerden tanıdık geldi mi? Anlatıcılarımızdan ilki olan Fu'nun da rüyası işte bu bakanlıkla alakalıdır. Yurt dışında olan Fu, rüyasında bu 22 kişilik heyetin katledilerek öleceğini görür. Şayet heyet ile kısa bir sohbetten sonra rüyasından uyanır ve hemen Ankara'yı arar. Özel Kalem müdürü Ezel Zelzele'ye gördüklerini anlatır. Ancak müdür Fu'ya inanmaz. Fu, ne kadar önlem almaları gerektiği hakkında konuşsa bile müdürün bu yönde bir planı bulunmamaktadır. Fu, tatilini yaptığı Güney Afrika'dan apar topar Ankara'ya gelmeye çalışır. Uçak bileti için havaalanını aradığı zaman uçağın boş olduğunu öğrenen Fu, havaalanına geldiğinde bütün biletlerin tükendiğini öğrenir. Bu, müdür Ezel'in işidir. Adını yedek listeye yazdıran Fu beklemeye başlar. Beklerken başına başka bir talih kuşu konar. Şans eseri tanıştığı bir kargo uçağı pilotu, onu Ankara'ya götürmeyi kabul eder.

Zorlu uğraşlar sonrasında Ankara'ya gelen Fu artık iş iştinden geçtiğini anlar ve içini büyük bir intikam duygusu kaplar. Bakanlık heyetini öldüreni bulacak ve... Sonrası onun hayal gücüne kalmış.

İntikam planına başlamak için ilk önce bir eleme yapması lazımdı Fu'nun. Bütün Türkiye'deki bütün insanları sorgulayamazdı sonuçta. Aklına bakanlığa karşı nefret duyan

insanların bunu yapma olasılığı olduğu gelir. Nasıl olsa bakanlık önüne gelene kartı vermiyordu ve mutlaka vermediği insanlarda vardı. Fu'nun ilk işi de bu insanları araştırmak olacaktı. Fu bir liste çıkarır. Bu listeyi çıkarırken lisede fazlasıyla vakit geçirdiği arkadaşını, Müntekim Gıcırbey'i bulur. Kendisi Şebnem Şibumi adındaki bir kadına âşıktır ve AŞKart'ı almayı başarmıştır. Fu arkadaşı ile eski anılarını hatırlarken dışarıda onu bekleyen düşmanları planlar yapmaya devam etmektedir. Fu günümüze geri dönüş katilleri ararken Turgut Rulet diye birisi onu öldürmek için evine baskın yapar. Daha sonra Turgut'un bir kiralık katil olduğu ortaya çıkar. Bu demek oluyor ki birisi Fu'yu öldürmek için bir kiralık katil tutmuştu. Fu, yaptığı işkenceler ile kiracının Hayati Tehlike olduğunu öğrenir. Daha sonrasında katili öldürür. Nasıl olsa herkesin içinde bir hayvan bir de çocuk vardır. Fu'nun içindeki hayvan, çocuğu yemişti. Hayati Tehlike'yi biraz daha incelediğimizde âşık olduğu kadının Şebnem Şibumi olduğunu öğreniyoruz yani Gıcırbey'in yâri olan Şebnem. Fu bir sonraki planına karar verir: Yıllardır görüşmediği lise arkadaşı Müntekim Gıcırbey'in kapısına dayanacak ve "Hayati Tehlike'nin menzilindesin!" diyecekti. Bundan sonra Gıcırbey'in bölümü başlar. Gıcırbey kendi hayatının başkalarının canını alarak kazanmaktadır. Gıcırbey'in ilginç hikâyesini dinledikten sonra çeşitli absürtlüklerle buluşturur bizi Murat Menteş. Ana olay dışında anlatılan başka olaylar, minik anılar da yer almaktadır. Zaten eseri de absürt

yapan bu anıların belli bir amacı olmadan bize verilmesidir. Şimdi ise eserin ana hikâyesindeki birkaç absürtlüğü ele alalım.

Öncelikle karakterlerin adlarına bakınız: Fuat Atıf Tufa, Hayati Tehlike, Müntekim Gıcırbey, Atom Bombacıyan, Şebnem Şibumi, Ezel Zelzele, Abidin Dandini, Neptün Petunya, Cin Jajha. Bunlar sadece bahsettiklerimiz. Bahsedemediğim daha bir sürü karakter var. Ana olayın dışında aralara serpiştirilmiş farklı farklı insanların hayat hikâyelerine de tanık oluyoruz. Mr. Spock, Abdülcabbar, Uçan Kız, Abidin Dandini, Leyla Kalahari bunlardan birkaçı. Eserin içinde bu kadar çok hikâye ve bu kadar çok karakterin olmasının bir sebebi var. Bu da yazar Menteş'in kitabı bilinç akışı tekniği ile yazmasından kaynaklanır. Bu teknikte yazdıklarınızı beyin süzgecinden geçirmezsiniz. Aklınıza ne geliyorsa kâğıdınıza da onu döker ve yazmaya devam edersiniz. Eserin absürt oluşu da bundan kaynaklıdır. Şimdi bu absürtlüklere biraz örnek verelim. Günümüze baktığımız zaman kimse çocuğunun adını Hayati Tehlike koymak istemez. Ancak o karakterin sürekli ölümle yüz yüze gelmesi, bir nevi hayatının sürekli tehlike içinde olduğu için eserdeki adı da buna ithafen verilmiştir. Bu durumu diğer karakterlerin adlarına da söyleyebiliriz.

Menteş okuduğum yazarların arasında eserini okutmamak için uğraşan tek yazar diyebilirim. Daha kitabın başlarında, Ezel Zelzele'nin bakış açısından anlatılan bölümde Ezel, bu kitaba

burada son vermemiz gerektiğini, daha fazla devam etmenin hayatımızda sadece vakit kaybına yol açacağını çünkü eserin bundan sonrasında Fu denilen adamın sıkıcı ve saçma hayat hikâyesini dinleyeceğimizden bahsediyor ve son veriyor. Eğer devam ederseniz ise size kendi tebriklerini sunuyor ve olayları kendi bakış açısından anlatmaya başlıyor. Burada yazarın istediği zaman okuyucu ile sohbet hâlinde olabileceğini anlıyoruz.

Üç ana karakterimizin hayatlarında da belli başlı absürtlükler bulunmaktadır. Ama benim fikrimi sorarsanız en çok absürtlük içeren Müntekim Gıcırbey'in hikâyesidir. Bu adam hayatını başkalarından intikam alarak geçiriyor. Bunu ise bir cin sayesinde başarıyor. Zaten bir cinin varlığı saçmayken amacına ulaşması olayı daha da saçma hâle getiriyor. Adam o kadar şanssız ki tek bir günde aylardır arayıp sonunda bulduğu bir işi yerle bir oluyor, sonrasında ona araba çarpıyor; bu sırada evine hırsızlar giriyor, üst komşusunun torununu öldürüyorlar, evde hiçbir şey bırakmıyorlar, yıllarca yaşamış olan Huduni bu acıya dayanamayıp o da ölüyor. Hayatı tek bir günde batmış adamın hayatı gene tek bir günde ailesi tarafından geri toparlanıyor. Evi temizleniyor, yeni ilaçlar, yeni mobilyalar alınıyor. Hayatı kaymış olan bu adam ailesi sayesinde tek bir günde tekrar geri toparlanıyor. Gıcırbey'in babası olanlar için kendisini suçlarken şu cümleleri kurar. "Bir bebek doğdu mu, bir baba da doğar. Babalık,

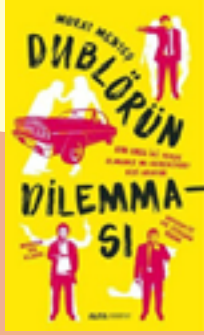
hiç bitmeyen bir acemiliktir." Aslında bu cümleden bile Menteş'in bu saçmalıklar içinde bize çıkartmak istediğini anlamayı anlayabiliriz. Sözlerden devam ederken aklıma Menteş'in kurduğu çok beğendiğim başka bir cümle geliyor: "Cahil için her şey kötü güçler tarafından korunan sırlardır. lim için sırlar, hayatın manasını pekiştirir." Zira Menteş kitabında tek bir şeyi öğretmiyor. Bir dünya bilgiyi, uçları açık tartışmaya hazır soruları önümüze koyuyor. Baktığınız zaman konuyla alakası olmamasına rağmen kitabın içinde edebiyatın önemi ile ilgili koca bir paragraf bulabilirsiniz. Aynı zamanda 'armut piş ağzıma düş' okuyuculara avcunu yalatan yazar beden dili nedir ve neden dikkat edilmesi gerekir, ahlaksız bilim olur mu gibi daha birçok sorunun cevabını veriyor. İşte bu cümlede de bu sorulardan bir tanesinin cevabı saklı. Son olarak ana hikâyenin sonuna bakalım. Fu'ya ya da Gıcırbey'e neler olduğundan bahsetmedim. Çünkü bana göre onlar öfke, kıskançlık gibi hayatımızı tehlikeye atan duyguları sembolize ediyorlar. Ancak gerçekten ne olduğunu merak ediyorsanız okuyarak öğrenebilirsiniz. Kitabın sonunda Hayati Tehlike, hayatının aşkı Şebnem ve çocukları Gerçek ile kaçtıklarını görüyoruz. Gerçek'in babasına doğru giden mermiyi durdurmasının da bir anlamı var benim için. Bana göre Şebnem, aşkı temsil etmektedir. Fark ettiyseniz Hayati ilk önce gerçeğe sonra aşkına koşmuştur. Bu sıralamanın da bir sebebi vardır. Çünkü hayatımızın bittiğini hissetsek bile bize ışık tutacak bir gerçek vardır.

Onu aramamız ve bulmamız bizim kurtuluş anahtarımız olur.

Kısacası yazar bu 420 sayfalık kitapta bize hayatı ve hayatın içindeki saçmalıkları farklı bir dilde anlatıyor. Baktığınız zaman aslında size çok normal gelen olaylar, gerçekte doğal olduğu için değil, zamanla insanoğlunun aklında normalleştiği için sıcağıyla kucakladığımızı söylüyor. Hayatımızda ne olursa olsun sonuçlarını ve nedenlerini sorgulamadan onları kabul ettiğimizi ve aslında eserin yanı sıra yaşadığımız hayatın da absürt olduğunun mesajını veriyor.

Begüm Aslıbay 10/B

Edebiyatı Absürdizm

Hedefe ulaşan, her şeyi ıskalamıştır! Çok paraya sahip olanların o acayip huzursuzlukları bundan. Ve tabii mangır tomarları, insanı yoksulluğun belalarından korumaz: Nefret emer, suçluluk duygusu salgılsınız.

"Yakup Abi sen bu arabayı yıkiyorsun ama beş dakika sonra yağmur yağacak yine..."
"Yağsın, bir daha yıkarız," dedi bakkal ermişçe. O zaman anladım ki, böyle bir olasılık onu endişelendirmek şöyle dursun, mutlu ediyordu. O doğuştan araba yıkayıcısıydı. Ne var ki hayat onu bakkallığa mahkum etmişti..."

Dünya üzerinde ölmesi gereken o kadar insan var ama nedense bir türlü ölmüyorlar; ölmemesi gereken bir sürü insansa birbiri ardına ölüyor.

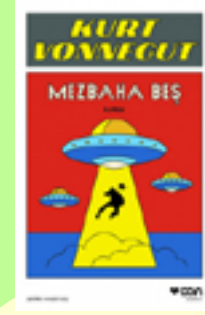
"Saymak başka şey düşünmemek için bulduğu en iyi çareydi. Her şeyi, ne olduğuna bakmadan her şeyi sayıyordu. Bir gün rögar kapaklarını, başka bir gün park halindeki arabaları, çöp tenekelerini ya da bina kapılarını. Caddenin ondan gizlisi saklısı kalmamıştı artık. Bazen kendi adımlarını bile saydığı oluyordu."

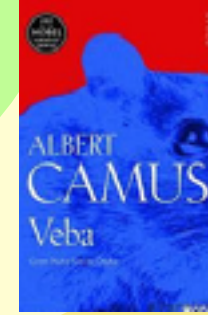
Birini tükenmez kalemle de öldürmek mümkünken neden uçakta çatalla seyahat etmenin yasak olduğunu pek anlayamıyordu. Business Class yolcularına, tepside sunulan yemeklerini seçkin bir şekilde yiyebilirsin diye hem de metal bıçaklar verilirken uçak kabinine bıçak sokmanın neden yasak olduğunu da pek anlayamıyordu.

"Dünya'nın Mitat'a ihtiyacı yoktu."

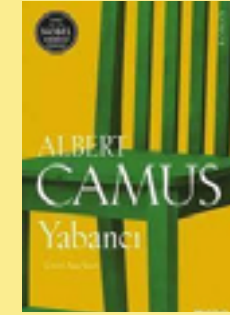
"Neden ben?"
"Her Dünyalı aynı soruyu sorar, Mr. Pilgrim. Neden siz? Neden biz hatta? Neden şu veya bu şey? Çünkü bu an var, o kadar."

...dünyanın düzeni ölümle sağlandığına göre belki de Tanrı için en iyisi ona inanmamak ve suskun suskun durduğu göğe gözlerimizi çevirmeksizin ölüme karşı tüm gücümüzle savaşmaktır.

"Gregor Samsa bir sabah bunalıtlı düşlerden uyandığında, kendini yatağında dev bir böceğe dönüşmüş olarak buldu."

Tanrı'ya inanıp inanmadığını sordu. Hayır, dedim. Hoşnutsuzluk içinde yerine oturdu. Bunun mümkün olmadığını her insanın, hatta ondan yüz çevirenlerin bile Tanrı'ya inandığını söyledi bana. O böyle inanıyordu, bundan bir an bile şüphe etse hayatının anlamı kalmayacaktı.

"Hep bir şeyler buluruz değil mi Didi? Bize var olduğumuzu hissettirecek bir şeyler buluruz değil mi?"

"Kızım," diye yazıyordu İtiraf'larında, "yaşamım sürekli bir yangın oldu, ama başkasının yaşamıyla değiştirmek istemezdim. Hiç kimsenin nefret edemeyeceği kadar herkesten nefret ettim, ama dünya sevgisindeki ve talihin lütfundaki büyük haksızlığı herkesten daha çok duydum."

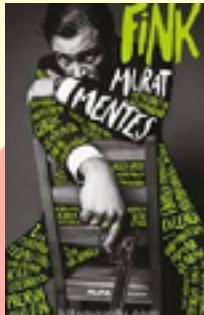
"İyiliğin sebebini aradıkları yok, öyleyse niye tersini merak ediyorlar ki?"

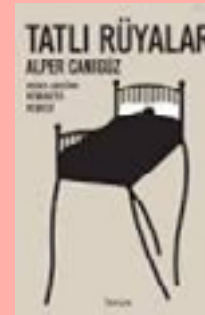
"Bak delikanlı, hayat sandığımızdan daha karmaşıktır. Her kaos kendi düzenini yaratır. Ve inan bana son diye bir şey yoktur. Sadece başlangıç vardır. Her son başka bir başlangıcı doğurur. Ben yeni başlangıçlara inanıyorum."

Herkes ölüyor azar azar, hepimiz ölüyoruz her saniye; sadece farkında değiliz.

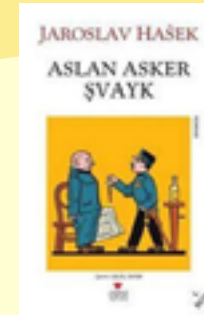
"Hayat tümünden manasız bir şeymiş gibi yaşa. Dayanıklılık mühim bir şey bana kalırsa."

"Bir insan kendini Napolyon sanıp bundan da mutluluk duyabiliyorsa, onu sözde tedavi edip mutsuz kılmak doğru mu? Sırf çoğunluğun normallik anlayışına ters düşüyor diye birine deli yaftası yapıtıp onu bir tımarhaneye kilitlemek insanlık dışı değil mi? Neden insanları değiştirmekense insanlara dünyayı değiştirecek gücü vermeyi denemiyorsunuz? Ya deliller haklıysa?!"

"Asıl önemlisi neye inandığımızdır. Gerçek olsun olmasın. İnanç bazen gerçekten daha güçlüdür."

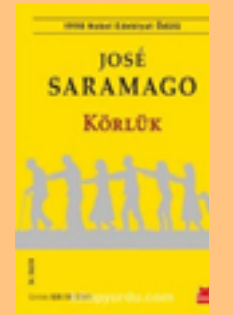
"Acemi er içini çekti. Bu kadar genç olduğuna üzülüyor, niçin tam da mezbahaya götürülen hayvanlar gibi delikanlıların ölümüne yollandıkları bir çağda dünyaya geldim sanki, diye soruyordu. Neydi bu işin anlamı?"

"Hatırladığım kadarıyla evreni yaratmaya karar verdiğimde şekerlemeden yeni uyanmıştım."

"... şey yani neticede siz benim burnumsunuz!" Burun binbaşıya baktı, kaşları hafifçe çatıldı. "Yanılıyorsunuz beyefendi. Ben kendimim. Dahası, aramızda yakın bir ilişkinin olması söz konusu bile olamaz."

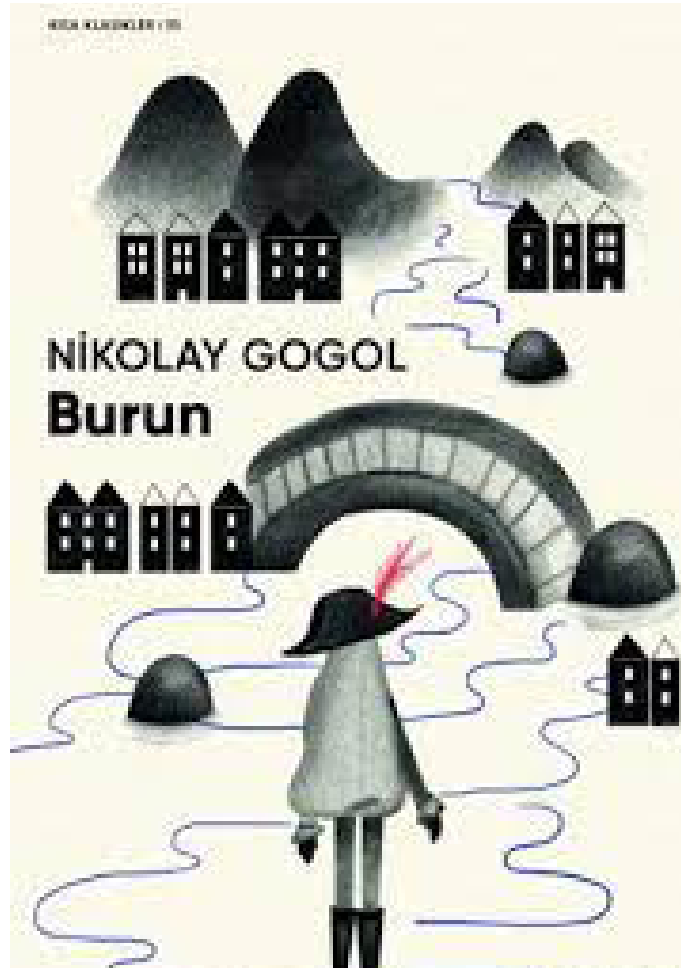

"- Bence biz kör olmadık, biz zaten kördük. - Gören körler mi? - Gördüğü hâlde görmeyen körler."

Nerede Bu Burun?

“Daha dün yüzünde duran, ne yürüyecek ne de arabayla hareket edebilecek burun sırtında üniformayla gerçekten karşıındaydı!”

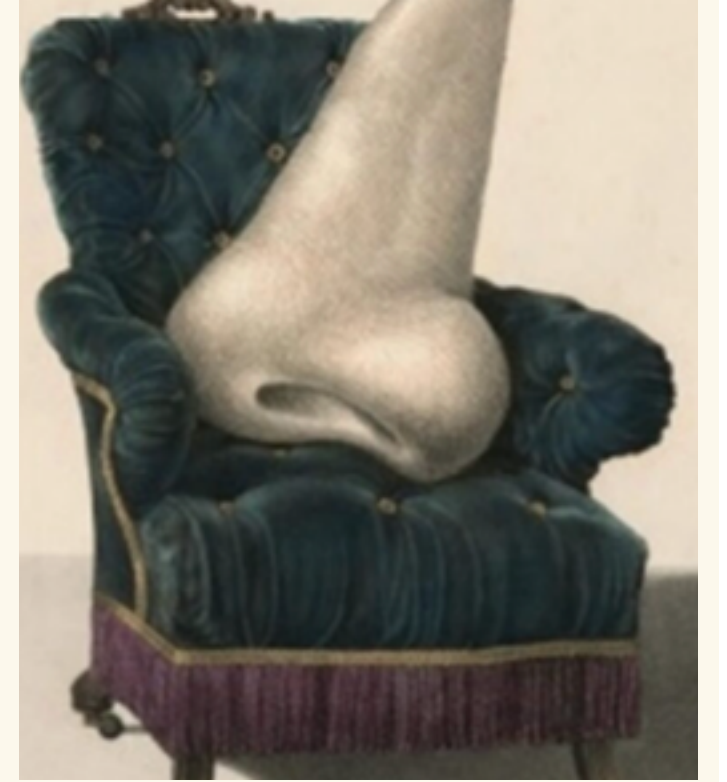
25 Mart'ta Petersburg'da çok garip bir olay olur. Bir berber ekmeğinin içinde bir burun bulur. İvan Yakovleviç'in aksine ekmeğinin içinden burun çıkan bir insan, yazarın da belirttiği gibi bunun olma olasılığı çok düşüktür, o fırına gider ve fırıncıya neden ekmeğinin içinden bir burunun çıktığının hesabını sorar ve bunun tüketici haklarının bir ihlali olduğunu söylerdi. Ancak İvan Yakovleviç'in ekmeğin içini kesip de içinde bir burunun olduğunu görür ve bu burnu üstelik tanıdığını söyler. “Bu burun her çarşamba ve pazar traş ettiği Bakanlık Uzmanı Kovalyov'dan başkasının olamazdı, onu tanıdı.” Bir berberin bir kişiyi burnundan tanımasının absürtlüğünü bir kenara bırakırsak bu adamın onu burnun oraya nasıl geldiğini sorgulamadan ilk başta suçu kendinde aramasının ve bunun bir sarhoşluk hatası olabileceği kanısına varmasının absürtlüğünün siz de farkına varmışsınızdır çünkü sizlerin de bildiği gibi insanoğlu için her zaman karşıındaki hatalıdır. Bu sahnedeki başka bir absürtlük ise polislerin İvan'ı suçlayabileceği

düşüncesi ile burnu saklamak ya da “kazara düşürmek” istemesidir. İvan çok ileri görüşlü bir adam olacak ki Bakanlık Uzmanı'nın kaybolan burnu hakkında polise gideceğini önceden hissetmiş ve bu burnu ortadan kaldırmak istemiştir ancak normal şartlar

altında kimse, burunları kaybolursa polise gitmek yerine gidecekleri ilk yer bir doktor olurdu ve belki de o doktor “Ayaklan Burun” adı ile bilimsel bir makale yayımlayıp ünlü olacaktı. Neyse, Gogol'un bu hikâyeyi bir toplum eleştirisi olarak yazdığını hatırlayarak absürtlüklere geri dönelim.

“Bakanlık Uzmanı Kovalyov, erken uyandı ve neden olduğunu kendisi de izah edemese de her uyandığında yaptığı gibi dudaklarıyla “bırr” yaptı. Kovalyov gerindi, masanın üzerinde duran küçük aynayı kendisine vermelerini emretti.” Dün akşam burnunun üzerinde çıkan bir sivilce mi ne varmış ona bakmak istiyormuş. Fakat Kovalyov aynayı aldığı gibi onu korkuya düşüren bir manzarayla karşılaşır, hemen su ister ve havluyla yüzünü siler, sanki hayretler verici bu olay yüzüne çarptığı su ile çözülecekmiş gibi. Uyanık olduğunu anladıktan sonra o acı gerçeği kabullenmek zorunda kalır: “...burnunun yerinde tamamen bir düzlük olduğunu gördü!” “Aman tanrım burnum olması gereken yerde yok!” demek yerine Kovalyov'un ilk yaptığı şey altınları kaybolmuş bir soylu gibi uçarcasına Emniyet Müdürlüğüne gitmek olur. Ancak Kovalyov'un kayıp altınları değil, kayıp bir burnu vardır. Gogol, Bakanlık Uzmanı arama çalışmalarına başlamadan önce Kovalyov'un Bakanlık Uzmanı rütbesini kullanmadığını, bunun yerine kendisine soylu ve ağır bir hava kattığına inandığı binbaşı rütbesini kullanır. He ne kadar yazarın bunu belirtmesinde Rus bürokrasisine bir gönderme olsa da Kovalyov'a

olan saygımızdan ona biz de binbaşı diyelim çünkü ne yazık ki böylesine soylu bir adamının “Düzgün ve biçimli burnunun yerinde saçma sapan bir düzlük” olması bu soylu beyefendiye bir hakarettir. Ancak Kovalyov'un burnunun kaybolmasını kendine hakaret olarak görmesi çok saçmadır. Kendi fikrine göre burnu, sağlık nedenleri dolayısıyla değil çalındığından dolayı kaybolmuştur. Kovalyov'u bu üst mevkiye layık yapan şey burnu muydu da o bu kaybı kendisine yapılan bir hakaret olarak algılar? “Belki bana öyle gelmiştir, burun dediğin öyle durduk yerde kaybolup gidecek bir şey değil ya.” Aslında binbaşının kendisi de farkındadır içinde bulunduğu absürtlüğün. Ancak binbaşı başına gelen bu absürtlüğü anlamdıramaz. Gogol, hikâye boyunca sık sık karakterin alışkanlığının doğrultusunda ya da tersine yaptığı şeyleri belirtir. Bunun en büyük nedeni insanların alışkanlıklarının

da absütlüğün bir parçası oluşu ve başlarına gelen saçma bir olay ile bu absürtlüğün ne kadar kolay bozulabileceğidir. Fakat o da ne! Binanın önünde duran arabadan biri hızla merdivenlerden çıkar. “Kovalyov bunun kendi burnu olduğunu anlar anlamaz öyle büyük bir dehşete ve aynı zamanda öyle bir şaşkınlığa kapıldı ki!” Büyük ihtimalle hepinizin aklında olan soru şudur: “Bir şehirde kaç adam burnunu kaybetmiş olabilir ki Binbaşı’nın o burnun kendi burnu olduğunu anlaması vakit alsın?” Ancak belirttiğim gibi “Burun” absürt bir öyküdür ve eğer buna şaşıırıyorsanız sizlere o burnun üzerinde altın sırmalı, büyük dik yakalı bir üniforma, süet bir pantolon giydiğini ve yanına da kılıcını kuşanmış küçük boyutlardaki bir müsteşara benzediğini söylediğimde aklınızda neler canlanacak. “Zavallı Kovalyov az kalsın aklını oynatıyordu.” Asıl şaşılması gereken şey bu saçma olay karşısında Kovalyov’un burnu konuşmak amcı ile katedrale kadar takip etmesidir. “... gözleriyle dört bir tarafta adamı arıyordu.” Kovalyov bu absürt olayı anlamlandırma arayışı içerisindeir.

Kovalyov adama “Sevgili efendim,” diye yaklaşır. Bu başlı başına absürtlüktür çünkü siz nasıl karnınız ağrıdığında midenize “Ah efendim, acılar içinde kıvranıyorum lütfen, ağrımayı keser misiniz?” demiyorsanız binbaşının da burnuna hem de ondan kaçmış bir burna bu şekilde hitap etmesi saçmalıktır. Ayrıca buruna “Efendim” diye hitap ederek burnun onun üzerinde bir varlık olduğunu

vurgulamış oluyor. Gogol her ne kadar burada Rus bürokrasisinin çarpıklığına bir eleştiride bulunmuş olsa da absürtlük bakımından incelendiğinde durum bu şekilde açıklanabilir. Gogol’un yeri geldiği zaman burnu “Biri” ya da “Adam” olarak nitelendirmesi de ona Kovalyov’un burnu olmaktan farklı bir kimlik yarattığını işaret eder. Binbaşı sanki burnu oyun oynarken yanından kaçan arkadaşıyla konuşan bir çocuk edasıyla buruna olması gereken yerde bulunmadığını açıklamaya çalışır. Ancak kendine giydiği üniforma ile bir kişilik oluşturmuş olan burun Kovalyov’un neyden bahsettiğini anlayamaz. “Kuşkusuz ben... şey bir binbaşiyim. Burunsuz dolaşmak, siz de hak verirsiniz ki hiç hoş bir şey değil... portakal satan biri burunsuz yapabilir ancak Valilik’ten makam bekleyen biri...” Anlamıyor, anlamıyor işte bu güne kadar tek yaptığı birinin iki yanağının arasında durup sahibi hastalandığında bütün o iğrenç akışkan sıvı

ile uğraşmak zorunda kalan ve sabah akşam dinlemeyip belirli bir mesai saati olmadan hep çalışmak durumunda kalmış bir burun, tabii ki de rahat ve emir alan değil emir veren kişi olduğu konuma geldiğinde sadece birinin burnu olduğu gerçeğini kabul etmeyecektir. “...şey yani neticede siz benim burnumsunuz!” Ancak gerçekleri söylemekte bu burun için yeterli olmaz çünkü vereceği yanıt oldukça şaşırtıcıdır: “Yanılıyorsunuz beyefendi. Ben kendimim.” Burada sorulması gereken soru şudur: Kovalyov’u önemli bir şahsiyet yapan burnu mudur yoksa burnu önemli kılan bir zamanlar binbaşının burnu oluşu mudur? Bu soru büyük önem arz eder çünkü burnu kaybolduktan sonra binbaşının kendini eksik hissettiğini de belirtmek gerekir. “Üniformalı adamın, müsteşar numarası yaptığını, alçak ve sahtekâr olduğunu, gerçekte onun burnundan başka bir şey olmadığını söylemek için döndü...” Fakat daha önce de belirttiğim

gibi binbaşı burada buruna “Adam” diye hitap ederek onun kendinden ayrı bir kişilik olduğunu kabul eder. Ancak binbaşının burnu kendi burnundan başka hiçbir şey olmadığını iddia etmesi saçmadır ve bunu izleyen adamın burnunu bulma çabası anlamsızdır çünkü burnu artık onun burnu olmaktan çıkmıştır, o artık bir müsteşardır.

Kovalyov, burnun yani çok sevgili müsteşarımızın şehirden kaçma ihtimalinden dolayı gazeteye ilan verir böylece yolda gören bir kişi burnu bulup kendisine getirebilecektir. Müsteşar olmayı kendinde hak olarak gören ve bir başkasının burnunu olduğu gerçeğini sonuna kadar reddeden bu “Adam” neden şehirden kaçma ihtiyacı duysun ki? Peki ya binbaşının sanki çok dahiyanece bir fikirmiş gibi koşarak gidip kayıp burnu için ilan vermesi; kim kaybolan bir burun için ilan verir? “Tanrım! Tanrım! Neden bana böyle bir dert verdin. Kolum ya da bacağım olmasa daha iyiydi; kulağım olmasaydı berbat bir durum

olurdu ama yine de katlanılırdı ancak burunsuz bir insan neye benzer şeytan bilir...” Kovalyov burnunun olmayışını en büyük felaket olarak dile getirir ve üstüne üstlük burnunun kayboluş biçimini de beğenmez, asil bulmaz. Ancak karakterin bu durumda nasıl nefes aldığını değil de nasıl görüldüğünü umursaması başlı başına bir absürtlüktür. Burnunu bulamayan binbaşı burnunun ardındaki nedenleri aramaya koyulur. Fakat durum karşısında bulduğu açıklamalar da en az durumun kendisi kadar absürttür. Binbaşı kara kara düşünürken kapı çalar ve bir polis memuru “Burnunuzu kaybettiniz mi?” diye sorar, yanıt tabii ki de evettir. Meğerse burun yolda giderken yakalanmış, üzerinde de eski tarihli bir memur kimliği varmış da memur ilk başta burnu bir beyefendi zannetmiş. İşte insanoğlu hayattındaki absürtlüğe bu kadar kördür, üniforma giyen bir burunda olsa insan bazen karşısındaki absürtlüğü dikkatli bakana kadar fark etmiyor.

Evet, burun bulundu, Kovalyov’a teslim edildi fakat o burun tekrar ait olduğu yere nasıl konulacak? Binbaşı burnu yanlış yerleştirmemek için aynaya yaklaşır ancak burnu yerine sabitleyemez. Burnu ağzına götürüp nefesiyle onu yapıştırmaya çalışması mı dersiniz yoksa doktor çağırmak mı dersiniz ama Kovalyov burnu ait olduğu yere koymak için her yolu dener. Doktor en sonunda bir takım tavsiyeler verdikten sonra “Sizi temin ederim burunsuz da burnunuz varmış gibi sağlıklı olacaksınız.” der ve gider. Bir insan

burunsuz nasıl bunu varmış gibi olabilir, o zaman neden burnu vardı?

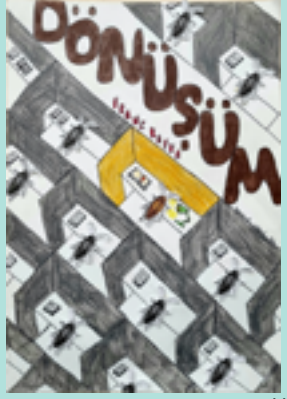
Gogol, “Burun” öyküsünün sonunda kitapta geçen bütün olayların, “normal” şartlar altında yapılması gerekenler de dahil, ne kadar saçma olduğunu ve anlamlandıramadığını yazdıktan sonra devam ediyor “Ancak asıl tuhaf olanı, en anlaşılmayanı, yazarların kalkıp böyle konular yazmaları...” Gogol yazarların böyle şeyler yazmalarının memlekete bir hayrı olmadığından bahsediyor. Gogol’un hikâyesinin saçma, absürt olduğunu belirtmesi ve onca saçmalığın içinde yine de bir şeylerin bulunacağını söylemesi aslında insanın anlamlandıramadığı bu dünyada hayatına anlam katacak şeylerin bulunduğuna işaret eder. “Kim ne derse desin, dünyada buna benzer olaylar oluyor; az ama yine de oluyorlar.” Elbette, binbaşının burnunun müsteşar kılığında etrafta dolaşması tuhaftır

ama binbaşının bu olay karşısında verdiği tepkilerde en az olayın kendisi kadar tuhaftır. Şüphesiz bu tepkiler içinde en saçma olanı, burnunun hiçbir şey olmamış gibi binbaşının iki yanağının arasında belirmesine vermediği tepkidir. Binbaşı, aynaya baktı, yüzünü yıkamak için su getirilmesini emretti, yüzünü yıkadıktan sonra bir kez daha aynaya baktı ama hikâyesinin başındakinin aksine aynada burnunu gördü. Binbaşı Kovalov o günden sonra hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam eder. Sanki burnu onu hiç terk etmemiş, binbaşı onu bulmaya hiç uğraşmamış, o burun hep olması gereken yerde durmuş gibi.

Ela Bülül 10/C

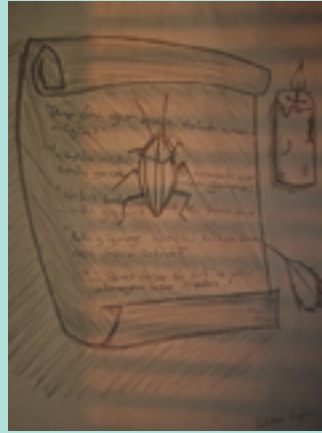

"DÖNÜŞÜM"

Yasemin Melikoğlu
Lidya Kerpiç

Palto giymeye
üşenirken bu kara
dünyayı nasıl taşıyım
sırtımda?

Batuhan Fatih
Aydın

Yine bir boşluğa yanıt
vermekteyim ama yanıt
vermek, konuşmakla
olabilecek bir şey,
yazarak bir deneyim
kazanmıyor insan...

Maya Eroğlu
Beyza Çelen

Beni hayal
kırıklığına uğratan
benden başkası
değil.

Jülide İdil
Aydın

Murathan Abdullaev

"Neredeyse bir zamanlar insan
olduğunu unutmak üzereydi."

Naz Özpetek ●

İçimde bir
şeylerin öldüğünü
hissediordum,
bir ceset gibi buz
gibiydim.

Neyse ki umutlar,
henüz tükenmiş değil.

Mina Karamancı

Herkes beraberinde
taşıdığı bir
parmaklığın ardında
yaşıyor.

Ege Şahin

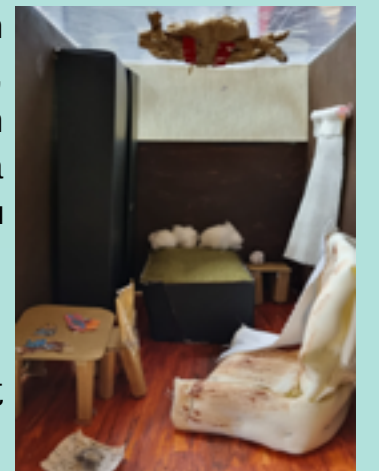
Ekin Deniz Erol

"Dönüşüm süreci çoğunlukla çürümeden başlar."

Şu sabahları erken
kalkmak yok mu,
insanı tamamen
aptallaştırıyor. Oysa
insan uykusunu
alabilmeli...

Nehir Kurt
Elif Uçar

Dönüşüm'ün Nesi Absürt?

Absürt kelimesi, Türk Dil Kurumuna (TDK) göre “saçma” anlamına gelmektedir. Saçma kelimesi ise mantığa yatkın olmayan, mantıktan yoksun olan, anlamsız gibi kullanılır. Günlük hayatta kullandığımız kelime tanımı her ne kadar böyle olsa da bu kelimenin felsefe açısından anlamı daha farklıdır. Edebî eserlerin de absürt oluşu hem kelime anlamına hem de bu felsefe alanındaki tanımına dayanır. Peki, felsefede ABSÜRTün anlamı nedir? Kavramın bu noktadaki kullanımı ABSÜRTizmdir.

ABSÜRTizm, evreni yaratan bir varlık olmadığını, buna bağlı olarak evrenin varoluşunun arkasında da herhangi bir anlam olmadığını söyler. Bir anlam olmadığından dolayı anlam arama çabasının boşa olduğunu ve sonuçta bu çabanın başarısız olacağını söyler. Fakat buna rağmen varoluşçuluktan farklı olarak başarısız olacak olsa dahil bir anlam aranmasına devam edilmesi gerektiğini söyler. Anlamli olan şeyin bu arayış olduğunu savunur. ABSÜRTizmin kökenleri 19. yüzyıl' a ve Danimarkalı filozof Søren Kierkegaard'a dayanır. Albert Camus'nün Sisifos Söyleni'yi yayımlanmasıyla ABSÜRTizmin sınırları tam anlamıyla çerçeveye alınmıştır.

Søren Kierkegaard, ABSÜRT kavramı ve hayatın absürtlüğü hakkında bir çok esere sahiptir. Günlüklerinde “ABSÜRT” hakkında şunları söyler:

“Absürt nedir? Kolayca görülebileceği üzere, ben rasyonel bir varlık olarak mantığım ve amacım doğrultusunda, düşüncelerimin yansıttığı biçimde hareket etmek zorundayımdır: Başka bir şey yaptığımı sanmam da mantığımın ve düşüncelerimin doğrultusunda olur, kısacası başka türlü hareket edemem ve yine hareket etmemin zorunlu olduğu yerdeyimdir... Absürt ya da ABSÜRTün erdemiyile hareket etmem inancımın doğrultusunda olur... Hareket etmek zorundayım fakat düşüncelerim yolu kapatıyor ve olasılıklardan birini alarak şöyle diyorum: Yaptığım hareket budur, başka türlü yapamam çünkü buraya düşüncelerimin yansıtmasıyla getirildim.”

Evreni ve insanlığı yaratan bir yaratıcı olmadığı için evrenin ve insanlığın yaratılışının da bir anlamı yoktur. Dolayısıyla dünyada insanlığın ortaya çıkışı için akla yatkın bir cevap da bulunamaz. “Dönüşüm” ün yazarı Franz Kafka da bu düşünce akımının etkilerini eserlerine yansıtarak ABSÜRT edebiyat yazarlarının arasına ismini eklemiştir.

“Dönüşüm” kitabını ABSÜRT yapan öğeleri temel olarak iki gruba ayırabiliriz:

fiziksel böcekleşme ve getirileri, bireyin makineleştirilmesi ve yalnızlaşma.

“Gregor Samsa bir sabah bunalıcı düşlerden uyandığında, kendini yatağında dev bir böceğe dönüşmüş olarak buldu.” İşte meşhur “Dönüşüm” bu cümle ile başlar. Bahsettiğimiz grubun ilki daha bu noktada kendini göstermektedir. Gregor Samsa bir sabah uyanır ve böceğe dönüştüğünü fark eder. Buna ne bir açıklama getirilir, ne bir süreç anlatısı ne de Gregor tarafından bir şaşırma ibaresi. Bir tek işe geciktiğinden yakınmaktadır. Gregor’un böceğe dönüşmesinin ardındaki gizeme kitabın hiçbir noktasında açıklama getirilmemesi ile birlikte bu duruma karşı bir sorgulama da bulunmaz. Ne bir şaşırma ibaresi belirtilir ne de bir beklenilmemişlik Oysa ki günlük hayatta yaşadığımız dünyadaki gibi bu kitabın geçtiği farazi evren biçiminde de böcekleşme beklenmedik bir durumdur. Bu kadar ani ve büyük bir değişimin karakterin kendisi tarafından bu denli sıradan bir tavırla karşılanması, kitabın absürt çerçevesi altına alınmasında önemli bir etkidir. Gregor, işe yetişme çabası ile alışık olmadığı yeni bedenini çözmeye çabalar. Bu sırada ilk uyandığında bir miktar da olsa insanlığına tutunan ve başka bir insan tarafından anlaşılabilenekte olan sesi de nedeni açıklanmayan bir biçimde anlaşılabilir bir hâle gelir. Dolayısıyla ne yardım alabilir, ne de kendini ifade edebilir hale gelir. Kendi

başına odasından çıkması gerekmektedir. Bu çabası sonucu aldığı fiziksel yaralara ve acılara bir tepki vermeksizin yalnızca trene yetismeye çalışır. Bu tepkisizlik bize bir ikinci absürt katman aktarır. Bunun yanında böcek bedeninin başkaları tarafından garipsenmesi ya da günlük hayat işlerini yerine getirememek gibi hiçbir kaygısı bulunmamaktadır. Sanki insanların bu duruma Gregor kadar tepkisiz kalacağı ve normal gözüyle bakılacağı izlenimi yansıtılır okuyucuya. Herhangi bir açıklama içermeyen ve para kazanma kaygısıyla dolu düşüncelerin arasında Gregor ayağa kalkmayı başarır. Odasının kapısının ağızını kanatmak zorunda kalarak da olsa kapısını açmayı başardığında ilk kez yeni fiziksel formunda ailesi ve patronunun çalışanı ile yüz yüze gelir. Bu noktada ilk defa bu duruma karşı bir tepki görürüz. Gelen çalışan hayret içinde hızlıca evden uzaklaşır. Annesi şok içinde dona kalır ve babası bu duruma büyük bir öfke ile yaklaşır fakat ailenin tepkilerine kısmen Gregor’un çalışamayacak olmasına bağlı olarak çekecekleri gelir sıkıntılarının endişesi olmaktan başka bir açıklama getirilmez. Ailenin bu dönüşüme karşı zaman içinde sergiledikleri tutum da bize yeni bir ABSÜRTLük gösterir. Ne bir tedavi ihtimalinden söz edilir ne bir öneri getirilir. Durumun ailenin Gregor’la tüm temaslarını neredeyse sıfırlamasına yol açan boyutta garipsenmesi ile buna rağmen kendi çaplarında kurdukları yeni garip yaşama alışmalarının kolaylığı da oldukça çelişkilidir. Gregor’u odasına kitleyerek kendilerinden ve dış dünyadan

soyutlamaları ve bu düzene ayak uydurmaları çok hızlı gerçekleşir ve yine sanki kimse bunu sorgulamaz. Buna rağmen Gregor'un böceğe dönüşümü kavramsal olarak sorgusuz kabul edilse de Gregor yeni formuyla asla kabul görmez. Bu çelişkinin kendisi de oldukça absürttür. Ailesi bu yeni formuyla onu kabul etmek ya da en azından bir çözüm aramak açısından herhangi bir çaba göstermemeye, Gregor ise durumu sorgulamadan kabul etmeye ve yalnızca çalışıp para kazanmadığı için endişelenmeye devam eder. Tüm bunların yanında olayların saçmalığı içinde dahil olası olmayan olaylar gerçekleşir. Örneğin Gregor'un kendini durup dururken hamam böceğine dönüşmüş biçimde bulması kendi başına garipken yeni formunda bu denli kalın ve güçlü bir kabuğa sahip olmasına rağmen babasının attığı elma tarafından vurulduğunda ağır bir şekilde sakatlanarak bilincini yitirmesi kendi mantıksız mantık çerçevesinin içinde bile saçma ya da absürttür. Tüm bunları en absürt kılan nokta ise okuyucunun da bir noktadan sonra tüm bunları garipsemeyi bırakarak normal karşılamasıdır.

Gelgelelim ikinci ana noktaya. Bu nokta ilkinin aksine "absürt"ün kelime anlamına değil, felsefedeki kavramsal anlamına bağlıdır. ABSÜRTizm, hayatın anlam yoksunluğunu anlatır. İşte bu nokta Dönüşüm kitabına bağlanır. Kitapta Gregor Samsa; kapitalizmin etkisiyle emeği sömürülmüş, kendine yabancılaşmış, kişisel amaç ve isteklerini yitirmiş, düzenin zorladığı tek şey olan para

kazanmayı tek hedef olarak kabullenmeye zorlanmış işçi sınıfını temsil etmektedir. Hayatının monotonluğu, olaylara karşı tepkisizliği ve tek endişesinin işine ulaşarak para kazanmak olduğu tüm kitap boyunca okura tekrar tekrar vurgulanmaktadır. Bu "hayatın anlamsızlığı" imkânsız olaylar eklenerek daha da pekiştirilmiştir. Sonuç olarak günümüz sistemi olan kapitalizmin insanlar üzerine olan etkisini ve yaşamımızın absürtlüğünü bize aktarmayı hedefler. Bu denli sarsıcı büyük değişimlerin ve olayların dahil sistem tarafından körleştirilmişliği değiştiremeyeceğini açıkça vurgular ve kendi yaşamımızın absürtlüğüyle bizi baş başa bırakır.

Melek Nilsu Gül 9/A

Alya Şavur- Mey Sakarya 9/A

Onu Bir Böceğe Dönüşmüş Olarak Gördüm

Haftalar önce Prag'da yaşayan Gregor Samsa'nın geçirdiği ilginç dönüşüm, halkın ilgi odağı olmuştu. Halk, endişeli ve bir o kadar gergindi. Nihayet yaşanan bu ilginç olay ile ilgili elle tutulabilir bilgiler sevgili gazetecimiz Iraz Kocaman tarafından hazırlandı ve gazetelere sunuldu. Gelin, bu olağanüstü olayı hep beraber ayrıntılarıyla birlikte inceleyelim.

Iraz Kocaman 10/B

Sevgili Okurlarım,

Herkese merhaba, haberime bir röportaj ile başlamak istiyorum. Röportajımız, Gregor Samsa'nın kardeşi, Bayan Grete Samsa ile olacak. Umarız ki kafanıza takılan tüm soruların cevabını bulabilirsiniz.

Sevgilerimle...

Iraz: Merhaba Bayan Grete. Bugün sizinle abiniz Gregor Samsa'nın yaşadığı ilginç dönüşümünü ve ölümünden önceki birkaç gününü anlatmanızı rica ediyorum.

Grete: Merhaba Iraz Hanım. Öncelikle, eğer gerçekten bu olayları anlatmamı istiyorsanız karşılığında bir şey yapmanız gerekir. Böyle bir olayı dinlemek her yiğidin harcı değil diye düşünüyorum. Yanılıyor muyum?

Iraz: Kusura bakmayın ama ne demek istediğinizi anlayamadım. Bizden tam olarak ne istiyorsunuz?

Grete: Konservatuara gitmek benim çok büyük bir hayalimdi ve gitmeyi gerçekten çok istiyordum. Sağ olsun abim, ölmeden önce konservatuar masraflarımı karşılıyordu fakat o öldükten sonra, uzun süre konservatuara gidemedim ve eğitim açısından geride kaldım. Çünkü masrafları kimse ödemedi. Daha doğrusu ödeyemedi. Bu yüzden önümüzdeki 6 ay için konservatuar masraflarımı ödemenizi istiyorum. Ancak bunun karşılığında istediklerinizi size anlatabilirim.

-Bu haberin büyük gelir sağlayacağından emin olan gazeteciler, Grete Samsa'nın teklifini kabul ederler-

Iraz: Abinizin dönüşüme uğradığı sabahtan başlayabilir misiniz Grete Hanım?

Grete: Berbat bir sabahtı! Abim her sabah erkenden kalkar, hızlıca hazırlanır ve işine giderdi. Fakat o sabah, çok geç kalmıştı.

Hastalandığı için işe gitmediğini düşünmüştük. Annemin içi rahat etmediği için odasına gidip ona bakmak ve iyi olup olmadığından emin olmak istedi. Ben de annemle birlikte abimin odasına gittim. Odaya girdiğimizde koskocaman bir böcek gördük ve hepimiz çok korktuk. O an birçok duyguyu aynı anda yaşıyorduk aslında. Bir yandan çok korkmuştuk, bir yandan şaşkındık, bir yandan da hayal kırıklığına uğramıştık. Abim sonsuza dek bir böcek olarak yaşasaydı biz ne yiyecektik peki? Taş mı? Klasik olarak annem astım hastası olduğu için krize girdi. Ben hala şaşkın şaşkın abime bakıyordum o sırada. İlerleyen saatlerde bu olayı yavaş yavaş kabullenmeye başlamıştık. Fakat birkaç saat içerisinde, evde, abimin dönüşümünden kaynaklanan değişimler olmuştu. Abim işine ara vermişti, bizimle beraber olmayacak günün her saati sadece odasında olacaktı. Kimseye yaklaşmayacak ve kimseye dokunmayacaktı. Odasından asla çıkmayacaktı... Çok uzun bir süre boyunca abime ben hizmet ettim. Günün üç öğünü önüne getiriyordum. Bayağı bayağı otel hizmeti veriyorduk abime. Ama bir süre sonra bu durum hepimizi sıktı. Hepimiz sürecin artık böyle ilerleyemeyeceğini biliyorduk. Evdeki herkes gibi ben de bir süre sonra abime hizmet etmekten yorulmuş ve çok sıkılmıştım. Ama benim dışımda abime yardım edecek başka biri yoktu. Annem arada sırada ev işleriyle uğraşıyor çoğunlukla dinleniyordu. Babam ise üç gününü tek bir koltukta geçirmeye her zaman "evet" diyen biriydi. Belirli bir zaman sonra artık hiçbirimiz abimle ilgilenmiyorduk. Daha doğrusu ilgilenmek

istememedik. Bir yandan abimin düzelmesini ve eski hayatıma geri dönmek istiyordum. Çünkü abimin çalışmamasından dolayı maddi sıkıntılar çekiyorduk. Bir gün babam Gregor'a sinirlendi ve onun kabuğunu yaraladı.

Iraz: Abinizin yaralanmasında sizin de bir katkınız olduğu söyleniyor Grete Hanım. Bu doğru mu? Hatta babanızla bir işbirliği içerisine girip abinizi yaraladığınız da bu söylenenlerin içerisinde yer alıyor.

Grete Samsa: Belki bir-iki elma canım. Abartılacak bir şey yok. Koskocaman bir böcek nasıl olsa. Ama o an hepimiz o kadar sinirliydik ki ne yaptığımızın farkında bile değildik. Zaten birkaç gün sonra da öldü. Aslında tam olarak abimin dönüşüm hikayesi bundan ibaret. Yalnız, çaresiz ve mahkûm. Hiçbirimiz böyle olmasını istemezdik tabii ama yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Abime hizmet etme zorunluluğu hepimizi sıkmıştı zaten. İyi oldu bence. Eğer ölmeseydi, hayatına bir böcek olarak devam etseydi o zaman her şey çok daha kötü olurdu. Ailede hemen hemen herkes abimin ölmesine sevindi zaten. Hepimiz için mutlu bir son oldu diyebilirim Iraz Hanım.

Iraz: Abinizin ölümünün sizi mutlu etmesine şaşırdım açıkçası. Peki, abinizin ölümünden sonra herhangi bir sorunla karşılaştınız mı?

Grete Samsa: Evet, aslında abimin böceğe dönüşümünden sonra başlayan bazı sorunlar vardı. Belki daha önce söylemişimdir, eve

para getiren ve tüm masraflarımızı karşılayan abimdi. Abim çalışamayınca evdekiler teker teker çalışmaya başladılar. Ama çok şükür ki şimdi sorun düzeldi ve her şey yerli yerine oturdu. Düzeldiği an güzel bir alışverişe çıktım diyebilirim Iraz Hanım! Şu an her şey yolunda biz ailecek gayet mutluyuz.

Iraz: Mutlu olmanıza sevindim Grete Hanım. Peki o zaman. Söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Grete Samsa: Vallah Iraz Hanım ne yalan söyleyeyim, yaşadıklarımızı şöyle bir anlatınca her şey gözümün önünden film şeridi gibi geçti ve ne kadar zor şeyler yaşadığımı fakat bunların üstesinden nasıl geldiğimi fark ettim ve kendimle çok gurur duyuyorum. Yaşıma göre ne kadar olgun davranışlarda bulunmuşum bu çok zorlu süreçte. Başka söyleyecek bir şeyim yok. Kendimle gurur duyuyorum sadece.

Iraz: Peki Grete Hanım. Bu güzel sohbet için tüm ekibim adına size çok teşekkür ederiz. İyi günler diliyorum.

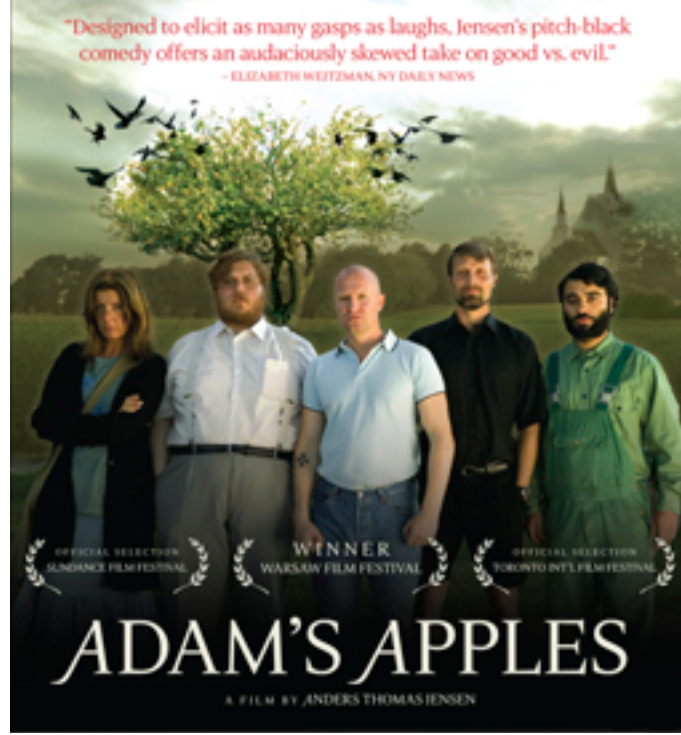
-Röportaj boyunca Bayan Grete Samsa'nın bencil tavırları Sevgili Gazetecimiz Iraz Kocaman'ın dikkatini çeken unsurlardan biri olmuş. Aynı zamanda her fırsatta kendini övmeye çalışması ve sadece kendi yaşantısına önem vermesi, abisini hiç sevmemesi hatta kendi isteğiyle onu öldürdüğünü anlattığı sıralarda sergilediği tavırlar Iraz Hanım'ın ilgisini çeken diğer unsurlar arasında yer almış.-

Adem'in Elmaları

“Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar: Ya bir insan bir yolculuğa çıkar ya da şehre bir yabancı gelir...”
der Tolstoy.

Cezaevinden kiliseye üç aylığına çalışmak için gelen Adam ile Kilise Papazı İvan'ın çatışmasının çevrelediği felsefi yönü yoğun olan bir film ile karşı karşıyayız. Özellikle metafor ve sentez seven izleyicilerin büyük bir keyif alarak izleyeceği bu filmde hayatın maddi ve manevi değerlerinin çatışmasına tanık oluyoruz.

Eserin kişi, mekân ve ses (müzik) seçimi kesinlikle rastgele değil. Film başladığında otobüsten inen Adam'ın çakısıyla otobüsü çizmesi aslında başlangıçta karakterinin imzasını göstermektedir. Ayrıca Adam'ın kaba, az konuşan ve umursamaz tavırları egosunun oldukça yüksek olduğunu gösteren belirtiler. Filmdeki kötü karakter olarak karşımıza çıkan bu kahramanın tüm tavırları uzun süre cezaevinde kalan bir suçluya ait tavırlardır. Bu anlamda iyi bir senaryo çizilmiş. Ayrıca Adam'ın kilisede yapacağı elmalı pasta oldukça manidar. Zira pasta insanı yumuşatır, tat verir. Burada suçlu olarak kiliseye gelen kişi Adam'ın burada ehlileştirilmesine yani olumsuz yönlerini eğitmesini işaret eden bir uğraş olarak doğru bir seçim olmuş. Bunların yanında İvan'ın karakterinin bunun tam tersi

olması yani Adam'ı eğitmesi karakterine uygun bir yapıya bürünmüş olduğunu görmekteyiz.

İvan, akli selim olmayı temsil ediyorken hayata bakışı, tamamen duygusal anlamda maneviyata inancı tam olarak karşımıza çıkmakta bu biçimde bir rol ile kilise görevlisi vaizi olarak görev ve sorumluklarını yerine getirmeye çalışmaktadır. İvan'ın bu yönü kendisini de kandırma tuzağına düşüren bir saplantıyı ortaya çıkarıyor. Bu arada İvan'ın saklamaya çalıştığı zaafı da aslında kendisinin sık sık yalana başvurmasıyla da ortaya çıkmaktadır.

Tüm bu karakter özellikleri ortadayken Adam'ın ortaya çıkması ve İvan'ın zaaflarını çözmesi filmdeki çatışmayı ortaya koymaktadır.

Bu anlamda İvan mı haklı Adam mı haklı çelişkisini izleyiciye merak uyandırarak film boyunca gözler önüne sermektedir.

Hitler hayranı olan Adam'a karşı din adamı olan ve Tanrı'ya samimiyetle bağlı olan İvan'ın çatışması tarafsız olarak yönetmen tarafından başarılı biçimde sahnelenmiştir. İvan'ın karakterini ve tavırların kilisedeki ışılandırma orda kalan diğer insanların tavırları filmdeki müzik tamamlayan bir renk ahengi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Adam'ın İvan'dan üstün gelmesi İvan'ın bir dönem inancını kaybetmesi ilk başlarda mantığın duygunun önüne geçtiğini göstermekteyken en nihayetinde samimiyetin kazandığını göstermesi yani iyi niyetle bakış açısı geliştirmenin en sonunda kazandığını hayatı boyunca tüm iyi bakış açısına rağmen olumsuzluklarla geçen hayatının en sonunda olumluya dönüşmesini izlemek, inişli çıkışlı bir heyecan ve merakıyla izleyiciyi sürükleyen bir yaklaşım olarak karşımıza çıkmaktadır.

Filmde Hz. İsa'dan ve Jhan'dan alıntıların kullanılması filme mistik bir hava da yüklemektedir.

Ayrıca pasta yaparken Adam'ın elini yakması, yanmadan olgunlaşamayacağını bir anaforu olarak karşımıza çıkıyor.

Anafor bakımından oldukça zengin bir içerik izleyiciyi düşünce denizinde âdeta yüzdürmekte.

“Adem'in Elmaları” adı, Hz. Adem'in cennetten çıkmasına sebep olan bir yasak olarak algılanmasıyla ilişkilidir. Elmalı pasta bu anlamda yasaklanmış meyvenin tatlılığına dair bir işaret olarak algılanabilir. “Yasaklar insanlara daha çekici gelir.” düşüncesine buradan ulaşabiliriz.

Ayrıca eserde dikkat çeken absürt sahnelerin bazılarında bahsetmek de önemli. Silahlı Nazilerin terör suçlusunu iki kere istemeye gelip ilkinde dayak yemeleri ve kurşunlanmaları ve ikincisinde geldiklerinde İvan'ın yanlışlıkla vurulması olumsuz sonucuna bağlı bir son beklenirken şaşırtıcı biçimde İvan'ın beynindeki tümörü yok etmesi ve İvan'ın iyileşmesi izleyiciyi ters köşe yapmıştır. Yine teröristin kargaları vurması ve uhrevi bir hayat yaşayanların yapmaması gereken

bir tavırken burada şaşırtıcı ve dikkat çekici izleyicinin kafasını karıştıran bir sahne olmuştur.

Senaryoda geçen Adem, elma, şeytan Jhan, Hz. İsa kavramları aslında dinseliliğin insan yaşamındaki yerine de işaret etmektedir. Bu filmde izleyiciye inancın yanılgıları ve gerçeğin acıları âdeta tüm çıplaklığıyla anlatılmaya çalışılmıştır. Filme az söz ve az malzemeyle çok derin anlam verilmesi filmin yoğunluğunu göstermekte ve aynı zamanda kalitesini de ortaya koymaktadır.

Filmin; finalde “gönülden yaşayanların kazandığı” bir ders verici özellik, hayata hep olumlu bakanların eninde sonunda kazanacağını gösteren masalımsı bir edayla son bulması sağduyulu izleyiciler için oldukça güzel bir son olarak karşımıza çıkmaktadır.

Kerem ÇİÇEKLER 9/C

Godot'yu Beklerken

“Ertelenmiş umutlardır perişan eden insanı.”

Samuel Beckett

“Godot’yu Beklerken” (Fransızca: En attendant Godot, İngilizce: Waiting for Godot), 1948 yılında Fransızca olarak yazıldı ve 1953’te Paris’te sahneye kondu. Zamanla ülke çapında bir ün kazandı. 1954 yılında Beckett tarafından bazı değişikliklerle İngilizceye çevrildi ve başka ülkelerde de sahnelenmeye başladı. 20. yüzyılın en etkili tiyatro yazarlarından İrlandalı Samuel Beckett’in oyunları şeylerin bir yanının değil hiçbir yanının iyileştirilemez olduğunu vaaz eder.

Samuel Beckett’in en çok tanınan eseridir Godot’yu Beklerken. Gülünçlük ve tekrar üzerine temellenen ve ABSÜRT tiyatronun eseri olarak kabul edilen bu oyun, dünyaya ve insana ilişkin geleneksel ve yaygın kabulleri reddeder. Aristoteles’ten beri tiyatroya egemen olan kuralların, bu oyun için hiçbir geçerliliği yoktur. Herhangi bir olayın dile getirilmesi, aksiyonun yükselmesi, alçalması ve çözüm noktasına ulaşması söz konusu değildir. Çünkü bu oyunda, bir olayın hikâyesi yer almaz. Hiçbir yere götürmeyen bir yolun kenarında, yaprakları dökülmüş bir ağacın altında, yarı berduş yarı palyaço iki acayip insan, yani Vladimir ve Estragon, hiçbir zaman gelmeyecek olan Godot’yu beklerler. Oyun İrlandalı yazar olan Samuel Beckett tarafından 1949 yılında Fransa’da yazdığı

oyundur. Oyun 2 ana karakter ve 3 yan karakterden oluşan bir “absürt tiyatro” eseridir. Bu karakterler sırasıyla Vladimir (Didi), Estragon (Gogo), Pozzo, Lucky ve Çocuk’ tur. Bir kır yolu kenarında geçen hikâyemizde arka planda detay olarak kuru bir ağaçtan başka bir şeyin olmadığı, mekân ve zamanın belli olmadığı bir kesitle başlar oyun. Vladimir ve Estragon üstleri başları yırtık pırtık kıyafetlerle Vladimir’ in kafasında bir melon şapka ile giriş yaparlar. Aralarında bir uyumsuzluk olduğu ilk andan beri bellidir. Fakat buraya nasıl geldikleri, nereden geldikleri, aralarındaki ilişki belirtilmeden devam eder oyun.

Gogo sürekli olarak kendi isteklerini durmadan Didi’ye yansıtır durur. Didi mantıksal düşünmesi ile Gogo’ya karşı dizginleme hâlinindedir ve sürekli gitmek isteyen Gogo’ ya karşı “Godot” yu bekliyoruz, gidemeyiz” telkinleri ile Gogo’ya umut aşılar. İlerleyen zamanlarda sahneye Pozzo adında kölesi olan bir efendi girer. Arkasında

gaddar akışıyla düşünleşmiş ve yaşlanmış hâldedirler. Efendi kör, köle de dilsiz olmuştur. Vladimir ve Estragon ise değişmemiştir. Onlar bir şiddet ve egemenlik ilişkisiyle birbirlerine bağlı değildir ve sadece birlikte beklemek olan kaderlerini kabul etmişlerdir.

Neden “Godot’yu Beklerken”i Okumalısınız?

boynuna ip bağladığı Lucky girer. Pozzo efendi olmasının verdiği yetkiyi Lucky üzerinde her daim kullanır. Lucky sürekli Pozzo’ nun isteklerini bin bir meşakkatle yapmaya çalışır. Bu iki karakter sahneden çıktıklarından sonra başka bir yan karakter olan Çocuk karakteri girer. Gogo ve Didi ikilisine bir haberi olan Çocuk’ un Godot’tan getirdiği mesajı onlara iletir. Mesajda “Godot bu akşam gelemeyecek ama yarın akşam kesin geleceğini söyledi” der ve perde kapanır. İkinci perdede Gogo ve Didi arasındaki ilişki devam eder. Pozzo bu perdede kör olmuş ve yardım isterken Lucky arkada sadece sessizce olanları izler. Çocuk yine bir haber getirir ve Godot’ un mesajı bu akşam gelmeyeceği şeklindedir ve perde kapanır oyun biter.

Birinci ve daha sonra ikinci perdede bir çocuk onlara Didi ve Gogo’nun (kendilerini böyle adlandırmaktadırlar) ertesi güne kadar beklemeleri gerektiğini belirten bir mektup getirir ama beklenen gerçekleşmez ve birbirlerine, efendi ile köle arasındaki şiddet ilişkisiyle bağlanmış iki garip ve beklenmeyen kişi, yani Pozzo ile Lucky ortaya çıkar. Bu kişiler ikinci perdede görüldüklerinde, zamanın

Canlı Maymun Lokantası

Bay Jonathan, petrol zengini bir iş adamıdır. Paranın her şeyi çözeceğine inanmaktadır. Eşi ve kendisi için yeni deneyimler arayışındadır. Bayan Jonathan ise sonradan görme gibi her şeyi denemek istemekte ve akranlarından geride kalmak istememektedir. Sırf gezdim, demek için gezmektedir. Bay ve Bayan Jonathan, Hong Kong’a balayı için tatile gelirler. Hong Kong’da özel müşteriler için bir lokanta görürler. Her gezdikleri yerde yeni şeyler deneyen çiftin bu mekân dikkatlerini çeker. Bu mekânın adı Canlı Maymun Lokantası’dır. Yemek olarak canlı maymun beyni servisi vardır. Bay ve Bayan Jonathan lokantaya girer. Wong adında Çinli bir ozan lokantada tek başına oturmaktadır. Bay ve Bayan Jonathan, Wong adlı Çinli ozandan pek hoşlanmazlar çünkü yüzü çok sert bakmaktadır.

Çinli Ozan Wong’un Matmazel Lülü adında Batılı bir sevgilisi vardır. Onunla hep Sarı Nehir’de buluşma hayalini arzulamaktadır. Çoo adında önceden sirkte çalışan bir adam vardır. Sirkte gösteride karısının elini tutmayı unuttunca işinden kovulur. Mesleğine en yakın iş olarak maymun yakalayıcısı işini bulur. Bay ve Bayan Jonathan’ın yiyeceği maymun kaçar. Çoo, bu maymunu hemen yakalayacağını söyler. Bu maymunları yakalarken maymun düşünce yattığını da anlatır. Çoo, Jonathan çifti ile tartışırken maymunları insanlara benzetir. Benzetilme yönü düşüncedir. Maymunlar kaygısız hayvanlardır. Çoğu insanlarda da

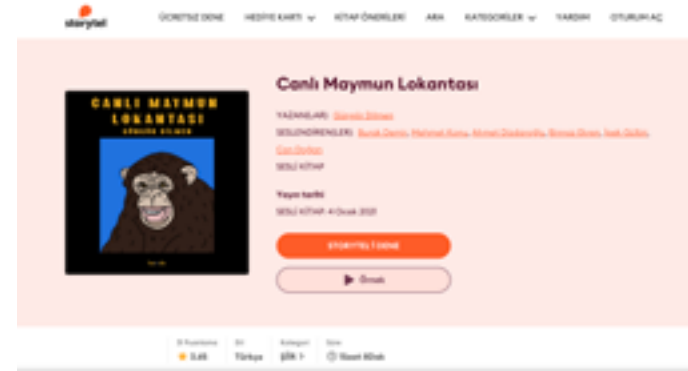

toplumsal olarak kaygı yoktur. Bu yönüyle maymunlarla benzer. Çoo, karakteri bizim deyimimiz ile davulun iki yüzüne vuran bir adamdır. Sirk işinden önce bir süre Budist rahipliği de yapmıştır fakat rahiplerin grev için kendilerini öldürmesiyle bu mesleğini de bırakmıştır. Bay ve Bayan Jonathan, Çoo’yu Hristiyan olmaya davet eder. Çoo, orali olmaz. Daha sonra Bay ve Bayan Jonathan, hayvanlar için yaptıkları yardımları anlatırlar. Bu çiftin aynı zamanda gelip canlı maymun beyni yemek istemeleri ironik bir durumdur. İnsanların ikiye yüzlülüğü, kendisini olduğu gibi göstermemesi bu tür çelişkileri

sadece masa üstünde kafası görülecek şekilde yerleştirilir. Son kez Matmazel Lülü'ye döner ve Sarı Nehir'de buluşma isteğini dile getirir. Matmazel Lülü de bilir ki bu ölmek değildir. İkisi için bu yeniden doğuştur. Masa anne rahmi gibi kasılır. Ejderhaların sesi lokantayı uğuldatır. Doğuran bir annenin sesi gibi acı şekilde sesler yükselir. Çinli Ozan Wong, burada kendi beyninden kurtulmak istemiştir. Düşünmekten ağırlaşan beyni öldüğünde yeniden doğacaktır.

Sesli Kitap olarak dinlemek için [tıklayınız.](#)

doğurmaktadır. Olayların bundan sonrası metnin asıl konusunu ortaya atmaktadır. Eserde Bay ve Bayan Jonathan Batı'yı; Wong, Çoo ise Doğu'yu temsil etmektedir. Batı, Doğu'dan çaldıklarını değiştirmiştir. Doğu'yu fikirlerin vatani olarak görebiliriz. Batı ise bu fikirlerin işlendiği yerdir. Bu durumda fikirler Doğu'nundur. Bay ve Bayan Jonathan, Çinli Ozan Wong'a karşı önyargıları aslında Doğu'ya besledikleri önyargı ve nefrettir. Çinli ozan Wong'un beyni devrindeki insanlardan daha çok kaygı taşımaktadır. Sürekli sıkıntıları düşünür. Bu nedenle diğer beyinlerden farklı ve değerli görüldüğü için ejderha gibi devasa bir yaratık korumakla görevlendirilmiştir. Çinli Ozan Wong, beynini satmayı düşünür. Böylelikle kaçan maymunun yerini doldurmuş olacaktır. Çift, bu beyin karşısında bir miktar para öder Bay ve Bayan Jonathan'a. Wong beyin servisi için bir masaya geçer. Wong,

FYODOR DOSTOYEVSKİ

BEYAZ GECELER

BİR HAYALPERESTİN ANILARINDAN

Çeviri: SABRİ GÜRSER

can klasik

"...Daha yıllar geçecek ve peşinden kasvetli bir yalnızlık gelecek, bastonlu, titrek yaşlılık gelecek, peşinden de sıkıntı ve bunaltı. Fantastik dünyanın ağaracak, donacak, hayallerin kaybolacak ve ağaçlardan düşen sarı yapraklar gibi dökülecek..." sf. 57

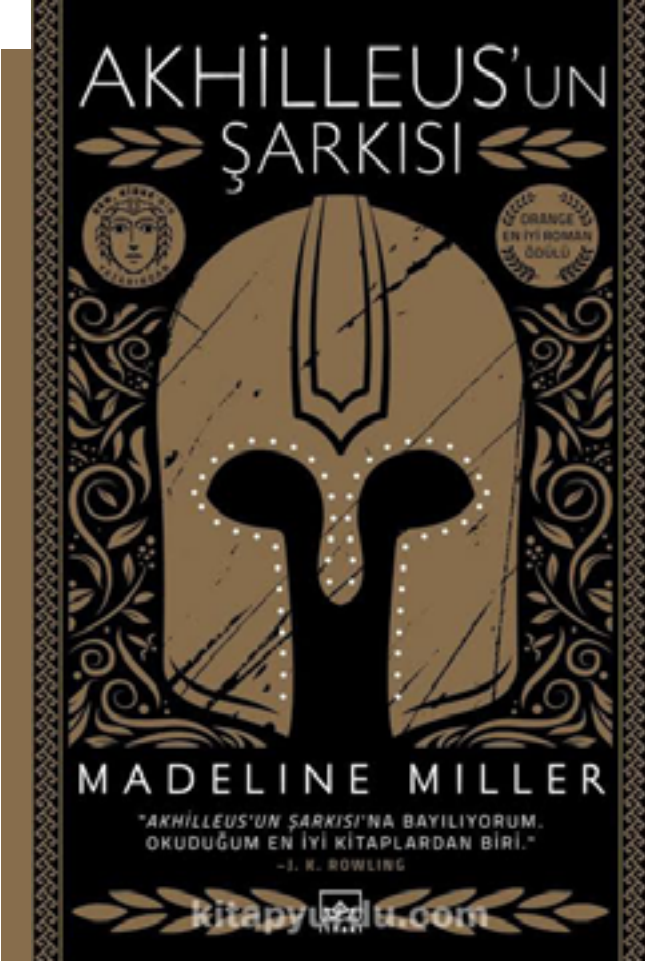
Yalnızlık, aşk ve tekrar bol bol yalnızlık üzerine kurulmuş bir hikaye. Derin bir yalnızlığın pençeleri içerisinde geçen bir hayat ve bu hayata bir anda hiç tanımadığı duygular yaşatan yan karakter Nastenka. Ama en sonunda yalnızlığıyla yine baş başa kalan bir "Hayalperest".

Petersburg'a ait olan "Beyaz Geceler" adından da anlayabileceğimiz üzere beyazlarıyla ünlü olan Petersburg'da geçiyor. Hikayenin

kapsadığı zaman aralığı neredeyse sadece geceler olsa da ve geceler karanlığı simgelese de, "Beyaz Geceler'in beyazı iyiliği, saflığı ve temizliği simgelemektedir. Bu da kitabın edebi gücünün ne kadar güçlü olduğuna sadece bir örnektir. Hikayede göze çarpan bir özellik daha ise klasik Dostoyevski hayata karşı kendini soyutlamış karakterlerle hikayelerini süslemesidir. Bu kitapta da hem yalnızlığı dibine kadar yaşayan Hayalperest hem de ilk aşkını maddi durum yüzünden bir nevi beklemek zorunda olan kalan Nastenka... Hikayede göze çarpan bir diğer klasik durum daha ise aşkına sadık -özellikle erkek-karakterler. Hayalperest'in de Nastenka'yı her daim, ondan gitse bile sevmesi onun sadıqlığına net bir kanıt ve sevmeyi sevmesine mükkemel bir örnektir. Son olarak, bu kitap anlatımın hikayenin farklı kısımlarında farklı ağızlardan yapılmış oluşunun hikayeye kattığı akıcılıkla herkesin severek okuyacağı bir serüvendir. Son derece akıcı tasvirlerle süslenmiş bu kitabı herkese öneririm.

Şimdiden iyi okumalar.

Cansın Meylin Temel 10/A

Destanlara konu olan Truva Savaşı'nın kahramanı, Aşil olarak da bilinen Akhilleus'un adını mutlaka herkes işitmiştir. Peki bu meşhur Yunan kahramanının hayat hikâyesini biliyor musunuz?

Amerikalı yazar Madeline Miller'ın yazdığı "Akhilleus'un Şarkısı" kitabında Akhilleus'un yaşamı, hayat yoldaşı Patroklos'un ağzından anıları aracılığıyla anlatılıyor. Kral Menoitios'un oğlu olan Patroklos, küçükken kazayla bir çocuğun ölümüne sebep olmasından ötürü bir daha evine geri dönmek üzere büyük bir krallık olan Phthia'ya gönderilir. Kral Peleus'un emri altında yaşayıp diğer cezalı çocuklarla birlikte yeni bir hayata hazırlanmak üzere eğitim gören Patroklos, kralın oğlu Akhilleus ile burada tanışır. Akhilleus, ölümüne kadar

daima can yoldaşı olacaktır. Kitap, Yunan Mitolojisi kahramanı Akhilleus'un geçmişini ve Truva Savaşı'nı ilgi çekici ve zevkli bir biçimde anlatmaktadır. Mitolojik figürler hakkında anlaşılır ve basit bir biçimde bilgi veren bu kitabı mitolojiye ilgi duyan herkesin okumasını öneririm.

Duru Akay 9/A

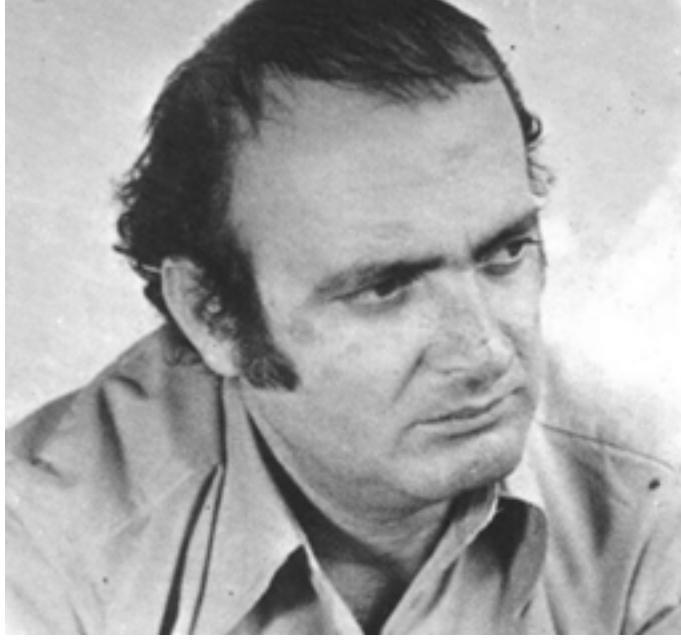

Ahmet Ümit'in "Kayıp Tanrılar Ülkesi" Yunan Mitolojisi ile günümüze harmanlanmış, olay örgüsünü bu birliktelik üzerine kurmuş, polisiye bir romandır. Mitoloji bilmeyen insanların bile rahatça anlayabileceği bir kitap. Bu kitabı okurken hem Yunan mitolojisini öğrenebilir hem de kendinizi gizemli bir cinayetin içinde bulabilirsiniz. Bu romanın sürükleyici bir yapısı ve kendine has bir hikâye anlatımı bulunuyor.

Kitabımız, babasız kaldığından beri yaşadıkları yüzünden babasını suçlayan ve onunla hesaplaşmak için Olimpos dağına çıkmaya çalışan birini anlatıyor. Tanrıların kayıp ülkesine gidebilmek için her şeyi yapmaya hazır, geçmiş travmalarından kurtulamamış bir insanın yaşadıklarını anlatıyor. Arkeoloji

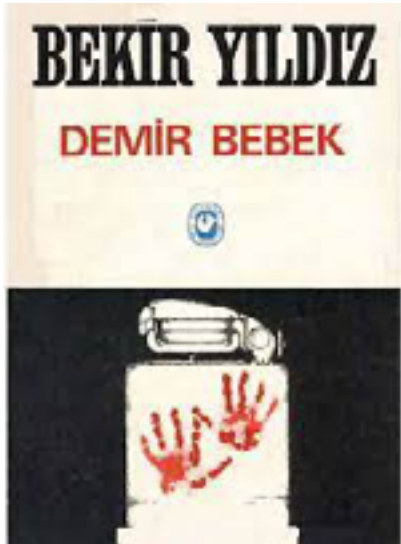
ve mitolojiden oluşan romanın ana eksen, Berlin'deki Bergama Müzesi'nde bulunan antik dünyanın sekizinci harikası Zeus Sunağı'dır. Kayıp Tanrılar Ülkesi romanını mitolojik roman haline getiren kahramanlardan biri de Zeus'tur. Kayıp Tanrılar Ülkesi Bergama'dan alınan ve Berlin'e gitmesine izin verilen Zeus Sunağı ekseninde tarih bilinci üzerine de çeşitli eleştiriler yapılmaktadır. Ayrıca Tanrı savaşlarında yaşanan güç mücadelesi de romanda işlenen konular arasındadır. Okurları etkileyen bir diğer faktör de günümüzde oldukça popüler bir konu olan ırkçılıktır. Polisiye ve mitoloji meraklıları mutlaka okumalı.

Ege Ersoy 9/A

“Türk hikâyeciliğinin onurlu bir gelişme göstermesi gerek soyut biçimcilikten, gerekse kaba doğalcılıktan kurtulmakla mümkün olacaktır. Sorun; Türkiye insanını, Türkiye koşulları içinde yakalamak ve biçimin önemini ihmal etmeden anlatmaktır. Gerçek yaratıcılık budur: Yerli öz, toplumsal içerik ve yetkin biçimin kaynaştırılması.”

Bekir Yıldız

Demir Bebek'e Adini Veren Öykü: “Demir Bebek”

Göç olgusu ve göçmen sorunları düşünüldüğünde, Türk romanı ve hikâyesi içerisinde gerçekçi gözlemleri, deneyimleri ve kurgulamaları ile ön plan çıkan sanatçılardan biridir Bekir Yıldız. Toplumcu bir edebiyattan yana olan Yıldız, eserlerini de bu bağlamda sade, anlaşılır ve düz bir anlatımla kaleme almıştır. Gerçekliğe yaslı dili, sanatsal söyleyiş ve betimlemelerden uzaktır. Yazar, aktardığı her şeyi olduğu gibi, bütün çıplaklığıyla aktarmak istemiş ve dolaysız bir üslupla eserlerini meydana getirmiştir. Gerçekçi bir şekilde kurgulanan kahramanları; idealist tavırlardan yoksun, hayatın acısını tatmış kimselerdir. Yazarın bilinçli bir şekilde tercih ettiği bu tavır, onun okurda bir duyarlılık sağlama amacıyla ilişkilendirilebilir. Bekir Yıldız'ın özellikle Güneydoğu'yu merkeze alan eserlerinde, pek çok yerel söyleyişe rastlamak mümkündür.

Hikâyelerinde gerçek olay ve insanları görünür kılmayı amaçlayan Bekir Yıldız, toplumcu bir edebiyat anlayışını benimsemiş; kahramanlarını doğdukları coğrafyanın şivesi ile konuşturmuştur. Ayrıca bazı inceleme yazılarında, Bekir Yıldız'ın karakterlerinin birçoğunu otobiyografik olarak şekillendirdiği aktarılmaktadır.

Yazarın 1975 yılında basılan ve 10 hikâyeden

oluşan “Demir Bebek” adlı kitabındaki hikâyeleri, içerik anlamında iki ana başlıkta ele alınabilir:

Kitabı oluşturan beş hikâyede yazar; dönem Türkiye'sinde yaşanan ekonomik zorlukların özellikle köylü kesiminden insanları göçe ve göçmen olmaya sürükleyişi, bu durumun sosyolojik ve psikolojik yansımaları, 60'lı yıllar sonrasında Türkiye'den Almanya'ya yapılan göçün etkileri gibi unsurları; bir hikâyecinin dikkat ve duyarlılığıyla aktarılmıştır. Diğer beş hikâyede ise ekonomik gerekçelerle kaçakçılık yapmak zorunda kalan köylülerin yaşadığı trajik durumları ve kayıpları dile getirmiştir.

Demir Bebek Kitabındaki Öyküler:

- Demir Bebek (Almanya, göçmen)
- Beyaz Baba
- Amele
- Kör (Almanya, göçmen)
- Ölüm Yaşı
- Kömür
- Tank ve Tanklar (Almanya, göçmen)
- Sabahın Kurtları
- Sevdalı Ekmek
- Çiçeksiz Mezarlar

Bekir Yıldız kitabındaki anlatılarına, kitabına adını da veren “Demir Bebek” öyküsüyle başlar ve Almanya'ya işçi olarak göç etmiş bir Türk ailesinin 6 yaşındaki kızları Narin'in istemeyerek küçük kardeşi Davut'un kaybına neden olan trajik bir olayı gerçekçi bir dille aktarır. Güneydoğu'daki topraklarından

göçerek gittiği Almanya'daki fabrikada işçi olarak çalışan babanın; bir zaman sonra, ailesini de yanına alma sürecini anlatırken diğer yandan da buradaki topluma ve yaşam alışkanlıklarına tamamen yabancı kalan annenin sorgulamalarını kahramanın dilinden aktarır Bekir Yıldız. Ailenin Almanya'ya gelişi ile ilk defa gördükleri çamaşır makinesinde Narin'in kardeşi Davut'u yıkamak istemesi, bebeğin trajik bir şekilde can vermesine neden olurken daha önce hiç bilmedikleri bir dünyada ezilmiş olarak yaşayan ailenin dramını gözler önüne serer.

Özetle Demir Bebek; gurbete çıkanların bin bir umutla adım attıkları yeni yaşantılarında geride bırakılanların özlemine, beraberinde getirilenlerin uyum ve uyumsuzluk arasındaki çatışmalarına, kendilerine yabancılaşmalarına, özlemlerine, korkularına, pişmanlıklarına tanıklık edebileceğiniz bir öykü olarak dikkati çeker.

Narin'in Anası:

"Nereden gelirse gelsin, şu otuz yedi yıllık ömründe, fabrikayı ilk kez görüyor ve ilk kez gördüğü yerde, çalıştırılıyordu. Ellerine baktı bir ara. Eldivenliydi elleri. Yıllarca, toprakla kardeşleşmiş derisinin üzerine geçirdiği bu plastikten eldivendi, en çok yadırgadığı. Sanki canlı cansız her şeyle ilişkisinin koparıldığını; yaşananla arasına bir duvar, duvardan da yüce bir kalenin örüldüğünü sanıyordu."

(Demir Bebek, Cem Yayınevi, sayfa 8)

Kerem Çağan Olgun 10/A

"The book Thief" ya da "Kitap Hırsızı" isimli eser, Avustralyalı yazar Markus Zusak tarafından yazılmış ve 2005 yılında ilk kez yayınlanmıştır. Kitap, Nazi Almanyası'nda yaşayan Liesel'in günlüğünün ölüm olduğu ima edilen anlatıcı tarafından bulunarak bu varlığın gözünden anlatılmasını konu alır. Liesel, annesinin bakacak gelir durumu olmadığı için başka bir aileye annesi tarafından evlatlık verilir. Daha bu yeni evine olan yolculuğunda kendisiyle birlikte gelecek erkek kardeşini kaybetmesi ile olaylar başlar. Genel olarak ölüm, savaş gibi temaları ele alırken, ölümün gözünden anlatılmasının hgetirdiği kasvetli bir dile sahiptir.

Hikayedeki temel karakterler Liesel'e bakan üvey babası Hans Hubermann, oldukça sert bir mizaca sahip ve zaman zaman kırıcı olan bir üvey annesi Rosa Hubermann, Liesel'in komşusu aynı zamanda en iyi arkadaşı Rudy Steiner ve Hubermann'ların bodrumunda gizlenen yahudi bir savaşçı olan Max Vandenburg'dur. Ilsa Hermann ise Liesel'e kütüphanesinden kitap veren, üvey annesinin kıyafetlerinin ütöleme, yıkama işlerini yaptığı ve Lisel'in bu çamaşırları kendisine getirmesiyle tanıştığı olay örgüsüne katkısı büyük bir karakterdir.

Melek Nilsu Gül 9/A

VAKIF SERİSİ

Kronolojiye göre kitaplar:

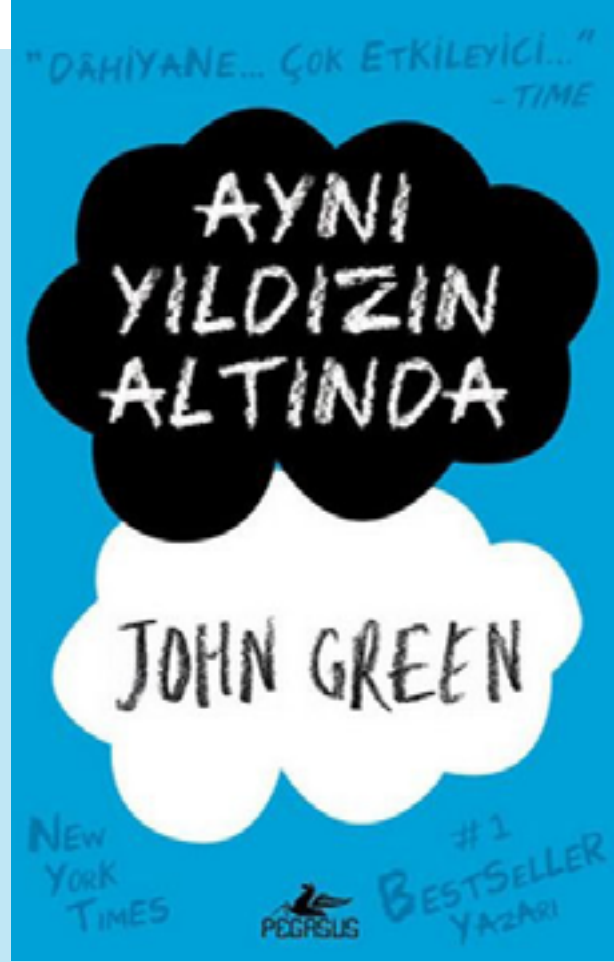
- Vakıf Kurulurken (1988)
- Vakıf İleri (1993)
- Vakıf (1951)
- Vakıf ve İmparatorluk (1952)
- İkinci Vakıf (1953)
- Vakıf'ın Sınırı (1982)
- Vakıf ve Dünya (1986)

Vakıf serisi Isaac Asimov'un 1950'lerde yazmaya başladığı ve 1993'de yazmayı bitirdiği bilim kurgu serisidir. Vakıf serisi aynı zamanda "Hugo tüm zamanların en iyi serisi" ödülünü almıştır. Vakıf serisi ilk olarak üçleme olarak başlamıştır ve 30 yıl sonra ikişer tane öncül ve ardıl kitapları seriye eklenmiştir. Vakıf üçlemesi yazıldığı zaman "Dune" ve "Starwars" gibi birçok bilim kurgu eserine öncü olmuştur. Asimov bilim kurgunun babası olarak kabul edilir ve Vakıf serisi Asimov'un en büyük başarısıdır. Asimov'un vakıf hikâyesi bu 7 kitapla bitmemiştir. Yazdığı Robot serisi aslında her şeyin başlangıcı olup dünyanın nasıl 50 gezegende koloniler kurduğunu ancak zamanla kolonilerin bağımsızlaşıp dünya karşısı izledikleri politikayı ele alan bir polisiye

romanıdır. Bu seride yaşanan olaylardan sonra Asimov'un galaktik imparatorluk serisi başlar. Bu seride Dünya'nın ve bu 50 koloni gezegeninin geleceği anlatılır. Dünya; kolonilerin baskılarından kurtulduktan sonra galaktik imparatorluğun oluşum süreci hepsi farklı tarihlerde geçen, evrenin geleceğini ve milyonlarca gezegeni yönetecek olan imparatorluğun hikâyesi anlatılır. Bu seride aynı şekilde Dünya'nın (Arz) trajik hikâyesi ele alınır. İmparatorluk trantorda kurulduktan sonra Vakıf serisi başlar. Seri Hari Seldon adındaki matematikçinin psikotarih adındaki bilim dalını yaratarak gelecekte olacak olayları anlaması ele alınır. Seldon İmparatorluğun yıkılacağını anladıktan sonra evrenin uzak bir köşesinde, ıssız bir gezegende Vakıf'ı

kurar. Vakıf imparatorluk yıkıldıktan sonra yaşanacak 30.000 karanlık çağı 1000 yıla indirmeyi başarır. Bunun için 2 tane vakıf kurulur. 2 vakfı da birbirinden uzak bir konuma "evrenin iki ayrı ucuna" yerleştirir. İlk vakıf bilinir ve bilimle ilgilenir. 2. vakıf ise gizlice kurulur ve psikotarihi kullanarak gizliden gizliye yönetirler. 2. vakıf "yıldız ucu" olarak konumlandırılan gizli bir yere kurulur. vakıf bir kaç yüz yılda büyür ve Seldon'un planı işe yarar. Ancak Katır gelene kadar. Katır Seldon'un planında yoktu ve nereden geldiği bilinmeyen bu gizemli karakter insanları zihin gücüyle kontrol ederek vakfı parçalar. Birkaç yıl yönetimde kalan katır 2. vakfı arar. 2. vakfı ararken "1. konuşmacı" onu tuzağa düşürür ve 2. vakıf kendini belli etme fedakarlığıyla katırı yener. Katırdan sonra Vakıf tekrar kendini toplar ve küllerinden var olur. Üçlemeye eklenen 2 kitapta 2.Vakıf'ın varlığı ilk Vakfı tedirgin eder ve 2 vakıf birbirine düşman olur ve Seldon'un planı suya düşer ve R. Daneel Olivaw'ın 2. planı devreye girer. Vakıf serüveni kelimelerle anlatılabilecek bir şey değildir. Anlamak için okumanın şart olduğu nadir eserlerden biridir.

Murathan Abdullaev 9/A

John Green'in yazdığı "Aynı Yıldızın Altında" romanı, on altı yaşında Hazel Grace isimli kanser bir kızla ilgilidir. 2012'nin en iyi romanı olarak Times tarafından seçilmiş ve Wall Street Journal ile New York Times Bestseller'ına girmiştir. Bu kitapta yaşam ve ölüm, hatırlanma isteği, aşk, yaşama amacı ve daha birçok evrensel ve önemli konuya değinmiştir. Günlük hayatta gençlerin yaşadıkları ve kanser hastalarının yaşadığı sorunlar karıştırılarak okuyuculara yeni bakış açıları kazandırılmıştır. Okurken sizi ağlatacak, güldürecek, kalbinizi kıracak ve içinizi ısıtacak; kısacası duygularınız birbirine girecek.

Su Demirağ 9/C

Ölü Ozanlar Derneği, klasik okumak isteyenler fakat klasiklerin üslubunu okunması zor bulanlar için ideal bir kitaptır. Kitap, geleneklere olan bağlılığı ve katı disipliniyle ünlü olan Welton Akademisi'nin öğrencilerini ve yeni gelen öğretmenini anlatır. Yeni gelen öğretmenleri John Keating, öğrencilerin iyi bir üniversiteye girebilmeleri için zorlayan öğretmenleri ve ebeveynlerinin aksine yoğun bir tempoda çalışmalarını değil sadece "âni yaşamalarını" istemektedir. Öğrenciler, Bay Keating'in öğrencilik yıllarındaki Ölü Ozanlar Derneği'ni tekrardan canlandırmaya karar verirler. Welton Akademisi'nin hayalleri yıkmaya kararlı otoritesinin baskısından kurtulmayı amaçlamaktadırlar. Ölü Ozanlar Derneği'nin filmi de yapılmıştır ve 1990'da "En

İyi Senaryo Oscarı"nı almıştır.

Hikayedeki temel karakterler Liesel'e bakan üvey babası Hans Hubermann, oldukça sert bir mizaca sahip ve zaman zaman kırıcı olan bir üvey annesi Rosa Hubermann, Liesel'in komşusu aynı zamanda en iyi arkadaşı Rudy Steiner ve Hubermann'ların bodrumunda gizlenen yahudi bir savaşçı olan Max Vandenburg'dur. Ilsa Hermann ise Liesel'e kütüphanesinden kitap veren, üvey annesinin kıyafetlerinin ütöleme, yıkama işlerini yaptığı ve Lisel'in bu çamaşırları kendisine getirmesiyle tanıştığı olay örgüsüne katkısı büyük bir karakterdir.

Nehir Kurt 9/A

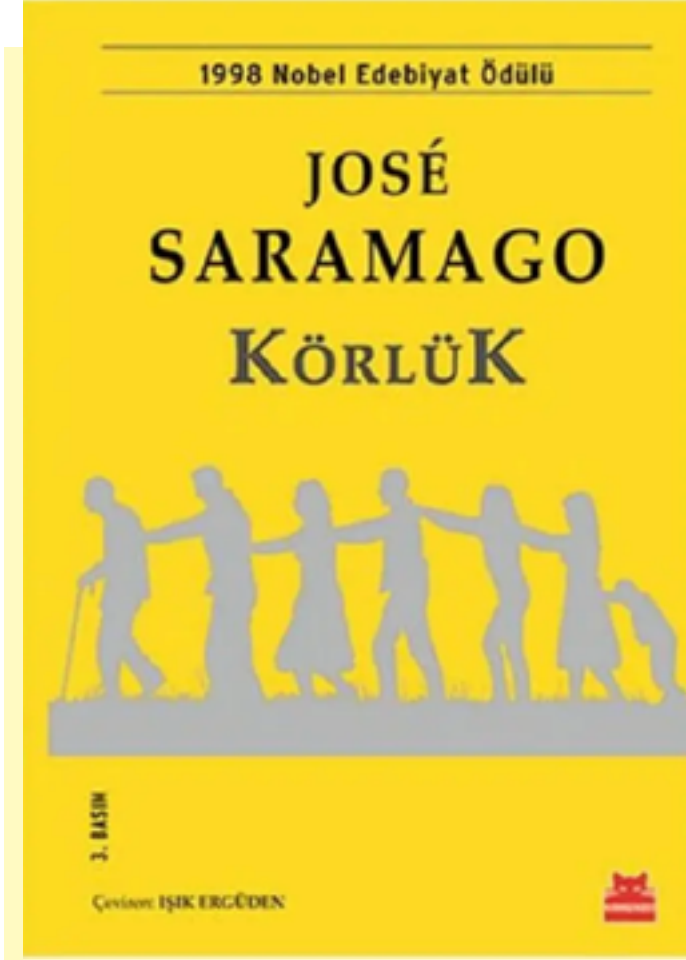

Son okuduğum kitap İngiliz şair, oyun yazarı ve oyuncu William Shakespeare'in tiyatro eseri olan "Bir Yaz Gecesi Rüyası". Bir Yaz Gecesi Rüyası , özgün adıyla duyurmak gerekirse A Midsummer Night's Dream, William Shakespeare'in güldürü ve romantik komedi kıvamında yazdığı nadir olan bir eser olarak kayda geçmiştir. Bu komedyada Shakespeare bir aşk hikâyesini peri ve cin konsepti ile süslemiş, insan ve toplum eleştirisine değinmeye çekinmemiştir. Bu tiyatro 1590'lı yıllarda sahnelenmiştir. Atina dükü Theseus ve Amazonlar kraliçesi Hippolyta'nın evlilik safhasını içerir güldüren bir eser olmasından bir yana düşündürülen bir niteliktedir. Biter bitmez soluklandığım ve şahsi olarak Shakespeare'in diğer eserlerine kıyasla

daha karmaşık ve boğucu olduğunu fark ettim. Eleştirel davranmam bir yana, kıymetli yazarımızın aşk ve evliliği konu aldığı bu eser aslında aşkın ne kadar şevkli olmasına rağmen kararsızlıklar ve devamsızlıklar içerdiğini yorumlar. Karışık ilişkilerin karmaşa yaratışının komediyle birleşimi derim ben kısaca. Yazarın karakterleri bire bir eleştirdiği gerçeküstü bir eser olmuştur. Bu olayların bir yaz gecesi rüyası gibi alıp başını gitmesi benim çıkarımımdır. Cin ve perilerle doğaüstü bir hava katması da gerçekliğin ve gerçeküstülüğün birleşip bir ders anlatması da klasikleştiğini umduğum bir kalıpla açıklanabilir: "Shakespeare gerçek bir oyun yazarı."

Rüya Gürbüz Hz/B

Körlük, Jose Saramago'nun 1995'te yazdığı alegorik, distopik ve psikolojik bir romandır. Distopik eserlerdeki alt metin okuyucuya verilmek istenen mesaj, tema çok farklıdır. Böyle metinler toplumda hızlı değişen düzenin bozulmasından dolayı ortaya çıkan kötümser olaylardan doğar. İnsan doğasında var olduğu düşünülen kötülüğün otoriteyi nasıl etkilediği ve bu otoritenin elindeki toplumu nasıl kaosa sürüklediğini vurgular. Kitap bulaşıcı bir şekilde yayılan körlüğün altında panik ve korkudan dolayı toplumdaki ahlaki değerlerin çöküşünü ele alır. Kitaptaki olaylar bilinmeyen bir ülkenin bilinmeyen bir şehrinde geçer. Körlük dediğimiz şey normalde hiç görememe olsa da kitap içerisinde sonsuz beyazlığa düşmektir.

Körlük kitabı bir adamın trafik ışıklarını beklerken aniden kör olmasıyla, diğer bir terimle beyaz bir boşluğa düşmesiyle başlar. Daha sonra bu adam başkalarının yardımıyla bir göz doktoruna muayene olur ama doktor herhangi bir yanlışlık olmadığını görünce içine bir şüphe düşer. Bu konu hakkında gece araştırma yaparken kendisi de bir anda kör olur. Doktor, sabah bunu yetkili kişilere bildirir ve gerekli önlemlerin alınmasını ister. Kör olanlar devlet tarafından eski bir akıl hastanesinde karantinaya alınır. Onlara, ülkenin geleceği ve iyiliği için böyle bir fedakârlık yapmaları gerektiği söylenir. Ancak güvenlik güçleri zamanla artan körlerle temas etmekten çekindiği için zamanla içerideki kontrol azalır. Bu nedenle dışarı ile bağlantısı tamamen kopan körler ölüme terk edilirler ve içeride zor koşullarda yaşam mücadelesi vermeye başlarlar.

İlk kör olanlardan göz doktorunun eşi de yalan söyleyerek içeri girmiştir ve karantinadaki körlerin arasında gözü gören tek kişidir. Gittikçe artan kör sayısı ile birlikte hastane gittikçe kalabalıklaşır. İçerideki körlerin hükümete seslerini duyurma çabası bir kişinin ölümü ile sonuçlanır. Bundan sonra insanların bencillikleri yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlar. Bir grup erkeğin çeteleştiği ve adaletsizlik yaptığı görülür. Hayatta kalmaya çalışan körler zaten panik hâlinde oldukları için kimse bu çeteye bir şey diyemez ve yaptıklarına göz yumarlar. Aradan biraz zaman geçer ve bu çete içerdekilerden yemek ve yatma yeri

vermeleri karşılığında onur kırıcı bir teklifte bulunur. Her ne kadar bazıları bu teklife karşı çıksa da hayatta kalmak için yapacak başka bir şey yoktur.

İnsanlar işte böyle şeyler ile onurlarını yavaş yavaş yitirmeye başlarlar: Tuvalet bulma konusunda zorluk çeken körlerin, zaten kimse görmüyor diye rastgele bir yerlere pislemesi ve her tarafın pislik içinde kalması bunlardan sadece birkaçıdır.

Bu kitapta José Saramago, diğer eserlerinde de olduğu gibi kendine özgü yazı şekline sadık kalmıştır: kitaptaki diyaloglar ve konuşmalar düzyazı şeklinde yazılmıştır. Ayrıca kitapta nokta ve virgül dışında herhangi bir noktalama işareti kullanılmamıştır. Kitaptaki olayların geçtiği yer belirsizdir; adı verilmemiştir. Bunun nedeni, yazarın evrensel konulu bir yapıt oluşturmak istediği için bu ağır, korkulu, ahlâkî değerlerin çöktüğü ortamı

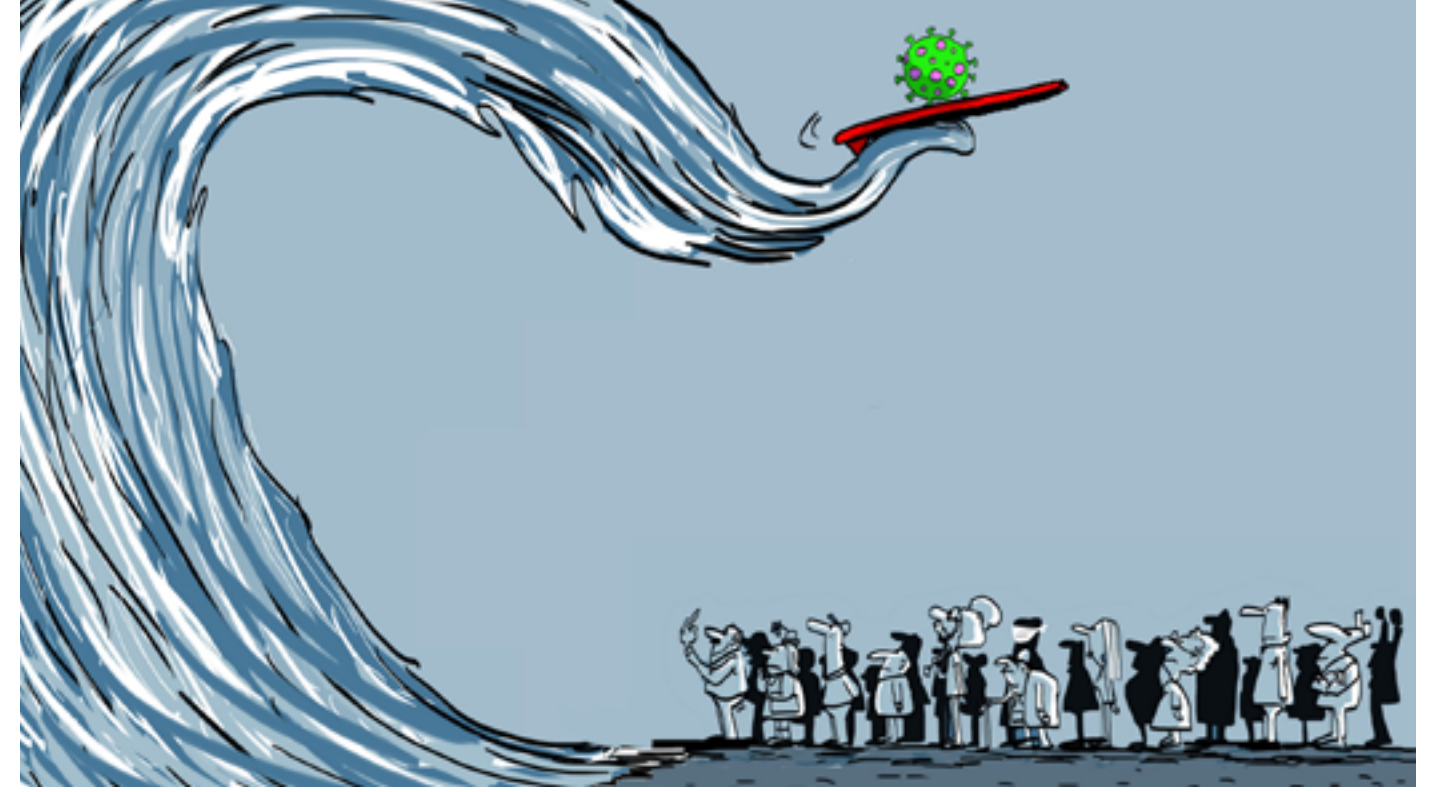
herhangi bir mekândan soyutlamıştır. Kitaptaki kahramanların gerçek isimleri yoktur. Bunun nedeni de yine aynı şekilde evrensellik taşıyan konuya bağlı kalmaktır. Kahramanlar, sıfatları ile anılmaktadır.

Özetle, Saramago "Körlük" adlı eserinde bize toplumun içinde yer aldığı düzenin bozukluğundan bahseder. Eserde toplum sorunları salgın üzerinden ele alınırken bu sorunlar eserle birlikte gün yüzüne çıkmıştır. Toplum eleştirisi yapan distopik eserde karantinadaki insanların yaşadıkları ve zaman kavramının yok oluşu işlenmektedir.

Asya Şakaklı HZ/B

Pandemide Absürdizm

Işıl Özhekim

Örgü bilmememe rağmen battaniye ördüm. Hiç yapamadığım "kristal puzzle"ı oturup pandemide bitirdim.

Eda Bülbül

Herkesin evine kapanıp kaldığı bir dönemde hayatım olduğu gibi devam etti.

Ela Bülbül

Derste telefona baktım veya ayaklarımı masaya uzatarak dersleri dinledim, yere yatarak bile ders dinledim.

Cem Kuriş

Kışın yazlıkta kaldım. / Otuz sekiz saat uyanık kaldım.

Erkan Nurcan

Sıkıntıdan saat gece dörtte ütü yaptım.

Doruk Göktürk

Derslere etkin bir şekilde katılmak yerine derslerde etkin bir şekilde uyudum.

Ege Turan

Kımya derslerine yıl boyunca sadece üç kere girdim.

Efe Turan

Spor yaparken derse girdim.

Berkan Telli

Kitaba başladım.

Emir Bilken

Dokuzuncu sınıfı okumadan onuncu sınıfa başladım ve zekamdan dolayı değil. / Gece üçte uyudum.

Ceylin Ece Yılmaz

Barınaktan kocaman bir köpek sahiplendim.

Arkin Duman

Pandemi döneminin ortasında yurt dışına, Almanya'ya, gittim.

Su Demirağ

Saçlarımı kısa kestirdim.

Melek Nilsu Gül

Pandemide konsere gittim.

Selin Tengiz

Durdum, bekledim... Bitmedi! Sonunda, eylemsizliğin de ciddi bir eylem olduğuna kanaat getirdim!

Aras Nergis

Zoom'dan antrenman yaptım.

Arhan Gökyayla

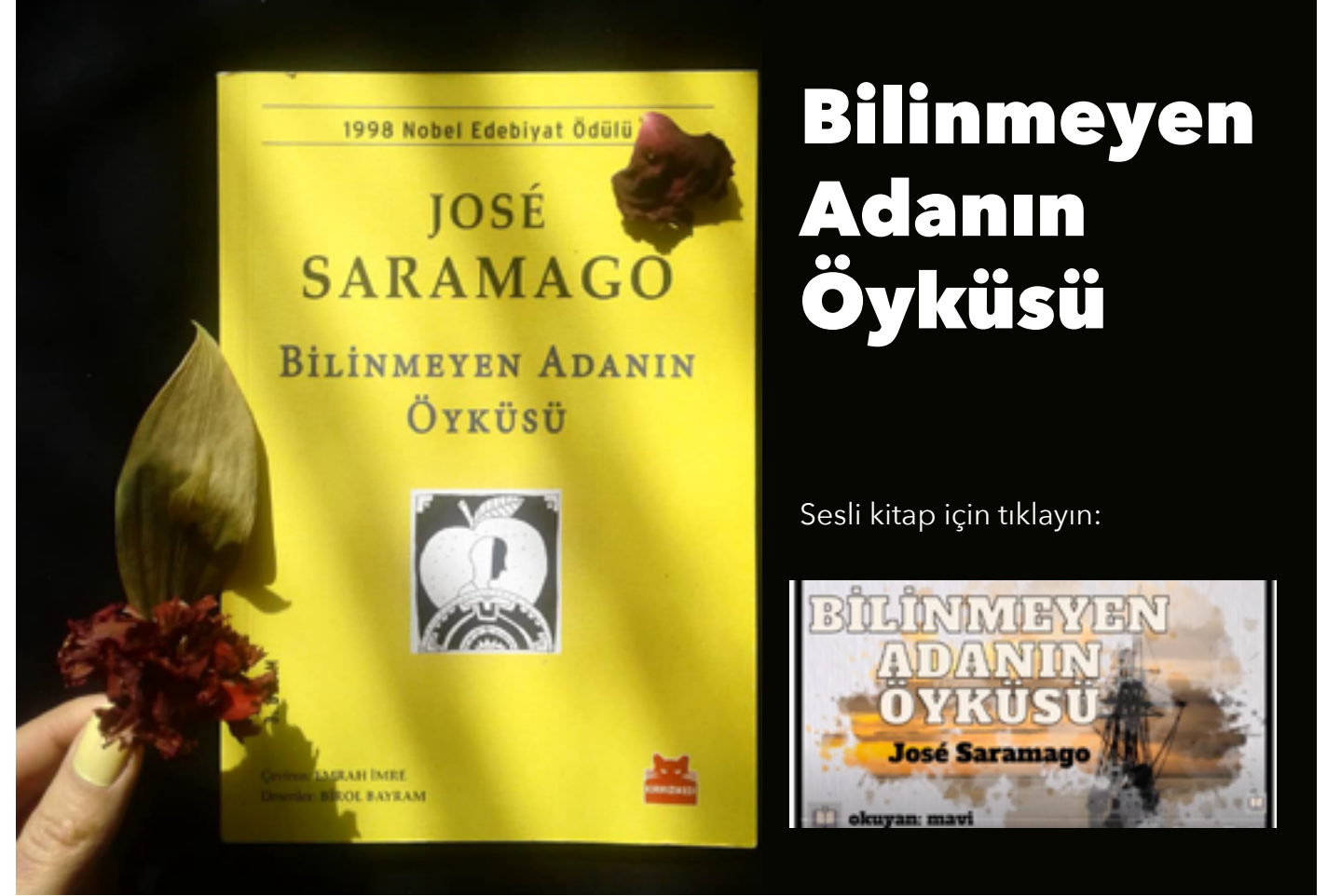
Gizlice denize girdim.

Aslan Demirbilek

Evde merdivenden tek ayakla aşağı inmeye çalışırken ayak bileğimi çatlattım. Bir buçuk ay üstüne basamadım.

Emir Uzun

Abimle beraber balkonda komşulara konser verdik.

Bilinmeyen Adanın Öyküsü

Sesli kitap için tıklayın:

Bilinmeyen Adanın Öyküsü adlı eseri; Portekizli büyük usta José Saramago'nun dünyayı ve insanı anlama, kendini bulma yolculuğunun berrak bir yansımasıdır. Saramago'ya göre bilinmeyen adaları aramak için en uygun tekneler yelkenlilerdir. Çünkü yelkenliler, kendilerini rüzgâra bırakıp onun itici gücüyle ilerleyebilir. Bir içgüdüyle, sezgiyle, inançla ya da umutla, incelikte örülmüştür yelkenler. Bunca kırılganlığımızla, rüzgâra kapılıp gitmek cesaret işidir. Bizi bilmediğimiz sulara götüren; uzaklaştığımızı, kayb olduğumuzu, yolumuzu bir daha bulamayacağımızı sanırken dümeni tam da kendimize döndüren itici güçtür rüzgâr. Rüzgâr, yaşamın kendisinden başka bir şey değildir; elbet bizi bilinmezlerle dolu kıyılara sürükleyecek, yeterince sabırlı ve

kararlı olursak sonunda bizi kendi kıyımıza, bilinmeyen adamıza getirecektir. Bilinmeyen ada, kendimizden yani kendi gerçeğimizden başkası değildir.

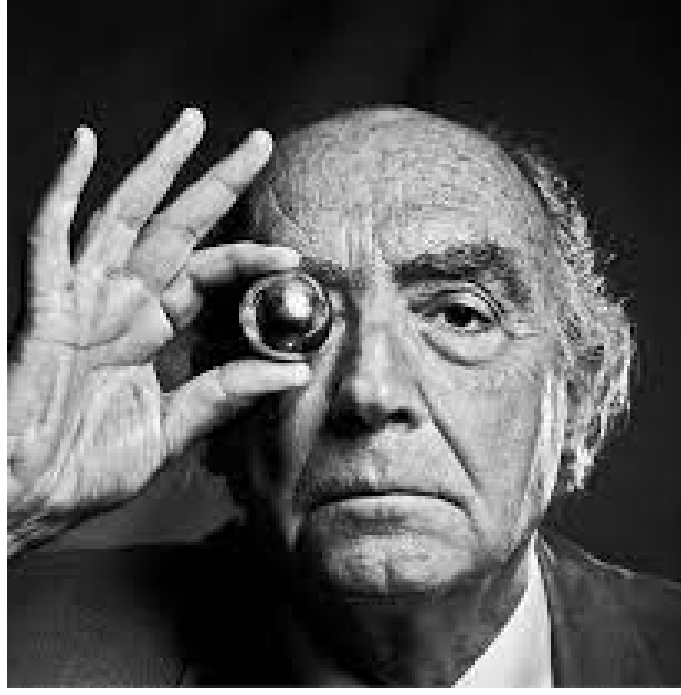
“Bilmiyor musun ki kendinden dışarı çıkıp kendine bakmadıkça kim olduğunu asla bilemezsin.” der öyküde

Saramago. İnsan, kendi karanlığından dışarıya çıkıp kendine bakabilirse gerçeği görecek. Yıllar sonra dönüp gençliğimize bakmak ve daha önce görmediklerimizi görmek gibi... Aslanan bunu yaşadığımız anda yapabilmektir. Adına ister deneyim deyin, ister değişim; herkes bilinmeyen adasının peşindedir. Kimi yolculuğunun farkındadır, kimi yaşamın onu savurduğu yöne çekilir... “Farkında olan”

insan; kendinde saklı gerçekleri, yaşama dair gizleri öğrenir.

İnsanın kendini bilmesi; yeryüzünde neden ve hangi amaç uğruna var olduğunu anlaması, amacıyla uyumlu yaşaması demektir. Sokrates'in "kendini bil" sözcükleriyle ifade ettiği bu kadim amaç, çok daha uzak geçmişten bugünlere gelmiştir. Bu biliş kendini arayıştır, insanın kendini tanımasıdır: güçlü yönlerini, zayıf yanlarını, zaafalarını, korkularını, kaygılarını, bildiklerini, bilmediklerini, öğrenmesi gerekenleri... Kısacası ne olduğunu ve ne olmak istediğini, sınırlarını, diğer insanların seni nasıl algıladığının farkında olmayı tanımlamaktadır. "Siz kendinizi nasıl görüyorsunuz?", "Karşı taraf sizi nasıl görüyor ve algılıyor?" ve "Karşı tarafın sizi nasıl görmesini isterdiniz?" sorularının cevaplarını bulmaktır bir başka deyişle.

Acaba sizler, bu içsel yolculuğun neresindesiniz ya da kendinizin ne kadar farkındasınız?

En Zengin Laboratuvar: İnsan

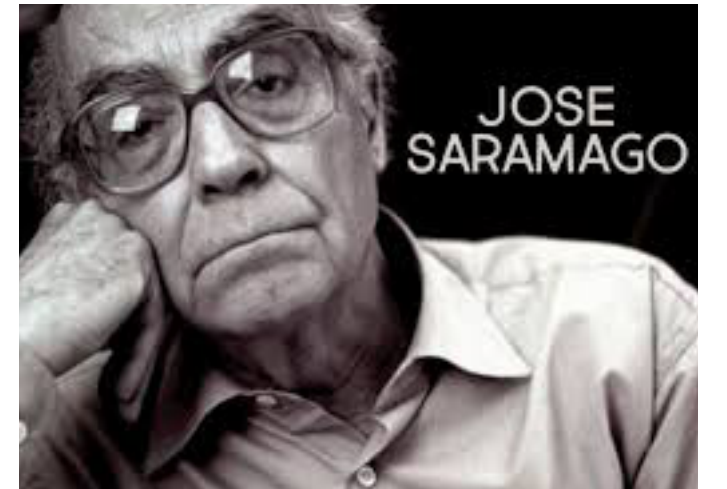
Kişinin becerilerinden, gayelerinden, umutlarından, korkularından, kusurlarından, duygularından, alışkanlıklarından, olayları algılayışından ve vereceği tepkilerden haberdar olması haline; kişinin kendini tanıması diyebiliriz. İnsan var olduğu günden bu yana sürekli olarak, içinde bulunduğu evreni tanımaya çalışmış ancak bu çabası içinde en az tanıyabildiği varlık, yine kendisi olmuştur.

Örneğin; çocukluk yıllarımızda yavaş yavaş kişiliğimiz oluşmaya başlar. Genellikle bu yıllarda bir büyüğümüzü rol model olarak belirleriz ve onları taklit etmeye, onlar gibi davranmaya başlarız. Aradan yıllar geçtikçe yani gençlik çağlarımızda, çevremizden popüler kişilikleri rol model almaya başlarız. Ancak bu sonsuz bir süreç olmayacaktır. Çünkü insan, başkalarını örnek alırken yaşıp da ilerlemesi ile birlikte kendisine ait bir kimlik oluşturmak ve tüm benliğiyle "aslında kim olduğunu" tanımak isteyecektir. İnsanın kendini tanıması için duygularını çok iyi kontrol edebilmesi ve öz benliğini tanıması gerekir. Buradaki en önemli unsurlar da insanın sınırlarını, yapabileceklerini ve yapamayacaklarını bilmesi, bunlara göre

hareket etmesidir.

Kendini tanımayan bir insan için başkalarını tanımak çok zordur. Kendini tanımayan insan, ne istediğini bilemez ve ilişkilerini yönetmekte, kendini anlatmakta hatta başkalarını anlamakta zorluk yaşar. İşte tam da bu nedenle insan, kendinin en zengin laboratuvarıdır. Kendini bulmak ve tanımak, uzun bir içsel yolculuktur. Bu yolculukta ruhu dinlemek, iç sese ve duygulara kulak vermek olmazsa olmazlardandır. Kendiyle barışık, hayatını yönetebilen ve her şeyden önce var oluşunu sevebilen bir birey olmak istiyorsak kendimizi keşfetmeye, duygularımızı tanımaya ve kendimizin en iyi versiyonunu bulmaya çalışmalıyız. Çünkü birey, kim olduğunu bilirse mutluluğun formülünü de bulabilir ve yaşamını anlamlı kılabilir.

Fuat Kaan Çevik 10/B

Labirentte Kaybolma!

Sokrates'in eğitim verdiği Apollon Tapınağı'nın kapısında iki kelimelik bir cümle yazar: "Kendini Tanı." Kendini tanımak kavramı, bireyin kendisine "Ben neye benzerim?" sorusunu sormasıyla oluşur. Ancak alınan cevap, hoşlanılan müzik zevklerinden daha öte bir yargıdır. Alınan cevapta insan; yaşamı süresince edindiği amacını, kendi sınırlarını, kapasitesini ve hatta nasıl yaşayacağını bulur. Anlamlı ve realistik hedeflerle yaşamı devam ettirmek, birçok insanın temel amacıdır. Doğru kararlar verebilmek içinse kendimizi tanımamız gerekir. Bir birey, hayatının yaklaşık on altı yılını eğitim olarak geçirir. Kendisini tanımayan bir bireyin, bu önemli zamanlarda yanlış kararlar alıp hayatının geri kalanında

sıkça zorluklarla uğraşması olasıdır. Eğitim ve iş hayatında alınan doğru kararlar, bu politika temelinde işler. Bu bağlamda, akademik alanda başarı elde etmek isteyenlerin kendilerini tanımaları şarttır. Çünkü kendini tanıyan bireyler kendi sınırlarını, zevklerini ve neler yapabileceklerinin farkındadırlar. Bu doğrultuda alınan kararlar, onları doğru yola götürür ve başarı kapılarının aralar.

Ünü psikologlardan John D. Mayer'in dergisindeki bir makale, kendisini tanımaya çalışan bireylerin duygusal zekâlarının geliştiğini söyler. İnsan gibi sosyal bir varlığın kendisini açabilmesi ve ifade edebilmesi için iletişim kurması gerekir. Ancak iletişim, kişinin

karşısındaki diğer canlının duygularını anladığı zaman sağlıklı bir şekilde gerçekleşebilir. Bunun için de duygusal zekânın gelişmesi şarttır. İnsan, sadece diğer canlılarla değil ama kendisiyle de içten içe iletişimde olursa bu çaba, onu duygusal anlamda ileriye taşır. Sonuç olarak kendimizi tanımak sadece akademik anlamda değil, sosyal anlamda da bizi bir adım daha ileriye götürür. Sadece bir kere geldiğimiz bu hayatın tadını doya doya çıkarabilmek için kendi zevklerimizi de bilmemiz gerekir. İnsanın kalabalık bir partiden mi yoksa odada yalnız kalıp kitap okumaktan mı hoşlandığını anlamak için ilk önce kendisini dinlemesi gerekir. Kendimizi tanıdığımız zaman, eğlence kapısı da mutlaka kendisini aralayacaktır. Birey, o kapıdan içeri girdiği zaman ise artık kendisine göre bir dünya onu bekleyecek; bu dünyada vakit geçirdikçe kazanılan en büyük ödül ise özgüven olacaktır.

Sonuç olarak, kendimizi tanımak bize birçok kolaylık sunar. Bizi, kocaman bir labirentin içinde kaybolmaktan kurtarır ve çıkış yolunu gösterir. Bunun içinse kendimiz ile iletişime geçip kim olduğumuzu bilmemiz gerekir. Aynı Saramago'nun da dediği gibi "Bilmiyor musun ki kendinden dışarı çıkıp kendine bakmadıkça kim olduğunu asla bilemezsin".

Begüm ASLIBAY 10/B

Özümüzdeki Biz

“İlim ilim bilmektir, ilim kendin bilmektir, sen kendin bilmezsen ya nice okumaktır.” demiş Yunus Emre. İnsanoğlu yaratılışından bu yana aslında tek bir soruya cevap arıyor. Dünyanın en zengin iş adamı da olsan, en başarılı bilim insanı da olsan, en ünlü sanatçısı da olsan kendini tanımayınca, kendi içindeki sorulara cevap bulamayınca eksik, huzursuz hissediyor insan. Bunun için kendini tanımak da farkındalıktan geçiyor.

Farkındalık insana dikkat, yüksek bilinç düzeyi katan; çevremizdeki olayları, hayatın satır aralarını okumamızı sağlayan bir özellik. Kendinin farkında olmayan insan kendini tanıyamaz, çevresini anlayamaz. Kendini

tanımayan insanlar çevresindekilerin “sen” algısına göre hareket eder, davranışlarını etkilemesine izin verir ve asla birey olarak büyüyemez. Bu noktada farkındalığa en güzel örnek “cahil” ve “okumuş” insandaki ayrımdır. Cahillikten kastım yalnız eğitim düzeyi değil manevi anlamda kendini yetiştirebilen insanları da kapsıyor. Çevremize baktığımızda bir konuyla ilgili o ortamda en az fikri olanın en çok söz sahibi olduğunu görebilirsiniz fakat o konuda deniz derya olan kişi de bir o kadar sessizdir ve gerektiği yerlerde yorum yapar. Çünkü o kişi kendinin farkındadır, başkalarına bir şeyi ispatlama ve onay alma çabası yoktur. Eğitimli insanlar yapabileceklerinden fazlasını söylemeye utanırlar ama cahil insanlar

olduklarından fazlasını söylemeye utanmazlar. “Bildiğim tek bir şey varsa o da hiçbir şey bilmediğimdir.” demiş Sokrates. İşte bu söz, bu iki profil arasındaki farkı çok güzel özetliyor. Kendini tanımanın hayatımıza katacağı en büyük hediyelerden biri de sınırlarımızı çizmek, “hayır” diyebilmek, kişiliğimizi oluşturmak. Kendini tanıyan ve bunun için çaba sarf eden insanlar kendine, “Ben nelerden hoşlanırım, neler beni mutlu eder ya da korkutur, ilgi alanlarım neler?” gibi sorular sorarlar. Fakat bu sorulara kafa yormayan yani kendini tanımak için çaba sarf etmeyen, gelişine yaşayan insanlar diğer insanların onların üstünde dilediği gibi söz sahibi olmalarına izin verir, manipüle edilmeye açık olur ve ne yazık ki çoğu zaman da bu durumun farkında olmazlar. Zaaflarının, korkularının, kaygılarının ne olduğunu bilmeyen insanlar çok kolay açık verir çünkü bu yönlerini bilmediği için onları kontrol edemez ve karşı tarafın bunu kullanarak kendisini yönlendirmesine izin verir. Diğer insanların kendisi hakkındaki düşüncelerini dikkate alarak kendini diğer insanların penceresinden değerlendirir. Osho, ne güzel demiş “Kendini başkalarının gözlerinden bakma. Senin kendi gözlerin var, sen kör değilsin ve senin kendi iç dünyanın gerçekleri var.” Fakat insanları değiştirmek bizim elimizde değil ve insanlar hep aynı kalacak ama bizim elimizdeki en büyük güç kendimizi tanımak. Çünkü kendimizden başka kimseyi değiştiremeyiz ama biz değişirsek çevremizdekilerin bize olan tavrı da değişir, dünya değişir. Bu yüzden neye

tahammül ettiğimize dikkat etmeliyiz çünkü insanların bize nasıl davranacağını öğretmiş oluyoruz.

Kısacası hayatın en büyük gizemi kendimiziz. Biz kendimizi nasıl görürsek diğer insanlar da bizi öyle görür. Bu yüzden hayatımızı; kendimizi fark etmek, tanımak, anlamak için çaba sarf ederek, farkındalığımızı arttırmak için çalışmalar yaparak, bu alanda kitaplar okuyarak, bir profesyonelden yardım alarak geçirirsek bu süreç bizim için daha keyifli, sancısız ve yararlı olur. Jiddu Krishnamurti’nin de dediği gibi “Çok zeki olabilirsiniz, dünyadaki bütün kitapları okumuş olabilirsiniz ve onlardan alıntılar yapabilirsiniz ama kendinizi bilmiyorsanız yüzeysel olanın ötesine nasıl geçebilirsiniz ki?”

İpek Duru Işık 10/B

ÖĞRENCİLERİMİZDEN

Boğulmak

Boğuyor beni içimdeki bu duygu
Kimse bilmezdi gözlerim ne dolu
Anlatmamak en iyisiymiş desene
Kafası boş olana anlatmak da nesiymiş bilseydim keşke.

Sadece seni istemiştin yanımda
Ne olur bırakıp gitme beni bu karda kışta
Sensizim üşüyorum, titriyorum
Geri alınamayacak yalanlar söylüyorum

Bir gün unutacaksınız beni
Belki hatırlarsınız silüetimi şans eseri
İnan bende istemezdim olayım
Şans kumarı oynayan bir deli

Dipsiz petrol kuyusu
Bir tek sen miydin olan lüzumu
Tutun ya da kesin ellerimi
Unutmayacağım o kokuyu, o huzuru

Görüntüsüz odalar, gözler
Titreyen bacaklar ve eller
"Abartma"
Alt tarafı seramikten kalpler

Son sözler ne de manasız
El yazıları ölümlülerden
Kalmış olan bir eski kâğıt
Elinde olandır sevgisinden tek kanıt.

Alya Şavur 9/A

Aurelius İstanbul'da

"Sevgili Sezar,
Eski dostum...
Fıstık yeşili duvarlı evimizin arkasında,
Duvarlarında küfürler yazan açık oto
parkımızın
Tepesinde duran küçük ama
Çocukluğumun korkulu rüyası olmuş
Radyo istasyonundan
Birtakım müzikler dinlemek...
Çıkardığınız ayakkabılarınızı
Gazetemin yarı çıplak kadınlı
Magazin pazar ekine dürüm yapıp aynalı
dolabıma koymak...
Mutfakta duran çamaşır makinemde
yıkadığım
Örtümü, kendi ellerimle örmüşüm,
İki ters bir düz olmadığını ve
Beş dakikada bir patlayan kombimden
korkmanıza gerek olmadığını
Size açıklamak...
Zemzem sularımı dizdiğim
Dolabın yanına soframı kurmak ve
Saat 7'yi vurduğunda margarinli tavuk
suyuyla
Heyecanla akşam haberlerinin başına
oturmak isterdim.
Duydum ki Roma'dan önce siz de buralı
imişsiniz.
Lütfen geliniz.
Not ediniz ki
Dış fırçalarım ve havlularım
Ortak kullanıma müsaittir."

Marcus'u İstanbul kendine çağırmış,
Böyle bir mektupla
Naz etmiş önce
Şimdi ben ile Meryem gezdireceğiz
Haydarpaşa'nın önünden alarak
Uçan barutlu
Kaçan borazanlı, Haydarpaşa önü.

Birden...

Garip bir pisliği var buraların
Hop, Marcus! Ağır ol, pislik mislik yok
Bakma öyle dediğime...
Çekici bir dağınıklık, diyelim.
Oturup toplamalı?
Garibin güzelliği neresindedir?
Garip anca anca
Garip olduğunu bilirse güzel.
Ne yapalım, oturup anlatalım?

Pier Loti'nin garipliğini konuşalım,
Öyle deme, konuşmalardan, gülüşlerden
En asili Pier Loti.

Bir gün yokuş aşağı saldım ineği.
Orada tepeden
Kafasının üstüne düştü.
Ne şanstır ki yanındaki araba
Tökezlemedi bile.

Frene basa basa
Sakin, ağır
İçerideki herkes kapıya sarıldı.
Anne oğluna güvenir
Fakat en sıkı o tuttu kapıyı.
Araba da düşerse kafasının üstüne
O da kapıyı ittirip kapısının üstüne
düşerdi.
Güçlüyüm çünkü
Kimse ölmesin ama herkes kazayı bilsin,
Hastanelere gidilip
Telefonlardan sonra
Yine döne dolaşa Pier Loti'ye
İçemedikleri çayı
İçmeye gidilir, arabasız, daha kalabalık.
Anne bir fena oldu
Yer bulamayınca.
Hiç böyle hissetmedim.
Tuhaf bir koku var.
Ama mezarlığın değil, güzel
Ölünce de buraya gömersiniz beni.
-İnşallah-

Bir de
Eyüp'teki camii...
Orada oturan kadın
Paketlediği bulgur tanelerini
Kestane keselerine doldururdu.
Ciddi parasına verirdi yarım dolusu
Kuşlara yem, yeem...
Koşun la, abide yem var!
Ağlayarak elimden çekistiren bebekler...
Ödüm kopardı oğlum,
Şimdi dağıtacağım paketi,

Sonra kuş kafalılar uçacak
Kırpiklerimi galeyayacak.
Bir de anam parmaklıklardan
sarkıttığı belimi salar,
Kafam üstü düşer, parçalanırım.
Camii avlusunda kırpiksiz, ölü
Marcus.
Derviş Marcus,
Çürümüş, ölmüş, yem olmuş ha
ha!
Boğazı sevmem
Günahım kadar.
Ben en Marcus'sam oğlum,
İstanbul'un içini bilirim
Roma'yı bildiğimden de çok.
Garip ki
İstanbul abdestini denizinden almaz ki...

Camiinin aşağısındaki
Yarı sokak, yarı otopark
Çingenelerin öptüğü topraktan alır
abdestini.
En büyük çapkın...
Bir gün tam göbeğinin üstüne çökmüşüm,
Altındaki kumları karıştırmak istedim.
Sonra toprağı öpen çingeneler geçti.
Sarısı bana baktı, o zaman yeni
sekizimdeyim,
-Abeey, bak-sa-na be-bek!
Düğününde görecektin o sarı kızı!
İstanbul o gün bütün toprağını oraya attı.
Beş kez kıyafetini değiştirdi.
Toprağı oynatmak için deli oldu,
Nefes bulamadı zampara!

Camiiden daha da aşağıya indi.
Yer altını kazan işçinin
Ciğerini söktü,
Kendine taktı.
Sonra ölü ciğerin bütün
kurtlarını
Dans ede ede
Döküverdi.

Roma zamanında nefesini
ateşten aldı Osman.

Garip İstanbul'un hâlâ ölü ciğer yer.
Meydanda kuşa yem olamayan her bulgur
Betonun ardından sızar.
Altında çalışan ölünün
Tek tane hırıltılı ciğerine
Çoklu tane tane dolar.

Amma yaptın be Marcus'um!
Yüksekkaldırım'dan yukarı
Az mı çıktık seninle...
Bir sen benim sırtımda,
Yine sen benim sırtımda
Bizim için yığıldı oraya bütün tepeyi.
Sonra tünelde ne kadar güldük ama
Sen rayından fırlayınca!
Ayyaşlardan da korkardın sen...
Oysa kaldırımın iplerdeki yuvarlak
lambaları yandı mı
En kıyak ayyaş sendin.
Kendime düşünceler derdin.
Bunları büyük Sezar'ın bilmez.

Yine de biraz eylem lazım
Osman, bilmezsın ama.

İstanbul sömürülmemek için
Kafayı kaldırmalı,

Kaşını çatmalı,
Kana kanlı, dişe dişli...

Baksana, bunları bana
Kafamdaki tam bağımsızcılar zorla söyletir.
Allah belamı vermesin, tersini demem
İnanmazsan!

Sömürmeyen otobanlar,
Sömürülmeyen kavşaklar,
Bir de habire dönenler
Ki benim o da...
Eğilmez başlar de,
Eğilmez başlar...
Fakat böylesine yumulmuş
Ve böylesine inançsızken
Saftirik İstanbul,
En çok da kendi kurtuluşuna karşı.
Susturamıyorum...

Yani abim,
Yani Osman,
Ben buraya hükmetsem
Denizinizi okyanus,
Tüm yüksekleri
Düzlük yapardım.

İşte ben de o zaman senin suratına
bakmazdım
Eski dostum Sezar.

Duru Parla 11/A

Bir İdam Mahkûmunun Son Günü

Yaşamak... Evrenin bu milyarda birini bile kaplamayan kara parçasının üstünde insan olmak...

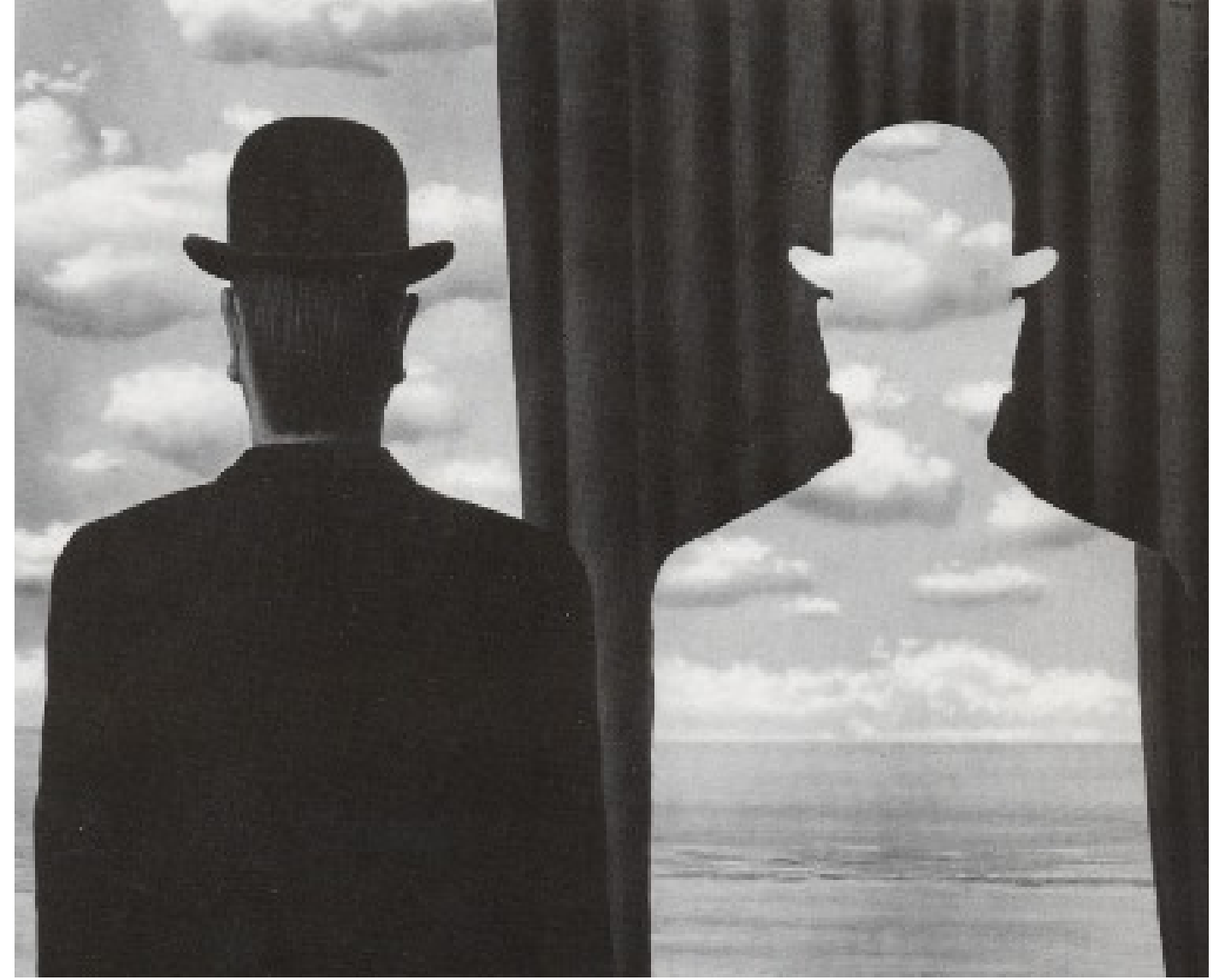
Geri kalan tüm canlılara hayvan diyoruz. İnsanı piramidin tepesine yerleştiriyoruz ancak yeri geliyor en ufak acıma duygusundan, empatiden, vicdandan, merhametten yoksunlaşıyoruz.” Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın.” Der gibi gözlerimizi, vicdanımızı kapatıyoruz hâri bize değmeyen her ateşe.

İdam... Bir kavram olarak idamı sarf etmek, böyle saniyeler bile harcamadan kaleme almak ne kolay değil mi bu kelimeyi? Yüzyıllarca ocaklara ateş düşüren, milyonlarca insanı kendi aklıyla savaşa sürükleyen, delirten bu eylemi, cezayı basit bir şeymiş gibi dile getirmek ne kolay...

Victor Hugo, Bir İdam Mahkûmunun Son Günü romanında idama şöyle

atıfta bulunmuş: “ Ölüm, canlının kaçınılmazıdır. Herkes bir idam mahkûmudur aslında.” İnsanların tümü belirsiz bir süre için ertelenen ölüm cezasına mahkûmdur. Evet, ölüm kaçınılmazdır biz faniler için. Bu gerçeğe doğmuş, bu gerçekle yaşamaya alışmışızdır ancak idama mahkûm edildiğimizde kendi ölümünü, saatin her tik takında tekrar tekrar zihninde yaşamak, ölümün soğuk nefesini ensende hissetmek, ölüm ânını bilmek işte bu doğamıza aykırıdır. Yine aynı kitapta geçen “Her ayrıntı bana kendi ıstırabını taşıtıyordu.” cümlesinde idama mahkûm edilmenin insanı içten içe nasıl çürüttüğünü de oldukça iyi yansıtmaktadır. Suçunun on mislini yaşar mahkûm. Cinayet anlıktır, acısı anlıktır ancak mahkûm edildiğiniz cezanın ağırlığı nefes aldığınız son güne kadar boğazınızı sıkmaya devam edecektir. Manevi acının yanında fiziksel acının bir önemi kalmayacaktır.

Ceylin ARPACI 11/A

Gri

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal iken; büyük bir küslüğün esiri olan iki kardeş varmış. Bu iki kardeşin küslüğünden en çok etkilenen kişiler kendileri değil, onları deli gibi seven anneleriymiş. Anneleri, taraf seçemediği için, hayatta en çok sevmediği şeyi yapmak zorunda kalıyormuş; ikiyüzlülük. Bu küslük, öyle basit bir kardeş kavgası değilmiş. Bu kardeşlerin küslüğü, birbirine düşman olan iki krallığın oluşmasına sebebiyet vermiş. Annelerinin, birinci oğlunun krallığı “Siyah Krallık” imiş,

ikinci oğlunun ki ise “Beyaz Krallık” imiş. Anneleri, bu krallıklardan birine sırtını dönmesi gerektiğini biliyormuş fakat kırk gün kırk gece düşünmesine rağmen karar verememiş. Bunu üzerine, iki tarafa da sırtını dönmeyeceği kararını almış. Birinci oğluna, Siyah Krallığın tarafını seçtiğini, ikinci oğluna ise Beyaz Krallığın tarafını seçtiğini söylemiş. İki oğlu da buna çok sevinmiş, krallıklar birbiri ile iletişimde olmadığı için annelerinin sırrını hiçbir zaman öğrenememişler. Bu böyle sürmüş, anneleri bir o krallığa, bir bu krallığa yıllarca koşturmuş. Anneleri, iki krallıkta da çok seviliyormuş, sevgi dolu ve

yardımsaver olması yanı sıra, oldukça zeki bir kadınmış da. İnsanlar ona dertlerini anlatır, o da insanların dertlerine çözüm bulurmuş. Anneleri her şeyi bilirmiş, iki krallığın da bilgisi sayılırmış, ona ne sorsan her zaman mantıklı bir cevabı varmış. Bu yüzden krallıklarda ona “Meryem Ana” denirmiş. Meryem Ana ne kadar çok sevilse de kimsenin çözemediği, oldukça gizemli bir yanı varmış. Bu gizemin asıl sebebi, Meryem Ana’nın taktığı kolyeymiş. İnsanlar ona bu kolyenin ne işe yaradığını sorduğunda, “Bir gün bu kolye, siyahı ve beyazı birleştirecek.” dermiş. Bu gizem böyle yıllarca sürmüş, kimse çözememiş. Bir gün Meryem Ana, doğru zamanın geldiğini anlamış. İki oğluna da gitmiş, her şeyi açıklamış. Annelerinin bunca zamandır iki taraflı oynadığını öğrenen oğullarının tepkisi aynıymış; kızgın, ihanete uğramış ve çaresiz bakışlar... Bu ihanet ikisini de şaşkınlıklar içinde bırakmış. Meryem Ana, oğullarına gerçeği açıkladıktan sonra iki krallığın ortasında bulunan boş araziye gitmiş. Kolyesini boynundan çıkarmış, toprağa atmış ve kolye paramparça olana kadar üstüne basmış. Derin bir nefes alıp, yere çömelmiş. Saatlerce kolyesinin yanında, toprakta oturmuş ve yaklaşık üç saat sonra yerden gümbürtüler gelmeye başlamış. Meryem Ana oradan uzaklaşmış ve kolyesini paramparça ettiği yerden görkemli bir krallık yükselmiş. Bu krallık ne “Siyah” ne de “Beyaz” imiş, bu krallık

“Gri” imiş. Bu yeni krallığı gören insanlar şaşkınlık içinde kalmışlar. Meryem Ana bir duyuru yapmış; “Bu krallıkta taraflar, sınırlar, küslükler yok. Burada sadece barışa ve kardeşliğe yer var.” Bunu duyan insanlar, bu yeni krallığı çok sevmiş. Herkes sırayla bu krallığa taşınmış. 40 gün sonra, Gri Krallık’ta yaşamayanlar sadece Meryem Ana’nın oğullarıymış, fakat zamanla onlar da bu küslükten ve yalnızlıktan sıkılmaya başlamışlar. Bunun üzerine, iki kardeş Gri Krallığa gitmeye karar vermişler. Kendi krallıklarını terk edip, yol çıkmışlar. Yarım saatlik bir yürüyüşün ardından ikisi de Gri Krallığa varmış. Birbirini yıllardan sonra ilk defa gören iki kardeş, beklenmedik bir şekilde birbirlerini gördüklerine çok sevinmiş ve aralarındaki tüm buzlar erimiş. Bunu gören annelerinin gözleri, sevinç gözyaşları ile dolmuş. Gri Krallığa bu güzel haber çabuk yayılmış. Gri Krallık halkı, Meryem Ana ve oğulları yıllardır süren bu küslüğün sonunun gelmesini kırk gün kırk gece kutlamış. Gökten üç elma düşmüş, biri bana ikisi de sana...

Deniz Yılmaz 9/B

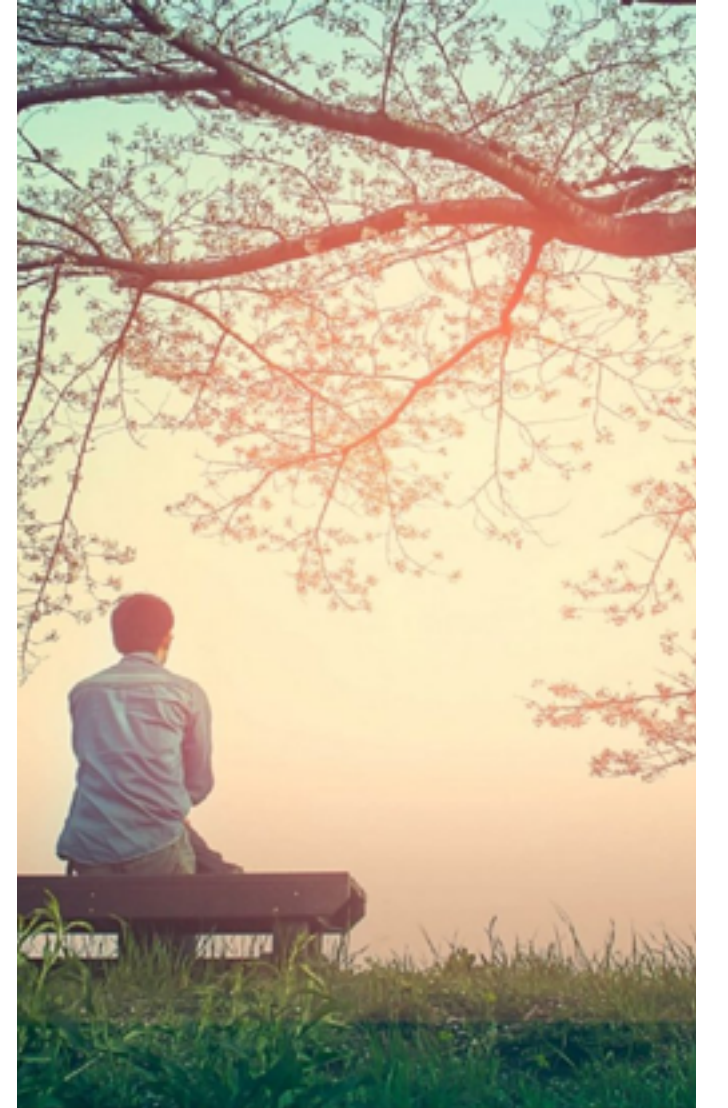
Doyamazsınız Efendim

Doyamazsınız efendim, doyamazsınız işte! Hep fazlasını arayarak doyamazsınız. Mutlu olmaya çalışmadan mutlu da olamazsınız. Sürekli büyük resme bakarak yaşayamazsınız, tatmin olamazsınız. Yolun keyfini çıkarmadan hedefe ulaşmaya çalışırsanız, isterse tapulu malınız olsun, o tablo gibi bahçelerde binlerce güle baksanız da kırmızı bir örtü dışında hiçbir şey göremez, güllerin zarıflığının, büyüleyici kokusunun farkına varamazsınız. Tatmin olmayı bilmedikten sonra dünyalar sizin olsun yine de bir şeyler içinizde hep eksik kalır.

Mutluluğu aramayı bilmelisiniz. O koskoca bahçede tek bir gülün değerinin farkına varabilmelisiniz. Hedefinize koşarken hayatın tadını da çıkarmalısınız. Hep daha iyisi için çalışır, hayatı ıskalarsanız bir süre sonra tükenirsiniz. Çünkü sadece hedefe odaklanmak, hayatı ulaşılan hedeflerin üzerine bir çizik atmaktan ibaret görürseniz tükenirsiniz. Modern çağ; gün gelecek üzerinize çığ gibi çökecek, sizi kamyon çarpmışa çevirecek! Bu hayatta tutunacak bir dalınız olmalı. Tek bir su damlası, bir gül bile mutlu edebilir o zaman sizi. Ne mutlu onlara! Ne mutlu aradıklarını bulanlara! Onlar ki şu çılgın dünyanın en mutlu, en tatminkâr, en huzurlu insanlarıdır. Onlar ki bir gülde, bir çocuk tebessümünde,

havada yakaladıkları bir kuş tüyünde bulurlar başkalarının hayatları boyunca aradıklarını... Ama açgözlüler öyle midir? Gerekirse yakarlar o bahçeyi hazine bulmak için! Bulsalar kaç yazar? Doyurur mu bu dünya onların gözlerini? Doyamazlar efendim, doyamazlar işte! Bir karanlık bodrumda halat ve tabureyle ruhlarını tanrılarına teslim ederler. Hayatları, can sıkıntısıyla son bulur. Bir gül ile doyana ne mutlu, bir bahçeyle tatmin olmayanın vay haline! Budur hayatın sırrı aslında...

Yiğit Pala11/B

Kan Memurunun Savunması

“Sevgili yabancı asıllı komşum Valeri’nin hayatına, bana hitaben gerçekleştirdiği -bu cümleyi takip edecek- açıkça toplumsal değerleri aşağılayıcı, karanlık ve sapkın temalı monoloğundan sonra ben kendi isteğim doğrultusunda -onun da karşı koymayışıyla- son verdiğimi siz sayın yargıç ve yüce hukukunuz önünde gerçekten de inkâr etmemekteyim: “...Düşünce özgürlüğü vardır fakat insanlık değerlerine karşı çıkan herhangi bir nefret söylemi veya kötü niyet fark edilirse her ne kadar uyuşsa ve haklı olsa da sizinle aşağılanmalıdır, yargılanmalıdır. Oysaki her insanın zihni her daim kötülükle doludur! İnsanı hasta eder bu - fakat bir yandan gerekir - zira her türlü vahşeti bilmeli ki karşı çıkasın. İnsan kendini bu noktada zehirlemek pahasına yargılamalıdır. Sorgulamadan sadece gelişine karşı direnmemek için -çünkü böylesi onları zihnimizden gönderirmiş- beyninin içine soktuğu tüm kirleri, yargıçları en bağımsızlarından seçerek özne edinmelidir. Fakat sorumlusu olmadığınızı iddia ettiğiniz vahşilikler yargının emrini verirse işte o zaman vicdan azabından müthiş sorun yaşarsınız ki daha beteri. Ama siz hep vicdan azabından sorun yaşarsınız. Ve burada ”siz”i seni kucaklamak için söyledim. Kendimi aranızda katıp kendimi kucaklatmak için. Bundan da üzüntü duymuyorum, utanç duymuyorum.

İnsan kendini kucaklamalıdır fakat ilgi de görmelidir. Ve yine de yüzünü kızartmamalıdır. Ne yazık ki yüzlerimizi kızartmamak hiç de bağımsızlık tarafı bir eylem değildir. Benim bencilliğimi de en iyi böyle anlarsın ya! Bugün bağımsızlığım uğruna bağırdığım hiçbir şeyi yapmadım... Açıkça yavaş bir intihar bizim taktiğimiz. Sıkıntılarımızı korkusuzca bağırıp paspal gezer; kendimizi acıdıkça yüceltir, çevremizi katlederiz. Kolaydır. Senin gibi eli yüzü düzgünleri yuvalarına yollamam bir ”merhaba”ma bakar. Oyunun hazzı da burada! Biz bu kapalı köklerden gelen keyifli ve yavaş intiharımızı hep seninle oturup planladık, sayaçta kanlarımızı saydık, vergilerini hesapladık. Fakat en son kırıp da zarar vermek isteyeceğim bir kardeşimsin Aliye’ciğim, biliyorsun...”

Güldü. “Bu konuşmamı da burada kendi isteğimle sonlandırıyorum.”

Yalandır. Hepimizi zehirlediği komalarına -kendi deyişiyle konuşmalarına- bizzat ben son verdim. Ve pişman değilim, insanlık için çok da yüce bir sevap işledim. Ben, sayın yargıç, eski bir kan memuruyum. Aslında maktülle iyi iletişimimiz vardı, küçüklükten... Fakat ben ne olursa olsun, meslek usulü, bu tarz insanların hızlı akan kanlarıyla pisliklerini ve hatalarını örtme gafletine düşmüşlerin, kanlarını yavaşlatmak hatta gerekirse dondurmak durumundayım. Kan vergilerini

bizzat bizim kestiğimiz bu pisliklerin, yurdumuzun taze kanlarını aynı sapkın ve yıkıcı olguları tekrarlayarak kirletmesini engellemek, hiçbir kan memurunun vicdanına ağır bir yük gibi görünmemeli! Ben bir kan memuruyum, güzellik avcısıyım. Zira biz nasıl yaparız en iyi siz bilirsiniz... Bir insan güzel midir, değil midir anlamanın tek yolu başını yastığa koymaktır. Kişi, başını yastığa koyunca saçları kısa sürede kabarıp gözleri büyür gibiyse o bir cadıdır. Kafasını yastığa koydu mu böylesine açıkça ölümün provasını yapanlar hayatta güzellik falan yansıtamazlar. Bazı nice güzeller sadece kafasını kaldırdı mı bile erkeğe benzerler. Nedir bu güzelliğin pahasını biçen? Kanın işidir! Bunlar kafalarını yastığa koyup tavana baktırılsa suratlarında dolaşan bütün kan pamuk öbeği gibi kafataslarına oturur. Kadın yattıkça şişer, şişer en sonunda sadece kırmızı şişik bir surat olur. Kanları yavaşlar. İnsanın kanı hızlı akarken çirkinliği belli olmaz, takdir edersiniz ki hızından anlaşılmaz... Yıllarca güzellikleri ve doğru orantılı kan vergilerini bu yöntemle hesapladık. Bundan gençleri hep güzel sanırsınız. Yani siz değil sayın yargıç. Tabii ki size saygım sonsuzdur fakat aptallar ve birtakım aydınlar öyle sanır. Ancak gerçek hatlar, çirkinlikler ve serserilikler kan yüzde bir uyku durumundaki kadar durgunken açığa çıkar. Bu yüzden güzellik Allah vergisi falan değildir, kan vergisidir.

Bunu da bizzat ben toplardım! Siz de elbet zamanında bana bu konuda, bu kutsal vergileri toplamam hususunda, sizi yanıltmayacağıma dair güvenmiş olmalısınız... Tüm bunlara rağmen, kanın vergisi hiçbir zaman basit insanlar tarafından tam olarak ödenemez! Bir kısmını hep devletimiz sağ olsun, karşılar. Ama kalanı benim gibi kutsal memurlar tarafından toplanır. Benim ödenecek vergim varsa gelin alın kanırta kanırta, canım feda! Ödenen vergiler nereye gider bilmiyorum. Verilecek hiçbir verginin de bu saatten sonra benim gibi bir yaşlı ve çirkinin kanını hızlandıracak hali yok... Vergi ve devlet kurumlarına ve para verip üye olduğum kanı hızlı akanlar sendikasına şimdi -işimi kaybedince tabii- istemeden de olsa biraz kırıldım, sayın yargıç. Zamanında ben de kanı hızlı akanlar derneğine üyeydim. Aboneliğe zam gelince bırakmak durumunda kaldım. İşten çıkarılmamdan önce aboneliğimi siz karşılıyordunuz... Beni çalkalayan da bu aboneliğin bana daha üst düzey kapıları açacak olması fakat bırakın ilerlemeyi, biricik işimi size bu denli sadıkken zaten hali hazırda intihardan başka laf bilmeyen bir anarşisti öldürmem uğruna kaybetmiş olmamdı. İş kaybım üstüne size çok sinirlendiğim günler oldu ki oldukça pişmanım, zira ben devlete hiç karşı gelmedim. Eninde sonunda canımın vergisini ben de kan vergisi ile ödüyorum diye düşündüm ve size sempatimi geri

topladım. Ama bir yandan da öncesinde kanım hızlı akarken damar yollarım daha az tıkanıyor, daha az vergi ödüyordum. Hem de kanım hızlı akarken daha güzeldim, çirkinliğimi örterdim hatta bir yuva kurarım diye düşünüyordum. Fakat abonelik bitince canım kendi sonunu bir şekilde kurup Valeri'nin sapkın intihar fikirlerine benzeyen saçmalıklarını kafama sokmaya başladı. Bu sapkınlıklar eşliğinde, işimi kaybettikten sonra sadece daha az vergi ödemekle yetineceğime kan vergimi ödemeyi toptan bırakmıştım, hatamı kabul ediyorum. Vicdan azabı problemini de kanı hızlı akanlar derneğinin gelecekteki yöneticisi olabilme ihtimalini kendimde döndürerek çözüme kavuşturmayı tercih ediyordum... Fakat son aylarda düzeldim, özel bir kurumda barış içinde faaliyet göstermekteyim! Ancak geriye dönüp baktığımda devlet memurluğuyla ve devletimizle kurduğum sıkı bağımı hâlâ yüreğimde taşımaktayım ve eski mesleğimi bu vesileyle geri talep etmekteyim ve savunmamı zamanında ne kadar sabırlı bir memurluk hayatı sürdürdüğümü anlamanız uğruna sayın yargıç, mesleğimde Valeri'den çok daha sapkın ve duygusal hatta âşık diyebileceğim bir vıcıklıkta olmasına rağmen soğukkanlılığımı koruyarak kılına bile zarar vermediğim bir müşterimle olan anım ile bitirmek isterim:

“... o sizin için bir ideoloji haline gelir. Öyle ki artık adını ve şahsiyetini düşündüğünüz zaman hiçbir şey hissetmezsiniz. Adını tekrar etmek günlük bir aktivite haline gelir fakat çok nadir, arada sıra da durup gerçekten ismin kaynağını düşündüğünüz zaman yüreğiniz bir iki hoplar... Şaşıır çünkü. Bütün gün aklından çıkarmadığınız bu ismin aslında bu olduğunu unutmuştur bile! İsim kaynağının kudretine ulaşmanız için hep oturup beyninizin siz bu ideolojinize bağımlı hâle gelmeyin diye oluşturduğu dumurluk bariyerini yıkmanız gerekir. Siz inatla yaktıkça beyniniz daha da kalın bariyerler oluşturur. Çünkü artık bu şahsiyetin kaynağını hatırlamaya da alışmıştır; bunu da normalleştirir, kaynağından uzaklaştırır. Bu yüzden bariyerlerinizi yaktıkça sadece zihninizde dış resmine sahip olduğunuz bu kişinin içini kurma ihtiyacı duyarsınız. Ruhuyla ilgili yeterli bilgi edinmek ve bunları denk getirmek zor olsa da beyin tarafından bu bariyer de bir kere yıkıldı mı hakkında yeterli bilgi sahibi olmadığınız bu kişi üzerine güzel otomatik senaryolar ve varsayımlar oluşturulabilir. Biraz zeki ve Polyannacı değilseniz hatta karamsarsanız ve her ihtimali göz önünde bulunduruyorsanız gerçeğe oldukça yakın varsayımlarda bulunabilirsiniz. Dikkat etmeli çünkü beyin bariyeri yıkıldı mı yeni bariyeri kurana dek şahsiyeti olmadığı kadar yüceltme taraftarıdır. Siz

burada yüceltmemek için temiz zekânızı kullanmalısınız. Yüceltilirse ideolojiniz olmaktan çıkar; gerçek, tehlikeli sempatiler duyabilirsiniz. Fakat siz gerçekte onu sevmiyorsunuz, anlatabiliyor muyum? Beni aptallaştıran duygusuzluğumu geliştirmek için tapacak bir ideoloji arayışındayım sadece. Oyunumun da hazzı burada, onun çehresi tam buna uyuyor. Fakat bu aşamada benim içi görmekten kastım, yüceltip yüceltmediğimin fark etmediği ruhu değil. Kastım; damarlarında akan somut, sizin de bizzat vergisini kestiğiniz kanıdır. Siz de bu noktada oldukça tecrübelisiniz... Çünkü bir süre sonra tam şu an kanının akış hızını ya da hiç durup da kendi kanında dönüp dolaşan şeyleri sizin düşündüğünüz gibi düşündüğünü mü merak etmeye başlıyorsunuz? Bu şahsiyeti etten kemikten hâle getirme, insanlaştırma çabasıdır. Daha doğrusu çabadan çok, şahsiyetin insan olduğuna inanamamanın - ki değil, benim için sadece bir ideoloji-getirdiği duyguyu besleyen ve iyi hissettiren, ona köleliğinizi besleyen bir şaşkınlıktır. Her neyse dediğim gibi, akan kanını merak ediyorum! Anlattıklarına dayanarak sizce bu sevdiğim adam bir hızlı kanlı mıdır ya da nedir güzelliğinin ölçüsü?”

“Ben, cidden de bilemem hanımefendi! Bizim memurluğunu yaptığımız etin, bedeninin kanıdır. Bahsettikleriniz üstünde oturup saatlerce düşünmedikçe biz

memurların zihninde somut bir şekil alamaz. Yanıltıcı da olur. Fakat eğer bir gün kendisini buraya getirme imkânınız olursa...”

“Bir parçası var bende, işinize yararsa.”

“Saç teli mi?”

“Yoo, bir uzvu.”

“...”

Sol elindeki eldiveni çıkardı, kolunu sıyırdı. Kıllı, ipiri bir adam kolu taşıyor... “İrkilmeyin, kolunu kendi isteğiyle kesip bana bağışladı.” Güldü. “Bana o kadar değer verirdi... Fakat iltihaplanmasın diye o kadar uğraşıyorum ki! Başkasının kolunu taşımak oldukça zor. Ben öz kolumu derneğimizin iş kazasında kaybettim. O da dernek başkanıydı. Şimdi en azından benim kolum var. O, kolu olmadan geziyor. Görüyorsunuz ya, yaptığı her şey benim için, çok severdi beni... Dernekteki her kadınla bir geçmişi olmasına rağmen başka hiçbir kadına bir uzvunu bağışlamamıştır...”

Şimdi sayın yargıç, böylesine saygın bir mesleğe sahip olmama rağmen uğraşmak durumunda kaldığım şu duygu tomurcuklarına bakar mısınız? Kan memurluğu -devletin en kutsal mesleği!- ne zaman insanlığın romantikliğinin,

oyunun hazzına ulaşma çabasının (!) ve ağzı ölüme sulananların zavallı danışman köpeği hâline geldi! Eğer ki beni memurluk konumuma tekrar değer görürseniz bana işimi kaybettiren, beni yıllarca uğruna ter döktüğüm sizlere ve kurumunuzun eşsiz hukukuna ters düşüren, fakirliklerini bahane ederek kan vergilerini ödemekten kaçmak için kendi kanlarını akıtarak güya bir şeyleri, birilerine kanıtlamak isteyen bu bir avuç aptal insanın, hem sizin adınıza hem kendi adıma, yakalarından iki elim ne bu ne de öbür dünyada ayrılacaktır. Ne o anarşist Valeri'nin cinayetinden ne de kolunda iltihaplı bir adam kolu taşıyan o aptal kadını o gün ofisimden aşağılayarak kovdurmaktan utanç duyuyorum ki siz de bana katılırsınız... Takdir edersiniz ki hem cinayeti üstlenmekte hem de alnımın teriyle mesleğimi son kez huzurlarınızda geri talep etmekteyim...”

Duru Parla 11/A

Köşelerin Karmaşası

Sınavlara bir hafta kaldı. Ne yapacaksın? İstedğin mesleği icra edemeyip diğerleri gibi mutsuz da olabilirsin. Masana alacağın lambayı bugün neden almadın? Yapacak bir sürü iş var. Saçların kirden ağırlaştı artık, kalk yıkan! Yazman gereken mektubu daha ne kadar bekleteceksin? Yatağında bunları düşünerek uyumak ne demek artık çok iyi biliyordu. Haftalarca seksen yaşına basmış bir ihtiyar gibi evi aheste aheste turlamıştı. Her gece ertelediği işler, ona doğru gelen sınavlar yakasına yapışmış hesap soruyordu. Her gece derin düşüncelere dalar büyük okyanuslar içinde nefessiz kalır ve ağzından soluyarak yatağında doğrulurdu. Bağına doğru gelen koca dağlar onu yatağından destek alarak sıkıştırırdı. Dağların üstünde gezinen kara bulutlardan birkaç damla yağmur şakaklarına akana kadar da geri çekilmezlerdi. Bulutlar geri çekilirken ise uykuya dalmaya çalışırdı. Zaman yaklaşıyordu, üniversite sınavı kapıdaydı. Annesi ve babası ona tek yıl ve şans verdikleri gibi bu çalışma senesini de heba edilen bir yıldan farksız görüyorlardı. Destek olmak bir yana dursun gizli bir köstek olma durumu da sürekli aile içindeki garip bakışlar ve mutsuz suratlardan belliydi. Peki bu sene kazanamazsa ne olacaktı, tüm ailenin ona yapmaya zorunlu kıldığı mesleği yani tamirciliği mi yapmak zorunda kalacaktı? Hayalleri bir avukat olmak

iken üstünde bulunan yüklerin ona bindirdiği buhranla birlikte çalışmayı yabana attığı çoğu gün annesi ve babasının kanısını kanıtlar nitelikteydi. Sınavın yaklaştığı her gün kendini taşıyamayan bir sürüngen gibi etrafta yalpalıyor geceleri de sanki yatağı onu şefkatle karşılayıp karanlık bir mezar gibi içine çekiyordu. Onca zaman ertelediği çalışma planları yüzünden ailesini de suçlarsa bazen kendine aynada bakıp suçun bir kısmını üstlenmesi gerektiğini de düşünüyordu. Aynaya baktığı her gün aynanın aldığı darbeden ötürü bir parçası eksilip elini kanlara boğuyordu. Eskiden deli gibi yanıp tutuştuğu tutkusu için şimdi ne çalışacak takati ne de hevesi kalmıştı. Bir an önce şu sınavı atlayıp fakülteye gitmek istiyordu, şu sınav olmasa başaracağından o kadar emindi ki. Sınavdan önceki son gece adeta bir azap gecesi idi. Yüzü aşkın kere turlamış olduğu yatağının her kıvrımını ezberlemiş olmanın uykusuna bu gece de fayda etmediğini görmek onu şaşırtmamıştı. Alnındaki terler sicim sicim şakaklarına akıyor ardından da yastığına mühürleniyordu. Vücudu kurdeşen döküyordu, vücudunu

saran böcekler birer birer yattığı yerin altına giriyor onu kaşındırıyordu. Uzun bir uğraş sonrası ancak hafif bir uyku yakalayabilmişti. Gece boyunca uykusunda inlemiş sabaha karşı da bu inlemelere kuşlar yanıt vermeye çalışmıştı fakat odadaki atmosfer dışarkadinden o kadar farklıydı ki... Odasını öyle bir yere çevirmişti ki havada ışık hüzmeleri dört dönerken zift rengi perdeleri bu ışığı emiyor odaya gri bir toz dumanı kusuyordu. Yatağında gözlerini tavana dikerek açtığı anda cılız vücudu gitmiş yerine tonlar gelmişti. Kalkamıyordu, kalkmasına izin vermiyorlardı. (derin buhranlar) Sadece dünden komodinin üstüne koyduğu su bardağına, saatine ve kalemlerine ulaşabiliyordu. Kullanabildiği tek uzvu olan kollarını kullanarak saati almaya yeltendi. Saate bakması ile birlikte bu berbat ruh hâli daha da pekişmişti. Zaman akıp gidiyordu geçen her dakika hanesine eksiler hâlinde bocalıyor her eksi vücuduna bir darbe daha vuruyordu. Bu darbeler hareket kabiliyetini daha da azaltıyor, vücudu daha da ağırlaşıyordu. Artık sınav zamanıydı. Masaya oturduğu anda kendine dışarıdan bir gözle baktığını hissetti. Ne kadar acınası bir manzaraydı. Çok fazla, epey gereksiz hareketler birbiri ardına sıralanıyor el ayak birbirine dolaşıyordu. Üzerine ölü toprağı atılmış terk edilmiş bir lunaparktan farksız bir eda ile soruları ardı ardına çözüyor bir yandan da doğruluğundan emin

olamıyordu. Midesi bu bitmeyen sorulara karşılık vermekte gecikmemiş ola ki onu utandırmaya ilk dakikalardan başlamıştı. Odaklanması zaten güç olan bir durumu onun için daha da zorlaştırmak için tüm evren sanki birlikte hareket ediyordu. Stresi onu avcunun içine alıp sıkmaya başladığında kâğıtlar toplanıyordu. Dudaklarına kan oturmuştu. Sınav binasından çıktığı anda nadir gördüğü güneşin etkisiyle merdivenlerde sendeledi ve eşi görülmemiş bir feryatla yere yığıldı. Hayatı da hep böyle sürüp gitmeyecek miydi sığıttığı dişleri bir gün acıya dayanamayıp teker teker dökülmeyecekler miydi? Her zaman aklını kurcalayan fikirleri birbirine karşı savaşmayacaklar mıydı? Hayır, yapmayacaklardı bunun bir sonu gelecekti ama bedeli çoğu zamankinden ağır olacaktı. Hayatın sivri köşelerine bu denli çok çarpması gerçek yaşantısında bunu uygulamak için zemin hazırlamıştı ki kanlar içerisindeydi. Onu yiyip bitiren düşüncelerinin çıktığı merkez şimdi kan revan içinde tüm kuruntularını sıcak asfalta akıtıp pişiriyordu. Etrafındaki insanların telaşı, heyecanı ve neşesi bu kanlardan daha değerli olacak ki etrafından bir sürü gibi ardı ardına koşarak iniyorlar sanki kendi neşelerine engel olmasın diye o kanları yok etmek ister gibi üstünden geçerek lekesini azaltmaya çalışıyorlardı.

Nehir Marduç 9/C

Modern Dünyada Tatminsizlik

Modern dünyada kim daha genç, daha yetenekli, daha güzel veya tanınmış olmanın özlemini çekmiyor? Eskiden mahallemizdeki on on beş kişiyle kendimizi kıyaslarken şimdi sanal dünyadaki çoğunluğu tanımadığımız binlerce kişiyle kıyaslama yapıyoruz. Sonuç, elbette tatminsizlik...

Modern dünyanın iki bileşeni, bireyselleşme ve özgürleşmedir. Ancak ne yazık ki bu iki kavram, insanı tatminsizlik ve yalnızlıkla karşı karşıya getirmektedir. Günümüz insanı; bir geleneğe bağlanarak, bir ideolojiye sarılarak, bir dinî inanca sığınarak veya bir ulusun parçası olarak kendini tatmin olmuş ve huzurlu hissedemiyor. Zira modern toplum bireyinin ufku, hayalleri ve sahip olduğu beceriler geçmiş dönemlerin yaşam modellerine sığmamaktadır. Bireyselleşen insan bencilleşmekte ve bazı önemli manevi duyguları yitirmektedir.

Materyalist yaşam tarzı, insanı sürekli almaya yöneltmektedir. Oysaki insana tatmin olma hazzını yaşatan en büyük eylem “vermek”tir. Maalesef maddi anlamda zenginleştikçe manevi anlamda fakirleşen bir dünyada yaşıyoruz. Mütevazılık rafa kalktı. Her şeyi görüyor ve her şeye sahip olmayı hak ettiğimizi düşünüyoruz. Ancak birçok şeye sahip olmak, o şeylere karşı duyduğumuz arzunun azalmasına yol açar. Nietche’nin de dediği gibi: “Biz arzulana değil, arzulamanın kendisine âşığız.”

Sonuç olarak kıtlık, salgın hastalık ve savaş görmemiş, ideolojisiz ve hızlı tüketim bağımlısı bir neslin tatminsiz olması son derece normaldir. Sanırım gelecek nesiller de bu gerçeklerle acı da olsa karşılaşacaklarından “tatminsiz” insan, yerini eskilerin “şükreden, kanaatkâr” insana bırakacaktır.

Şarma Turgun 11/A

Kalabalıkta yalnızım,
Etrafımda bir sürü insan
Herkes kendi kapısının önünde
Aramızdaki duvar hızını kaybetmemekte
ısrarcı.

Duvarların hepsi yıkılır mı?
Belki de hislerim duvar değil kırılmaz cam
Görebiliyorum ama dokunamıyorum,
Görebiliyorum ama yaklaşıyorum.

Cam kırılıp düşmektense incecik damarlar
halinde çatlak,
İşlevsizleşmiş çatlaklar,
Morarmış yumruklarım,
Ama ne fayda

Anlamsız tablolar gibiyim
Tamamen soyut
Kaş, göz arıyorum
Nereden bakarsam bakayım benzemiyor
hiçbir şeye.

Naz İncekara Hz/A

Sevginin Yansıması

Nice'teki yalısında keyif çatıyordu.
Saçlarını İtalyan tarzıyla geriye atmıştı.
Güçlü bir jöle kullanıyordu. Tarzından
ödün vermeyen genç Aiden, bir şirket
CEO'suydu. Çalışanlarınca eski tarz
giyimiyle bilinirdi. Şirketindeki herkes
ona hayrandı. Örnek bir yönetici olarak
konuşulurdu. Gözlerindeki buğulu bakış
muhataplarını etkisi altında bırakırdı.
Aiden, hayatındaki en çok istediği şeye
kavuşmuştu. Saygınlık...
Aiden, o gün iş çıkışı, yine fötr şapkasını
takarak şoförünü aradı ve en sevdiği
restoran olan "That's Amore" a gitmeye
karar verdi. Haftalık sporunu yapmıştı.
Bu yüzden kilo alma derdi yoktu.
Şoförüne kendisini bırakıp gidebileceğini
söyledi. Ufak boylu adamın yüzündeki
minnettarlık görünüyor. Garsonlar
onun geldiğini daha restorana girmeden
fark etmişti. Zarifçe paltosunu çıkardılar.
Her zaman oturduğu köşedeki masaya
oturdu. Restoranın sıcak ortamı yıllardır
onu büyülemişti. Fakat mekânda
kesinlikle bir farklılık vardı, Aiden
bunu hissedebiliyordu. Etrafta ne olup
bittiğini dikkatlice gözlemledi. Gözüne
çarpan bir şey vardı. Mini barın tam
yanında oturan, genç, büyüleyici bir
kadın. Turuncu saçlarındaki kâkül
gözlerinin üstünü örtmüştü. Fakat o
mavilik her yerden gözükürdü. Pizzasını
narin elleriyle yiyen bu kadın, Aiden'a

çok şey ifade etmişti. 2000'lerde kendi
tarzında giyinen birini bulmak zordu.
Garsonu çağırdı ve kadına derhal bir
kadeh ikram edilmesini söyledi. Kadın bu
isimsiz jestten çok memnun kaldı. Aiden
kendi ziyafetinden çok Madam Valarie
ile ilgileniyordu artık. Tanışmaları,
kendi hayatındaki bir dönüm noktası
olacaktı. 5 yıl sonra hayran kaldığı bu
kadınla evlenmişti. Onca zaman göz
açıp kapayınca kadar geçmişti. Valerie,
ona istediği her şeyi vermişti. Onu hiçbir
zaman ne kadar beğendiğini, ne kadar
sevdiğini söylemedi. Bu durumu anlatacak
kelimeleri seçemiyordu. Nasıl telaffuz
edeceğini bilmiyordu. Elinde değildi.
Saatlerce onun yüzüne bakabilirdi. Gözleri

gözlerinin tıpkısıydı. İşten gelince hasret gidermeye doyamazlardı. Her akşam sofrayı özenlice kurar, güzel güzel yemekler yiyip günlerini konuşurlardı. Aiden, bir gün Valerie'ye çok sinirlendi. Ağır sözler sarfetti. İşindeki sinirini masum eşinden çıkardı. Valerie'nin gözünden akan yaşları görünce kendine geldi. Sinirini kontrol edemediği için pişmanlık duyuyordu. O gün kendini asla affedemezdi. Hiçbir şekilde kırmayacağı kadını üzmüştü çünkü. Özür diledi, ne yapıp ne etti ve gönlünü aldı. Araları günden güne düzeldi. Aiden birkaç günlüğüne Valerie'yi tatile götürdü. İkisnin de bu araya ihtiyacı vardı. Roma'da, çok lüks bir otelde akşam yemeği ayarladı. Aşklarını bir nebze de olsa tazeleyecekti. Bu tatlı ziyafetten sonra odalarına çıktılar ve uyudular. Aiden, kalktığı anda tıpkı restoranda tanıştıkları ilk gün gibi bir farklılık seziyordu. Gözlerini ovaladı ve Valerie'nin yanında olmadığını fark etti. Nereye gitmişti? Telaşlanan genç adam her yeri soruşturdu ama hiçbir şey bulamadı. Sonunda aklına bir şey dank etti. Valerie, ona yıllar önce bir evden söz etmişti. Gölün kenarındaki, etrafını sükûnet sarmış bu eve sürdü arabasını. Tam camdan bakıyordu ki gölün yüzeyinde bir hareketlilik fark etti. Oraya doğru hareketlendi. Suyun içinde kıpır kıpır hareket eden bir şey vardı. Stresten başı dönüyordu. Yüzünü yıkadı. Suyun yansımalarına baktığında, Valerie'yi neden

bu kadar sevdiğini anımsadı. Çünkü kendisinde olan her şey onda da vardı. Neden bu kadar ileri gitmişti? Neden ona kendisine olduğu kadar âşıktı? Dayanamadı. Kendini gölün derinliklerine bıraktı. Hapsolmuştu. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Doruk Aykol 11/C

Sihirli Gözlük

Hayatın sıradanlığı içinde kaybolmuş durumdaydım. Oysa orta yaşlı bir psikolog olarak dışarıdan oldukça ilginç görünen bir hayatım vardı. Terapilerimde insanlara nasıl sıra dışı düşüncelerini ve yaşamalarını önerirken kendim bunu beceremiyordum. Zaten kendimi de o kadar düşünmüyorum. Görevim, insanları sağlıklı düşünmeyle barıştırmaktır. Bunu yaparken kendimden ödün veriyordum. Onlara olmadığım biri gibi tavsiyelerde bulunuyordum. Bazen onlarla konuşurken başka biri olduğumu hissediyordum. Her insana karşı, farklı bir ruhla cevap veriyordum. Onlar nasıl giyinmemi istiyorsa kıyafetlerimi öyle seçiyordum. Her renkte profile hitap ediyordum. Ama bir türlü hayatın tekdüzeliğinden kurtulamıyordum. Bana başvuran insanları rahatlatmakla yetiniyordum. Peki, neden kendi iç huzurumu bulamıyordum?

İşte o gün evden bu düşüncelerle ayrıldım. Ayrıldım çünkü bu düşüncelerin ardı arkası kesilmiyordu. Ben de arkamdan kapıyı çekip onları evimin nahoş havasıyla baş başa bıraktım. Zihnimi boşaltabilmek için yan sokağımdaki parka doğru yola koyuldum. Beş dakikalık bir yürüyüşün ardından kendimi yine "rahatlama bankı" mın yanında buldum. O, benim dertli vakitlerimde yoldaşım oluyordu. Bu

yüzden ona bu şekilde hitap ediyordum. Oturmada önce tam paralelimdeki marketten her zamanki zeytin ezmeli sandviçimden kaptım. Açlıktan bitap düşmüştüm. O kadar zamandır sıkıldıkça rahatlama bankıma sarılıyordum ki aynı manzaraya bakmaktan bunalmıştım. Ama yine de önümdeki başıboş yeşillikte beni çeken bir şeyler vardı. Daha ismini koyamadığım, tarif edilmesi imkânsız bir mıknaş gibi... Rüzgâr sırtımdan çok kuvvetli vuruyordu. Öyle ki sandviçimden ısırik alırken öne doğru kafamı eğmek zorunda kalıyordum. Arkamdan dev bir çığ geliyor gibiydi. Fakat bu kardan bir çığ değil, güçlü enerjilerin birikimi sonucu ortaya çıkan canlı bir mekanizmaydı. Ensemde hissediyordum. Gözlerim parkta oynayan çocuklara dalmıştı. Hiç sıkılmıyorlar mıydı aynı kaydıraktan sürekli kaymaktan? Neden hayatın monotonluğunu hiç garipsemiyor bu çocuklar? Anneleri çocuklara böyle dik dik baktığını görünce tedirgin oldu. Ben de başımı dakikalardır bana seslenen ama benim umursamadığım sol tarafımdaki seyyar satıcıya çevirdim. Gözlük almamı istiyordu. O kadar çaresizdi ki durmaksızın seslenmeye devam ediyordu. Üstelik bu gözlüğün sihirli olduğundan bahsediyordu. Bir süre de onunla bakıştıktan sonra dayanamadım ve tabii ki sihirli olduğuna inanmasam da zümrüt yeşili dandik bir gözlüğü seçip aldım. O anda çocuksu bir

hevesle hemen gözlüğü taktım. Az evvel umarsızca baktığım başıboş alana tekrar baktığımda ilkbaharın getirdiği güzelim çiçeklerin, böceklerin, çalıların kıpırdanışı ve havanın titrettiğini gördüm. Her birinin köklerindeki hareketlenmeleri sezebiliyordum. Her birinden farklı anlamlara uzanabiliyordum. Öyle bir çeşitlilik okyanusunun içerisindeydim ki içim kıpır kıpır oldu. Bir yandan içine atlasam mı diye tereddüt ederken arkamdaki rüzgâr gitgide şiddetleniyordu. Bambaşka bir gezegene, keşfedilecek yepyeni bölgelere ayak bastığımı hissediyordum. Endişemi bir kenara bıraktım ve akışın beni alıp uzak diyarlara götürmesine izin verdim. Sadece sürükleniyordum. Etrafımdaki renkleri seçebiliyordum. Tatları damağıma yapışıyordu. Gökyüzünün basit görünüşünden doğaüstü kokular alabiliyordum. İyi de daha önceden neden böyle bir yaşamın mümkün olabileceğini, olağandışı bir boyutta dolaşabileceğimi keşfedememiştin? Örneğin neden çocuk parkının yanında küçük bir göl olduğunu bu kadar geç görebilmiştin? İçindeki berrak su rüzgarın etkisiyle öyle özgürce salınıyordu ki ben de kendimi küçük bir çocuk gibi korkmadan kaydırdıktan aşağı bırakmak istiyordum. Gördüklerimden daha güzeli var mıydı bu evrende? Gerçek olup olmadığını bile umursamıyordum. Kendini çamların üstüne bırakan düşüncelerim ve ben

vardım yalnızca. Yoksa adamın verdiği gözlük gerçekten de sihirli miydi? Anlık bir şaşkınlıkla gözümünden çıkarıverdim. Ama değişen hiçbir şey olmadı. Etrafımdaki mucizevi manzara aynı ihtişamıyla karşımda duruyordu. Neye inanacağımı bilmiyordum. Fakat emin olduğum tek şey bu farkındalığı kaybetmek istemediğimdi. O an anladım ki büyüklü olan gözlük değil, benim hayata nasıl baktığımdı. Hayatımdaki monotonluktan kurtulup farklı olasılıkları görmeye o kadar istekliydin ki değersiz bir gözlük bile bakış açımı değiştirmeme yetti. Şimdi ise yaşamın bütün renkleriyle dolu dolu ve hep kavuşmak istediğim iç huzurumla birlikte yolculuğuma devam ediyorum.

Doruk Aykol 11/C

Süzülen Bir Tüy Misali

Uçan bir kuş gibi
Özgürüm kanatlarıma
Hafif bir tüy gibi,
Süzülürüm şafaklarda
Gökyüzüne özenmiştir sevgim,
Bitmez tükenmez
Rüzgara özenmiştir düşüncelerim,
Uçar gider zihnimden

İnsan neden dertlenir ki?
Almıyor artık aklım
Neden üzülp yakınır ki?
Bırakmak varken kendini,
sınırsız gökyüzüne
ve rüzgârların ahengine
duygulardan yoksun

Saat kaç, ben neredeyim?
Hatırlamıyorum
Ama korkutmuyor bu beni artık
Umursamıyorum
İyi geliyor süzülmek bu bilinmezlikte
Bilinçsizce
Düşünmüyorum
İstemiyorum da düşünmek

Bilmek de istemiyorum artık
Kimim neyim
Yitirdim merakımı
Ve ben, Ve gökyüzüm
Süzülüyoruz

Yalnızca seviyorum hâlâ
yitirmedığım tek canlı yanımla
Hissediyorum bu duyguyu taşımanın

Tatlı yoruculuğunu
kendimi, bu gökyüzünde kurduğum hayatı
Bir de süzölmeyi
umarsızca seviyorum

İyi hissediyorum
Rüzgârın savuruculuğuna
Kaptırmış kendini bilincim
Ve düşüncelerden
Ve hislerden
Arınmış bedenim
Ve benliğim
Yalnızca sevgim var
Bir tutam da
Kabullenmişlik huzurum

Bu boşluğu seviyorum
Bu hissizliği seviyorum
Uyuşmuşluğun verdiği huzuru,
Bu gökyüzünü seviyorum
Düşüncelerimden sıyrılıyorum
Unutuyorum her şeyi
Tüm bildiklerimi
Sadece ben
Beni dolduran sevgi
Ve içinde süzüldüğümüz gökyüzü

Ve son kez huzur
Tam anlamıyla kaplıyor içimi
Son kez gülümsüyorum
Serin gökyüzüne
Sakin bir veda misali,
Yeniden ve bir kez daha
Kavuşacağını bilir gibi.

Melek Nilsu Gül 9/A

Yalnız Mücevher

Bugün saat tam 13.42'de uyandım. Hava yağmurlu, gün kısa; hayat dört duvar arasında karışık, dağınık ama keyifliydi. Yağmurlu havaların bana hissettirdiği şeyi, başka hiçbir şey hissettiremez; özellikle de benim gibi hissetmek için yaşayan birisi söz konusu olduğunda imkânsızdır yağmurun hissettirdiğini

güneşten beklemek. Yataktan zıplayarak kalktım. Kan akışını düzenliyormuş, "Her şey dağınıkken denemekten zarar gelmez!" diye düşündüm. Yataktan kalkar kalkmaz gittim, ev halkının havasını soludum. Etrafı şöyle güzel bir kolaçan ettikten sonra annemin yanına gittim. Bana ne yemek yiyebileceğimi anlatırken

lafını kesip, yoga yapacağımı söyledim. "Sen yogadan ne anlarsın!" dedi, ben de "Bilmiyorum ne anlarım ama deneyeceğim işte! Farklılık olur, neden olmasın ki!" diye geçirdim içimden ama anneme bunu böyle söyler miyim? Benim de geri laf atmam lazım ne de olsa, ben de böyle seni seviyorum diyorum. "İnternet diye bir şey var." dedim. Gittim odama, açtım videoyu. Bana güne enerjik başlamayı vaat eden kadını dinlemeye başladım. Sakin sakin yağmur yağan günde, enerjiyi ne yapacak isem? Ama merak etmişim bir kere! Zaten merak ettiğim çoğu şeyi yapamazken yapabildiklerimi denemekte yarar var değil mi? Yogayı yaptım, sonra fark ettim ki o sabah sabah susmayan kadın, gerçekten kendimi daha iyi hissetmeme sebep olmuş. Yerden kalktım, gittim sağlıklı beslenmek adı altında yulafla bir kâse yoğurt yedim. Öyle her gün yaptığım bir şey değildi yani ama denemek istedim. Denemez olaydım! Artık sağlıklı beslenmek de neyse! "İnsanlar her gün böyle besleniyor." diye geçirdim aklımdan ama üzülerek değil, çok ciddi soru işaretleriyle. İkinci düşüncem ise direkt, ne kadar aptalca bir hareket olduğuydu. İnsanları yargılamaktan nefret eden bir kişilik olarak içinde bulunduğumuz dünya sebebiyle otomatikman, hepimizin ilk öğrendiği şeylerden biri yargılamak oluyor. Başkalarının ne giydiği, ne yediği, nereye gittiği, ne zaman gittiği, ne zaman

döndüğü... Ama bize ne ya! Bunun beni ilgilendiren kısmı neresi? Benimle mi gidiyor, yediği şey bana mı yarıyor, benim alakam ne? Sorunun cevabı basit: Kimsenin kimseyle alakası yok! Ben bunu fark edeli biraz oluyor. İnsanlar, benimle karar vermeye kalktığından beri farkındayım ben. Sanki sonuçları onları etkileyecekmiş gibi tepki verdiklerinden beri... Benim tatilimin nerede olduğunu, tatilde ne kadar kalacağımı sorduklarından beri, arkadaşlarımla ne yaptığımı sorguladıklarından beri; kendim gibi olunca, kendi fikirlerim olunca bana yan baktıklarından beri farkındayım. Ben de yan gözle bakan birilerindendim zamanında; ben de merak ediyordum kim, kiminle, nerede, ne zaman, niçin?.. Çok da sorguladım, sordum, araştırdım ama en önemlisi ben de yargıladım. Neden mi geçmiş zamanda anlatıyorum? Çünkü yine zor yolu seçtim. Oldukça kendi yoluma bakmaya çalışıyorum, at gözlükleri takmaya çalışıyorum; bir de kulaklarıma tıkaç lazım tabii. Ben bakmayı, yargılamayı kesince başkaları da kesmiyor. Onlar hâlâ bana bakıyor, hâlâ beni izliyorlar; gözleri, kulakları üzerimde. Hissedebiliyorum; hissetmeyi bırak, biliyorum. Kendimi bir mücevher müzesindeki en değerli yapıt gibi hissediyorum. Herkesin gözleri üstümde; herkes neden böyle olduğumu, neden böyle yapıldığımı sorguluyor. Bazısı

kötü, bazısı güzel bakıyor ama herkes bakıyor, hakkımda konuşuluyor. Güzel konuşulması dileğiyle ama bilinmez, ne de olsa söz konusu tür insanlık! Ben de o insanlıktan olmaktan utanmanın yanı sıra bunu kendi adıma değiştirebileceğimi biliyorum. Bu sebepten hemen iç sesimi kestim, her sabah bir kâse yoğurt yiyen insanları yargılayanlardan olmak istemiyordum. Yedim, bitti! Sonuç olarak amacım; Tanrı'yı oynamak, birilerini yargılayabilecek kadar kendimi üstün görmek değildi. Önemli olan karnımı doyurmak idi.

Odama geri döndüm ve geçen gün başladığım, hayal ettiğim ve önünde sonunda elde edeceğim çoğu şeyi barındıran diziyi izlemeye başladım. İnsanlar hayal kurarlar ama genelde küçük olanların peşinden koşarlar. Ben de ise tam tersi! Her zaman en rahat şekilde, en büyüklerine ulaşmaya çalışıyorum. Olabileceklerine dair en güzel kanıtlarım da çok uzun zaman bekleyip, çok fazla dil döküp inancım ve biraz da şansıyla elde ettiğim yoldaşım, kardeşim ve beni koruyan meleğim yani köpeğim... İnandım, sabırla bekledim ve herkesin imkânsız dediği iki şeyi, tam ihtiyacım olduğu zamanda acının ince ama etkili iğneleri tenimi yırtarken elde ettim. O yüzden her şeye ama en önemlisi, hayatın aslında hep en iyisi olduğuna karşı olan inancım tam. Bu yüzden

inanıyorum; hepsi benim için doğruysa doğru zamanda karşıma çıkacak, benim olacak olan şeyler. Sadece 16 yıldır nefesim ciğerlerimi dolduruyor ama bazı şeylerin farkındalığı acıyı, özlemi almasa da beni sakın ve akli başında tutuyor. Hayatta yaşanan her şey tecrübe ve aslında iyilikten ibarettir en kötüsü bile. Hepsi bizi daha iyiye iter, iyi bir yola olmasa da tecrübe kazandırır ve tecrübe de aslında bizi her durumda koruyabilecek olan tek şeydir. Kötü her şey seni, beni, bizi güçlendiren şeylerdir; tam olarak bu sebepten, kötü yoktur. Her şey bir sebepten, başka bir şeyin tamamlanabilmesi için yaşanır. Kocaman bir makinenin içinde olana karşı gelmekten ve gözlerini yummaktansa onu anlamaya çalışmak, tek çözüm olmalıdır. Düşünmek bize lütfedilen en özel güçtür. Düşünerek geçilemeyecek engel, çözümü bulunamayacak soru yoktur. Düşünmek enerji işidir. Enerjini bir yere yeterince yoğun bir şekilde yönlendirirsen o şeyi kendine çekersin. Bu sebepten sahip olamayıp istediklerimden kaçmıyorum; onları içime alıyorum, göz önünde bulunduruyorum ve ruhum, yani içimdeki enerji, bütün onu bana çekiyor. Bu mükemmel çözümü fark etmemi sağlayan şey de korumacı meleğimdi. Enerjilere olan ilgimi de tetikledi tabii ki. Diziyi izlerken kendimi orada, o işi yaparken, o anın içinde hissediyorum çünkü biliyorum ki yakınımda, benimle, benim olacak.

Diziyi bir süre daha izledikten sonra hâlâ yatakta, hâlâ pijamalarımınla olduğumu fark ettim. Zaten öğlen kalkmıştım, günün yarısı geçmişti; geri kalanında da dizi izlemek dışında bir şey yapmak, gerçekten nefes almak istedim. Sadece yalnızken nefes alabiliyorum. Ve ben de koruyucu meleğimle beraber dışarıya çıkmaya karar verdim. Canımın istediği gibi giyindim ve global karantinanın, Corona'nın en sevdiğim yanı olan o sokağa çıkma yasağından yararlanmaya karar verdim. Normalde tam kapanmada, hava güzelken sokağa çıkma yasağını takmayan çok fazla insan olduğundan ve bir de kuyruğum olan küçük, beni evde katiyen bırakmadığımdan yalnızlığım biraz baltanıyor ama baltalanacaksa sevdiklerim tarafından baltalansın! Fakat bugün yağmurlu olduğundan ne yabancılar ne de benimkiler dışarıda olmak istiyordu. Bir yağmur, fırtına fanı olmanın yanı sıra sokakların boşluğu da çok çekiciydi. Ben de bu fırsatı saat 19.36'da kullanmaya karar verdim. Sokaklar boşken, herkes kendi inine çekilmişken ortalık bana ve doğaya kalıyor. Kargalar, kuşlar, ıslanmış fakat bir şekilde yağmurdan kaçmış, ısınmaya çalışan kedi ve köpekler ve bir de lanet şehir olmasa diğer uçsuz bucaksız doğa fakat ne malum ki onları görmek artık imkânsız. Elimizdekiyle yetinmek lazım. Dünyanın çoğunluğundan, İstanbul'un çoğunluğundan çok daha şanslıyım sonuçta ve buna şükrediyorum.

Maylo'yla yürümek çok güzel, hele bir de sadece ikimizken... Yalnızken onunla çok konuşuyorum. Beni her şeyiyle, bütün sevgisiyle, hiç yargılamadan dinleyecek olan tek canlı o. En yakın arkadaşım, kızım, canımdan bir parça ne de olsa. Bana geldiği günden beri karşılıksız sevgi veren tek canlı o. Onun sevgisi, onun bana verdiği ve benim ona verdiğim enerji çok farklı. Kimsenin anlamasını beklemediğim türden bir şey aramızdaki. Bunları yazarken gözlerimi dolduran türden. Onunla aramızdaki ilişki, zamanın bana unutturmaya çalıştığı ama asla başaramayacağı dedemle olan ilişkiye benziyor. Bu dünyada tanıdığım insanlar arasında en çok dedemi sevdim. O çok farklı bir şeydi; en güvenli, en sevgili onun yanında hissedirdim kendimi. Onu kaybettiğimizde de kimse anlamamıştı bunu, şu an anlattığımda da kimse anlamıyor ama aşk böyle bir şey; kimse anlayamaz neden, nasıl ama sen seçemezsin kime âşık olacağını. Aşk denilince insanlar bunu sadece romantik aşk olarak anlar ama aşkın temeli romantik değildir. Romantik aşk, aşkı çok indirgeyen bir kavram. Aşk sevginin temelidir, en yoğun halidir; huzurun, güvenin gözler önüne serilen en saf şeklidir ve kimse, kimsenin aşkını anlayamaz. Aşk öyle bir şeydir ki fizikselliğin, duygusallığın ötesinde, yok noktasında bile seninledir. Bir aşkımı kaybettim, sonra kendimi kaybederken diğer aşkımla kutsandım.

O yüzden onunla geçirdiğim her salise - aynı dedemle geçirdiklerim gibi- bütün varlığımın, yaşam öncesi ve yaşam sonrası bütün varlıklarımın en değerli saniyeleri.

Maylo beni koruma içgüdüleriyle boş sokaklarda tetikte bir şekilde yürürken ben anın içindeydim. Bomboş sokaklarda, dopdolu ve korkunç dünyada, yine aşkla sarmalanmış fakat yalnızdım. Tam istediğim gibi... Moda'nın en sevdiğim köşelerine yürüdük. En sevdiğim bankın başında durup yalnızlığın fotoğrafını çektim. Yalnızlığın fotoğrafı denilince çok hüznü geliyor kulağa, insanın üzülesi geliyor ama ben yalnız değildim; yanımda koruyucu meleğim, ağaçlar, kuşlar, deniz, balıklar ve benim gözümün görmediği fakat beni sadece orada olduğum için içine alan binlerce yaşam formu vardı. En mutlu olduğum anlardan birisiydi. Gerçekten yalnız kalmadan yalnızlığın güzelliği fark etmek imkânsız. Herkes yalnızlıktan çok korkar; ben de korktum hatta kaçtım. Fakat olacak olan oluyor! Etrafım insan dolu ama ben yalnızım. Fiziksel olarak değil ama ruhsal olarak yalnızım. Anlaşılmak için fazla komplikeyim, ben bile kendimi anlayamıyorum. Ruhum çok yaşlı, bilgili ama ben bu beden formunda daha genç ruhlarla kaldığım için yalnızım. Hâlâ öğreneceklerim var ki buradayım fakat farklı gözlemlere sahip olmak çok zor. Yalnızlığın fotoğrafına baktığımda

korkmuyorum, üzülmiyorum, endişelenmiyorum, huzursuz olmuyorum; nefes alıyorum, "Oh!" diyorum. Arkamda... Her şey arkamda... Olumsuz her şeyin önünde, üstündeyim, dimdikim ve en iyisini çekiyorum. "Başardım!" diyorum; bugün de kendime bir şey kattım, huzur ve başarı kitaplarıma bir kare daha eklendi. O anı, orada başarıyla bırakıyorum ve yenilerine yol açıyorum sonra. Yoluma devam ediyorum çünkü iyisi de kötüsü de bir zaman diliminde geçmişte kalır ve yenileri gelir. Yürümeye devam ediyorum; milyonlarca hikâyesi olan evlerin önünden geçiyorum, anılardan geçilmeyen sokaklara ayak basıyorum, kalabalık havayı içime çekiyorum, kendini yenileyen doğayı gözlemliyorum.

Maylo da benimle birlikte gözlemler yapıyor: Sümüklü böcekleri kokluyor, hiçbirisi içine kaçmıyor çünkü melekten neden korkasın değil mi? Sonra burnu kaşınıyor, hapşırtıyor. Ben de onu izliyorum; her gün, her şey yepyeniymiş gibi heyecanlı olan köpek bedenindeki masum meleğimi izliyorum hatta ona çok özeniyorum bazen. Bu hayatta bir şeyi örnek almam gerekirse o şey Maylo olur çünkü bana her şeyin ne kadar güzel olduğunu gösteriyor. Bugün patisi kesilip çok canı yansa da yarın yine aynı heyecanla uyanıyor fakat patisini kesen o cama basmıyor. Çok acıdır ki bir insandan bunu beklemek aptallık olur. Çünkü

insanların hepsi, hem kendilerine hem de etrafındakilere bir şekilde ve sürekli zarar verirler, bazıları bilinçli olarak bazılarıysa bilinçsiz olarak. En güzel örneği ise ailemiz. Senin kendi ailen, bilinçli olarak sana zarar verir mi? Hayır! Ama veriyorlar... Senin için doğru olduğunu düşündükleri kararlara seni iterken, küçük şeylere esip gürlerken, senin adına karar verirken, yaptığın hatalara kendileri daha önce hiç yapmamış gibi tepki gösterirken vb. şeyleri yaparken veriyorlar. Bu önlenemez bir etki - tepki olayı. İnsanlığın başından itibaren, sosyal bir canlı olmanın getirdiği etkinin sonucu olarak bu düzenin içinde kalıyorsun. İnsanlığın diğer bilinen canlı türlerinden en belirgin farkı olan zekâsı, duyguları ile birleşince böyle defolar ortaya çıkıyor. Fakat yaşamın kendisi dışında hiçbir sistem mükemmel değildir. Bu sebepten, bunu engellemeye çalışmak ya da fiziksel olarak herkesi uzaklaştırmak da mantıklı çözümler değildir. İnanın bana, hiçbir şeye yaramıyor fiziksel olarak da yalnız kalmak; en azından benim beklentimin dışında çok da acı verici oluyor.

Bu sebepten kendinize göre yalnızlığın resmini şekillendirmeniz lazım. Benimki olabildiğince insanlardan uzaktı fakat sizinki insanlığın kendisi bile olabilir. Bence yalnızlığa sahip olmak; sapasağlam ayakta durabilmenin orta ayağıdır, ana yoludur. Bu nedenle yalnızlığınızı,

neşe ve mutluluk ile doldururken güzel gözlemler yapın, kesin sonuçlara varmadan yalnızlığınızı seçmeyin yoksa siz de o mutsuz yalnızlardan olabilirsiniz.

Mayra Çağlayan 11/B

Zordur İstanbul'u Sevmek

İstanbul' a düşmüş yolu.
Gezer Nişantaşı sokaklarında.
Son model arabası altında,
Kliması kadardır İstanbul'un soğuğu.
Saçı hep bakımlıdır,
Manşeti hep ütülüdür.
Gider gönlünden geçen restorana,
Ve Yer, Ve içer,
Her gün farklı bir yerde.
Gezer İstanbul'u.
Tutunacak bir dal arar İstanbul' da,
Kaybetmemek için son umudunu.
Öfkeli İstanbul'a.
Oysa nazlıdır İstanbul, kolay değildir sevmek.
İzlerim onu yan masadan.

Kim bilir ne yaşamıştır bu şehir ona,
Neye ağlar durur?
İstanbul'a düşmüş yolun.
Cebindeki üç kuruşla aldığı;
Simidini paylaşmışsın martılarla,
Şimdini paylaşmışsın martılarla.
Boğazın kıyısında,
Sarkıtmışsın ayaklarını sakın dalgalara.
Ve bırakmışsın aklını serin lodos
rüzgârına.
Titrer ince bedenini,
Şubat soğukunda.
Daha da sokulursun yırtık hırkana.
Zordur istanbul'u sevmek.
İzlerim seni tahta banktan,

İzlerim seni ev bildiğin tek yerden.
Kim bilir neler getirmiştir seni İstanbul'a,
Neye bakar durursun?

İstanbul'a düşmüş yolum.
Bir elimde kalemim,
Bir elimde bir parça kâğıt,
Kimi zaman defter.
İzlerim ben de,
diğer yolu düşenleri İstanbul'a.
Yoldaşımdır onlar benim.
Yazarım, çizerim.
Gözlemlediklerimi onlar hakkında
Kalemimin dansını izler,
Dalarım kâğıda bıraktığı patikaya
Dağıtır kafamı,
unutmaya çalışırım yalnızlığımı.

Yalnızlar şehridir İstanbul,
Sevmek zordur İstanbul'da.
Bilirim oysa ben kimi sevmişim,
Kimi düşünüp dururum.
İstanbul'a düşmüş yolumuz.
Kesişmiş yollarımız, hayatın cilvesi işte.
Oturmuşuz her birimiz sofrada,
Anlatır dururuz.
Biliriz yalnız değiliz artık.
Tutunuruz birbirimize.
Öğreniriz sevmeyi İstanbul'u.
Martıların şarkılarını dinler,
Duyarız İstanbul'u.
Keşfederiz birlikte,
Anlarız İstanbul'u,
Ve biz de istanbul oluruz.

Melek Nilsu Gül 9/A

“

A

ğaçlar arasında bir ağaç, hayvanlar arasında
bir kedi olsaydım, bu yaşamın bir anlamı olurdu, daha doğrusu bu
sorunun hiç anlamı olmazdı çünkü dünyadan bir parça olurdum.
Bu dünya olurdum, oysa şimdi bütün bilincimle, bütün yakınlık
gereksinimimle onun karşısındayım. Öylesine önemsiz olan bu akıl,
işte beni bütün evrenin karşıtı yapan bu.”

Sisifos Söyleni